

'Ἄσ' Ὀλα

Τὸ Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τίμημα ἐγγραφῆς ἑξαμήνου

Διὰ τὴν Τουρκίαν Γρ. 10
" τὸ ἔξωτερον Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

→ ΓΡΑΦΕΙΑ ←

Γαλατᾶ, Περμποπάζαρον, Σαατοῦ Χάν, 16.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.

Αἱ ἀποδείξεις δέον νὰ φέρωσι τὰς ἰσογραφὰς τοῦ διευθυντοῦ καὶ διαχειριστοῦ.

ΑΙ ΜΟΙΡΑΙ

ΑΤΡΟΠΟΣ

ΚΛΩΘ

ΛΑΧΕΣΙΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΑΡΑΤΩ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΩΝ

Πόσον ωραία είναι η αυριανή του Ευαγγελίου περικοπή! Είς τὰς ὀλίγας γραμμάς της περικλείονται τόσον πολλὰ καὶ ἀδραὶ ἀλήθειαι, ὥστε δὲν γνωρίζομεν ποίαν πρώτην νὰ ἐξάρωμεν εἰς τὴν παροῦσαν στήλην.

Διὰ τῶν λόγων του ὁ Χριστὸς ἔρχεται νὰ θεμελιώσῃ τὸ συμβόλαιον, οὕτως εἰπεῖν, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι προτίθενται νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν. Ἄλλ' οἱ λόγοι του δὲν εἶναι οὔτε μεστοὶ ὑποσχέσεων κούφων, οὔτε σκοποῦσι νὰ παραπείσωσιν ὅσους διανοήθησαν ν' ἀκολουθήσωσι τὴν θρησκείαν του.

Δὲν ἔρχεται νὰ ὑφαρπάσῃ τὴν συγκατάθεσιν των, παριστάνων τὴν ὁδὸν, εἰς τὴν ὁποίαν καλεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν ὡς εὐβατον καὶ ἀνθρώπων. Τοῦναντίον μάλιστα, συναρπάζει τὸν ἀκροατὴν διὰ τῆς φράσεως, τὴν ὁποίαν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐκστομίζει: «ἀπαρνησάτω, λέγει, ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ».

Ἴδου τὸ καθήκον τοῦ Χριστιανοῦ· πρέπει κατὰ πρῶτον ν' ἀρνηθῇ τὸν ἑαυτὸν του, ν' ἀρνηθῇ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ν' ἀποσκορακίσῃ τὰς ἰδιοτελεῖς γνώμας καὶ σκέψεις καὶ ἀφοῦ καθαρισθῇ τελείως, ἀφοῦ ἀρνητικῶς, οὕτως εἰπεῖν, καταστῇ ἰκανὸς νὰ δεχθῇ τὴν μεγάλην ἐντολήν, τὴν ὁποίαν καλεῖται νὰ ἐπιτελέσῃ, ἅς σηκώσῃ τὸν σταυρὸν του ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἅς ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν ὄλων τῶν βαρέων καθηκόντων, τὰ ὅποια δὲν σιαματώσῃι πολλάκις εἰ μὴ μέχρι τῶν βασάνων καὶ μέχρι τοῦ θανάτου. Καὶ ἂν αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἰκανὸν νὰ πράξῃ αὐτά, ἅς ἀκολουθήσῃ.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ μας· καλούμεθα δι' αὐτῶν ν' ἀναλάβωμεν τὸν μέγαν ἀγῶνα τῆς θρησκείας καὶ φέροντες τὸν βαρὺν τῶν καθηκόντων μας σταυρὸν νὰ βαδίσωμεν τὸν ἀνωφερὴ λόφον τοῦ μαρτυρίου.

Αὐτὰ εἶναι τὰ πρὸς τὴν θρησκείαν καθήκοντά μας, ἐν τούτοις δὲν εἶναι καὶ τὰ μόνα· διὰ νὰ εἶναι τις καλὸς Χριστιανὸς πρέπει ἐν ταύτῳ νὰ εἶναι καὶ πιστὸς υἱὸς τοῦ Ἔθνους, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη. Ἡ θρησκεία οὐδέποτε ἀπεχωρίσθη τοῦ Ἔθνους οὔτε τὸ Ἔθνος πάλιν δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν ὑπαρξίν του ἄνευ τῆς θρησκείας. Ἄλλ' διὰ νὰ δύναται ἀμφοτέρω ἐπ' ὀφελείᾳ ἀλλήλων νὰ προαχθῶσι, πρέπει πάντες ἡμεῖς νὰ μὴ δειλιάσωμεν ν' ἀναλάβωμεν τὸν σταυρὸν τῶν πρὸς τὰ δύο ταῦτα καθηκόντων μας. Ἴσως φανῇ τοῦτο βαρὺ ἔργον· ναί, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνώτερον πάντως τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων. Ἄς ἀναλάβωμεν μετὰ θάρρους καὶ ἐνθουσιασμοῦ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πρὸς τὸ Ἔθνος καθηκόντων μας, πρὸς τὸ ἅγιον καὶ μέγα Ἔθνος μας, τὸ ὁποῖον διετήρησε τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ὁποῖον διαίωτισε τὰ παλλὰδια τῶν πατέρων μας. Ὡς Χριστιανοὶ καὶ ὡς Ἕλληνες ἔχομεν μεγάλα καθήκοντα ἀπέναντι τῆς θρησκείας μας, ἀπέναντι τοῦ Ἔθνους μας καὶ ἀπέναντι τῶν ξένων. Εἶναι τρομερόν, εἶναι φοικῶδες, νὰ φανῶμεν σήμερον ἀνίκανοι νὰ συνεχίσωμεν τὴν ἐκτέλεσιν των· εἶναι ἡ μεγαλειτέρα ὕβρις δι' ἡμᾶς.

— Ποῖσ ὁμως εἶναι τὰ πρὸς τὸ Ἔθνος καθήκοντά μας; Ἴσως ἤθελε μ' ἐρωτήσει κανεὶς.

— Ἄς σκεφθῇ κατὰ μόνας καὶ θὰ τὰ εὔρη.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐξηκολούθησεν ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Βουλῇ ἡ ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ συζήτησις. Ἐξητάσθη ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν· ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ στρατηγὸς Μαχμούτ Σεφκέτ πασᾶς, ἀνελθὼν εἰς τὸ βῆμα, ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις. Ὁ λόγος τοῦ ὑπουργοῦ διεκρίθη διὰ τὸ μεμετρημένον ὕψος, τὴν εὐφράδειαν καὶ τὴν αἰσιοδοξίαν, ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ διὰ τὴν πολλὴν φειδωλίαν, δι' ἧς ἔθιξε τὰ περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ στρατοῦ ζητήματα. Ἐν τέλει τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐπεψηφίσθη ὁ προϋπολογισμὸς οὗτος.

*

Τὴν Τρίτην ὑπεγράφη μεταξὺ τοῦ Μ. Βεζύρου καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῶν σιδηροδρόμων Ἀνατολῆς κ. Οὐγγενεν ἡ σύμβασις περὶ τοῦ σιδηροδρόμου Βαγδάτης· τὰ ὑπογραφέντα συμβόλαια ἀναφέρονται εἰς τὰς γραμμάς Χελίφ — Βαγδάτης, Ὀσμανιὲ — Ἀλεξανδρέττας καὶ τοῦ λιμένος αὐτῆς. Ἡ ὑπογραφή τῆς συμβάσεως ταύτης ἠγγέλθη τηλεγραφικῶς εἰς Εὐρώπην, ἔνθα ἐγένετο εὐχαρίστως δεκτή. Μεταξὺ τῶν ἠὲ χαριστημένων δὲν δυνάμεθα νὰ καταλέξωμεν καὶ τὴν Ἀγγλίαν.

Ἐν Βιέννῃ καὶ Βερολίνῳ ἡ δημοσία ἐγγραφή τοῦ ὀθωμ. δανείου τῶν 160 ἑκατομμυρίων φράγκων ἐπέτυχε πληρέστατα, καλυφθέντος ἀμέσως τοῦ πρὸς ἐγγραφήν ποσοῦ.

Ὁ Δζαβίτ βέης ἤρξατο διαπραγματευόμενος μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ὀθωμ. Τραπεζῆς κ. Ρεβουάλ τὴν σύναψιν νέου μεγάλου δανείου 30 ἑκατομ. λιρῶν. Τὸ ποσὸν τοῦτο, ὡς ἐδήλωσεν ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, θὰ διατεθῇ πρὸς ἐπαύξησιν τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πόρων τοῦ Κράτους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὰς σιδηροδρομικὰς συγκοινωνίας.

*

Τὴν Κυριακὴν, 13 Μαρτίου, συμπληροῦται πεντηκονταετία ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς ἰταλικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐνότητος. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ διοργανώθησαν πολλὰ ἑορταί, ἐκθέσεις καὶ συνέδρια. Κατὰ τὰς ἑορτάς ταύτας πολλοὶ τῶν ἡγεμόνων θ' ἀντιπροσωπευθῶσιν, ἕτεροι δὲ πάλιν θὰ μεταβῶσιν εἰς Ἰταλίαν, ὅπως συγχαρῶσι τὸν Βίκτωρα Ἐμμανουήλ.

*

Ἐν Ἑλλάδι μετὰ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος ἔληξε καὶ ὁ μέγας ἐν τῇ Βουλῇ ἐρεθισμὸς· ἐν μεγάλῃ δὲ γαλήνῃ ἡ Βουλὴ ἐξακολούθει τὸ ἀναθεωρητικὸν ἔργον τῆς· ἤδη ψηφίζεται ὁ περὶ τύπου νόμος, καθ' ὃν ἐπιβάλλονται βαρεῖαι ποινὰ εἰς τὰς ἐφημερίδας, αἵτινες ἐν καιρῷ πολέμου προβαίνουν εἰς περιγραφὰς καὶ ἀποκαλύψεις στρατιωτικῶν κινήσεων. Καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ὁ τύπος διατηρεῖ τὴν προηγουμένην αὐτοῦ ἐλευθερίαν.

Μεγάλῃ κοινοβουλευτικῇ ἐπιτροπῇ ἐσχηματίσθη ὅπως ἐξετάσῃ τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Μιστρῶτου γενομένας ἐπὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος καταγγελίας.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Νεώτερον ἐλήφθη τηλεγράφημα εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τῶν Σταυριωτῶν τοῦ Ἀκ-Δάιγ, πληροφοροῦντων ὅτι, παρὰ τὰ διαβήματα αὐτῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, οὐδεμίαν μέχρι τοῦδε ἔλαβον ἀπάντησιν καὶ παρακαλούντων ὅπως ἀναγνωρισθῶσι καὶ αὐτοί, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἐν Τραπεζοῦντι Σταυριωτῶν, ὡς Ἕλληνες Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἐπανελθούσα εἰς τὰς προτάσεις τῆς Α. Θ. Π. περὶ τῆς διαρρυθμίσεως τοῦ προγράμματος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ λαβοῦσα ὑπ' ὄψει ρητὸν ἀρθρον τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Σχολῆς, ἀπαγορεύον πᾶσαν τροποποίησιν ἢ μεταβολὴν πρὸ τῆς παρελεύσεως δεκαετίας, μεθ' ἰκανὴν συζήτησιν ἐνέκρινεν ὅπως παραμείνῃ ὡς ἔχει τὸ καθεστῶς.

✠

Ἐπὶ Συνόδου ἀνεγνώσθησαν πλεῖστα ἐκ διαφόρων πόλεων καὶ χωρίων τηλεγραφήματα κατὰ τῆς ἐνταῦθα Ἐπιτροπῆς καὶ τῶν αἰτημάτων τῶν Ρουμανιζόντων, περὶ ὧν ἐγράψαμεν ἤδη τὰ δέοντα.

✠

Εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐλήφθη καὶ ἀνεγνώσθη τεσκερὲς ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου Μελενίκου κ. Αἰμιλιανοῦ, κατηγορουμένου ὅτι ἀνθίσταται εἰς τὰ κυβερνητικὰ μέτρα τὰ ὅποια λαμβάνουσιν αἱ ἀρχαὶ διὰ τὰ ὑπάρχοντα αὐτόθι ζητήματα.

Ἡ Κυβέρνησις ζητεῖ ἔνεκα τούτου τὴν ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης μετάθεσιν αὐτοῦ, ἐνεκρίθη δὲ ὅπως ὁ τεσκερὲς ἀποσταλῇ εἰς τὸν Μητροπολίτην Μελενίκου κατὰ τὴν τάξιν, ὅπως λάβῃ γνώσιν τοῦ περιοχόμενου αὐτοῦ.

✠

Ὁ Μητροπολίτης Σερρών κ. Ἀπόστολος διὰ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα πληροφορεῖ ὅτι μεταξὺ τῶν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀνεγερθησόμενων ἐν Μακεδονίᾳ ἐκκλησιῶν καὶ σχολείων περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἐν τῇ κομοπόλει Ἐλισάν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ διὰ τοὺς σχισματικούς ἀνεγερθησόμενα.

Ἐπὶ τούτῳ ὁ Μουτσαρλίφης Σερρών, μεταβὰς εἰς τὴν ρηθεῖσαν πόλιν, ἵνα ὀρίσῃ τὸν τόπον, διὰ μὲν τὴν ἐκκλησίαν ὥρισε τοποθεσίαν κειμένην ἐν μέσῳ τῆς Ἑλληνικῆς συνοικίας, τὴν δὲ σχολὴν διέταξε νὰ κτισθῇ ἐν αὐτῷ τῷ περιβάλλῳ τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας ὅπου καὶ τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ ἐπὶ γῆς ἀνηκούσης τῇ ἡμετέρᾳ ἐκκλησίᾳ καὶ ταῦτα ἐνῷ εὐρὺς ὑπάρχει χώρος παρὰ τὴν ἀνεγερθησομένην τοῖς σχισματικοῖς ἐκκλησίαν, ὡς ἀνωφελῶς ὑπεδείχθη εἰς τὸν Μουτσαρλίφην ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

Ἐν τέλει ὁ Μητροπολίτης παρακαλεῖ τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων παρὰ τῇ Κυβερνήσει.

Ὁ Μητροπολίτης Σερρών ὡσαύτως ἀγγέλλει ὅτι εἰς τὸ χωρίον Ὀσμανλὴ Καμλᾶ τσαούσης τις τῆς χωροφυλακῆς μεταβὰς διέταξε νὰ κτισθῇ ἡ διὰ τοὺς ἔλληνορθόδοξοις προοριζομένη ἐκκλησία ἐξω τοῦ χωρίου εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν, χώροι χρησιμεύοντες διὰ τὸν συναγελασμὸν τῶν ζώων τοῦ χωρίου, ἐνῷ ἐντὸς τοῦ χωρίου ὑπάρχουσι κατάλληλοι τοποθεσίαι.

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ

Εὐρίσκω σήμερον ἐπὶ τοῦ γραφείου μου ἐν ἔντυπον χαρτάκι, διὰ τοῦ ὁποίου προσκαλοῦνται τὰ μέλη μιᾶς κοινότητος προσεχῆτινα Κυριακῆν, ὅπως συσκεφθῶσι περὶ ἀνεγέρσεως ἐκκλησίας καὶ σχολικοῦ κτιρίου. Λαμβάνω εἰς τὰς χεῖράς μου τὸ μικρὸν αὐτὸ προσκλητήριον μὲ τὰς ὀλίγας γραμμάς του καὶ κάτι τι ὡς βαθὺν σεβασμὸν, ὡς μεγάλην συγκίνησιν, αἰσθάνομαι μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου. Τὸ ἀπλοῦν ἐκεῖνο φύλλον, τὸ ὁποῖον διενεμεῖτο εἰς τὰ τέκνα τῆς κοινότητος, ἀπετέλει μίαν δύναμιν πελωρίαν, τῆς ὁποίας τὰ ὠφέλη οὔτε ἔπαυσαν οὔτε θὰ παύσουν ἐκδηλούμενα. Καὶ πραγματικῶς, ἂν ρίψη κανεὶς ἐν βλέμμα εἰς ὅ,τι μέγα ἐθνικὸν ἔργον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἢ φυλὴ μας, θὰ ἴδῃ ἀμέσως ὅτι τὴν πρώτην βᾶσιν, τὸν πρῶτον θεμέλιον, ἔχει στήσῃ τὸ μικρὸ αὐτὸ χαρτάκι, τὸ ὁποῖον κεντᾷ τὴν εὐαίσθητον τοῦ Ἑλληνος ψυχὴν εἰς γενναιοδωρίαν μέχρις αὐταπαρνησίας.

Αὐτὸ τὸ μικρὸν φύλλον θὰ προκαλέσῃ τὰς συνεισφορὰς τοῦ λαοῦ, αὐτὴ ἢ μικρὰ ἐγκύκλιος θὰ τοῦ ὑποδείξῃ τὸ καθήκον του, τὸ ὁποῖον μὲ προθυμίαν, ἢν δυσκόλως εἰμπορεῖ κανεὶς ν' ἀπαντήσῃ ἄλλοῦ, θὰ σπεύσῃ νὰ ἐκτελέσῃ.

Αἱ ἐκκλησίαι μας, τὰ σχολεῖα, τὰ νοσοκομεῖα, ὅλα τὰ εὐαγῆ καθιδρύματα, τὰ ὁποῖα ἐκπλήσσουν διὰ τὰ πλούτη των καὶ συναρπάζουν διὰ τῆς δαφιλείας τῶν προσφερομένων εὐεργεσιῶν των, ἔχουσι γίνεαι ἀπὸ τὸν ὀβολόν, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς ἐθνικῆς δυνάμεως κατέστη τάλαντον, κατέστη κολοσσός.

Καὶ εἶναι ἡ προθυμία τοῦ ἔθνους μας ἀξία παντὸς θαυμασμοῦ καὶ ἐπαίνου. Πρόκειται νὰ κτισθῇ μία σχολή; θὰ εὑρεθοῦν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θ' ἀναλάβουν τὴν ἀνέγερσίν της; πρόκειται μία ἐκκλησία νὰ οἰκοδομηθῇ ἢ καμμία δαμασθεῖσα κοινότης ν' ἀνακύψῃ; ἀμέσως θὰ παρουσιασθοῦν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ προσφέρουν τὰ μέσα.

Δὲν θέλω αἱ γραμμαὶ μου αὐταὶ νὰ λογισθῶσιν ὡς λιθωντὸς πρὸς τοὺς πλουσίους τῆς φυλῆς μας, πρὸς τοὺς ὁποίους, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ὀφείλομεν εὐγνωμοσύνην· δὲν θέλω νὰ νομισθῶ, ὅτι ἔρχομαι νὰ κολακεύσω ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὲ περισσὴν ἀφθονίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ περισσὸν θόρυβον, προσφέρουσι τὰ ἑκατομμύριά των.

Συγκινοῦμαι, ἄλλως τε, πολὺ περισσότερον μὲ τὴν δωρεὰν πτωχοῦ οἰκογενειάρχου, δωρεὰν ὀλίγων μόνον γροσίων, τὰ ὁποῖα ἐν στε-

ρήσει ἐξοικονόμησε, παρὰ μὲ προσφορὰν χιλιάδων λιρῶν, εὐχερῶς ἀποκτηθεισῶν.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι, ταξειδεύων ποτὲ εἰς τὴν Ἀνατολήν, εἶχον φθάσει εἰς κάποιον χωρίον. Τὸ ὄλον τοῦ μικροῦ αὐτοῦ συναικισμοῦ ἐφάνερονε πτωχεῖαν περισσὴν καὶ στέρησεις. Αἱ οἰκίαι του, μικραὶ, χαμηλαί, δὲν εἶχον τίποτε τὸ ἀνετον, ἢ δὲ περιβολὴ τῶν κατοίκων του κάθε ἄλλο ἐπρόδιδε παρὰ εὐπορίαν· ἐν τούτοις δὲν εἰμπόρεσα νὰ κρατήσω τὸν θαυμασμὸν μου ὅταν εὐρέθην πρὸ τῆς ἐκκλησίας των καὶ τῆς σχολικῆς οἰκοδομῆς.

Τί ἦτον ἐκεῖνο; Καὶ τὰ δύο κοινοτικὰ αὐτὰ κτίρια ἦσαν μεγάλα, εὐπρεπῆ, ἐπιδητικὰ, διὰ νὰ γίνουν δὲ προϋπέθετον πολλὰ, πάρα πολλὰ ἔξοδα.

— Κανεὶς δωρητῆς ἐξάπαντος θὰ τὰ ἐκτίσεν, εἶπον χωρὶς ἀμφιβολίαν εἰς τὸν συνῶδόν μου.

— Ὅχι, μοῦ εἶπε, κανεὶς δὲν μᾶς ἐδοθήθησεν· ὅ,τι βλέπετε τὸ ἐκάμαμε μόνοι μας.

Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ὠμίλουν, προσέθεσε:

— Μάλιστα, ὅλοι μας περιεκόψαμεν κάτι τι ἀπὸ τὸ φαγί μας, ἐδιπλασιάσαμεν τὰς προσπαθείας μας χάριν αὐτῶν. Ὅσοι εἰμπορέσαμεν ἐδοθήσαμεν διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ κτιρίου. Καὶ κανεὶς δὲν ἔμεινε νὰ μὴ φέρῃ μὲ τὰ χέρια του κάτι τι. Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία, κορίτσια, ἐφιλοτιμήθησαν νὰ βοηθήσουν. Διὰ νὰ ἐννοήσῃς δέ, φίλε μου, τὴν προθυμίαν τῶν κοριτσιῶν μας, σοῦ λέγω μόνον αὐτό: Μίαν ἡμέραν—ἦτο ἡ δευτέρα τοῦ Πάσχα—τὰ κορίτσια εἶχον μαζευθῆ εἰς τ' ἄλώνια διὰ νὰ χορεύσουν· ὅλοι ἐφόρεσαν τὰ καλλίτερα στολίδια των. Κάποια ἀπ' αὐτάς, ὅταν ἐσταμάτησεν ὁ χορός, εἶπεν: «εἶναι, ἀδέλφια, κρῖμα, ἐμεῖς νὰ φορῶμεν τόσο χρυσάφι καὶ ἀσήμι καὶ ἡ ἐκκλησία μας νὰ μὴν ἔχῃ ἕνα καθὼς πρέπει δισκοπότηρον». Αὐτὸ ἦτο ὄλο. Ὅλοι, ὡς ἐκ συνθήματος, ἔδωκαν τὰ δακτυλίδιά των, τὰ φλωριά των, τὰ δῶρα τῶν ἀρραβωνιαστικῶν των καὶ τὰ ἔρριψαν εἰς ἕνα μανδύλι· ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον καμμία δὲν εἶχε πλέον στολίδια, ἀλλ' ἡ ἐκκλησία μας εἶχεν ἀποκτήσει τὰ ὠραιότερα τίμια σκεύη.

Καὶ ἐρωτῶ τώρα τοὺς μεμψιμοίρους:

— Τέτοιο ἔθνος, μὲ τόσην ζωὴν εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ αὐταπαρνησίαν μέσα του, εἶναι δυνατὸν νὰ σβύσῃ ποτέ;

Θ. Κ. Μ.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

— Ἡ Φύσις ἀείποτε παρουσιάζει νέας καὶ ἀπροσδοκῆτους ἐκβάσεις, ἀρκεῖ νὰ τὰς ζητήσῃς.

— Ἐκ παίδων συνειθίσταμεν νὰ μὴ ζητῶμεν τι ἀπὸ τὴν Φύσιν, ἢς οἱ θησαυροὶ εἴνε ἀπειροὶ καὶ ἀνεξάντητοι, ἀλλὰ ἐδιδάχθημεν νὰ προσδοκῶμεν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὧν οἱ πόροι εἴνε περιορισμένοι.

— Ὁ Πλάτων ἐβεβαίον ὅτι κοινωνία δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀνευ ἀνδραπόδων

Πλ. Δρακούλης.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΡΙΣΙ'

Εἰς τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Εὐρώπης ὑπάρχουν μεγάλα καταστήματα, εἰς τὰ ὁποῖα πωλοῦνται ὅλα τὰ εἶδη τῆς καθημερινῆς χρήσεως. Οὕτω λοιπὸν καὶ τὸ μικρὸ Παρίσι—καθὼς ὀνομάζουσι τὰς Ἀθήνας—ἔχει καὶ αὐτό, ὅπως τὸ μεγάλο Παρίσι, τὸ τοιούτου εἴδους κατάστημά του.

Ὅσοι ἔχετε ἐπισκεφθῆ τὰς Ἀθήνας, θὰ παραξενευθῆτε μὲ αὐτὸ ποῦ γράφω καὶ θὰ εἰπῆτε χωρὶς ἄλλο: «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὠρισμένως δὲν εἶναι καλά, δὲν εἰξεύρει τί λέγει· ἔχουν δύο-τρία μεγάλα καταστήματα, ἀλλὰ αὐτὰ δὲν πωλοῦν ὅλα τὰ εἶδη τῆς καθημερινῆς χρήσεως καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι ἐφάμιλλα τῶν εὐρωπαϊκῶν». Ἀπατάσθε ὅμως, κύριοι, διότι ὅσονδήποτε καὶ ἂν θελήσετε νὰ δικαιολογηθῆτε, θὰ ἰδῆτε ὅτι, μόλις σᾶς καταστήσω γνωστὸν τὸ κατάστημα αὐτό, θὰ ἀναγνωρίσετε ἀμέσως τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων μου. Καὶ διὰ νὰ μὴ σᾶς κάμω νὰ ἀνυπομονῆτε περισσότερον, σπεύδω νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι τὸ μεγάλο αὐτὸ κατάστημα τῶν Ἀθηναίων δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ ὁ πρὸ τοῦ Ταχυδρομείου... χῶρος!! Διατί γελάτε, σᾶς παρακαλῶ; Ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν; Ἡ μόνη, ἡ ὁποία ὑπάρχει, εἶναι ὅτι τὸ ἰδικόν μας εἶναι... ὑπαίθριον... Μήπως ὅ,τι καὶ ἂν θελήσετε δὲν τὸ εὐρίσκετε ἐκεῖ; Ὅλα τὰ εἶδη, ἀπὸ τῶν διαφόρων συστημάτων ὄπλων μέχρι τῆς τελευταίας καρφίτσας, καὶ ἀπὸ ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων εἰδῶν μέχρι τῆς τελευταίας λυχουδιάς, θὰ τὰ εὑρετε ἀσφαλῶς ἐκεῖ. Καὶ διὰ νὰ πεισθῆτε περὶ τούτου, ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι τὸ κατάστημα συντηρεῖ καὶ ἐργοστάσιον χαλβαδοποιίας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν μιᾶς Ἰταλίδος, ἡ ὁποία, ἀντὶ μιᾶς δεκάρας, σᾶς κατασκευάζει καὶ σερβίρει ἐντὸς δύο λεπτῶν τῆς ὥρας τὸν φρεσκοτέρον χαλβᾶν... εἰς τὴν ζωὴν σας. Καὶ τέλος, διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα ἐκεῖ θὰ τὸ εὑρετε.

Ἀλλὰ, διὰ νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, πρέπει πρῶτον ἀναγκαστικῶς νὰ διέλθετε διὰ τοῦ καταστήματος τούτου, καὶ νὰ ὑποστῆτε τὰς ἐπιθέσεις ὄλων ἐκείνων τῶν πωλητῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸν ἐντονώτερον τόνον τῆς φωνῆς των (ἄλλη μία διαφορὰ, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐπρόσεξα), σᾶς παρακαλοῦν ἢ μᾶλλον σᾶς ἐξορκίζουσι, νὰ ἀγοράσετε κάτι τι. Ἐνεκα τοῦτου πολλάκις, ἀφοῦ κατωρθώσετε νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, ζαλισμένος ἀπὸ τὰς φωνὰς των, ἀντὶ νὰ ρίψετε τὸ γράμμα σας εἰς τὸ κιβώτιον τῶν ἐξωτερικῶν, τὸ ρίπτετε εἰς τὸ κιβώτιον τῶν ἐσωτερικῶν, ἢ ἀντὶ νὰ θέσετε τὸ ἀνάλογον γραμματόσημον, θέτετε μικρότερον καὶ τοιουτοτρόπως μένει διαρκῶς εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον! Ἐ! τώρα πῶς τὰ βλέπετε καὶ σεῖς τὰ πράγματα; Δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ πλέον ἀρκετὰ δικαιολογημένος, διότι κάθε νέο φεγγάρι—καὶ τότε ὄχι τακτικὰ—διαβάζετε χρονογράφημά μου;

ΗΛΙΑΣ Δ. ΓΚΙΤΑΚΟΣ

ΤΟ ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ

ΙΝΩΣΤΟΝ μεθ' όπόσης ένθέρμου περιπαθείας ή αυτοκράτειρα τής Αυστρίας 'Ελισάβετ ήγάπα τὸ 'Αχιλλείον τής, τὸ θαυμάσιον, τὸ μαγικὸν τοῦτο ἀνάκτορον, ὅπερ θά ἐλεγέ τις ἀνεγερθὲν τῇ βοήθειά νυμφῶν καὶ ένθα ή ήγεμονίς ἐπραγματοποίησε τὸ τελευταίον, τὸ ὠραιότερον τῶν ὀνειρων τής — ὄνειρον ὀγδοήκοντα ἑκατομμ.

Τὸ ἀνάκτορον ἀνυψοῦται ἐπὶ ὑψηλοῦ ἀκρωτηρίου τής Κερκύρας, ὅπερ ἐκτείνεται ἐν τῇ θαλάσῃ, ὡς πρύμνη τις πλοίου, καὶ κυριαρχεῖ αὐτῆς. Ἀριθμεῖ δύο ὀρόφους ἐκ τής πλευρᾶς, ἐπὶ τής ὁποίας θραύονται τὰ κύματα, ἕνα δὲ καὶ μόνον ἰσόγειον ἐκ τῶν ένδοθεν. Τὸ περιστύλιόν του προσδλέπει τὴν Ἀδριατικὴν, κοσμούμενον διὰ τοιχογραφιῶν, σχηματίζεται ἐκ δώδεκα μαρμαρίνων κιόνων, οἵτινες προστατεύουσι θαυμάσια πρότυπα τής ἀρχαίας ἀγαλματοποιείας, μετενεχθέντα ἐκ τῶν παραλλίων τής Ἰταλίας ὑπὸ τής αυτοκρατείας διὰ τής θαλαμηγοῦ « Μιραμάρ ». Ἐπιπεται ὁ πρόδρομος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνεγείρεται θαυμασία μαρμαρίνη κλίμαξ, ὀδηγοῦσα εἰς τοὺς ἄνωθι ὀρόφους, οἵτινες δὲν ἀριθμοῦσιν ήττον τῶν ἑκατὸν καὶ εἰκοσιν ὀκτώ διαμερισμάτων, πολυτελῶς ἐπιπλωμένων δι' ἐκτάκτου δαψιλείας ἀντικειμένων τέχνης.

Τῶν κήπων λαμβάνει τις ἀσθενῆ ἰδέαν, μανθάνων ὅτι ἐφ' ένδς καὶ μόνου τῶν τριῶν ἐξωστῶν τῶν ὑπάρχουσιν εἰκοσιπέντε χιλιάδες θάμνων ροδῆς τοῦ σπανιωτέρου εἶδους καὶ οἵτινες, χάρις εἰς τὸ ἰδεῶδες κλίμα τής Κερκύρας, ἀνθοῦσι κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν μυρόεντες. Ὅπισθεν τῶν ὀργίων τούτων τῶν ρόδων, μυθικὸν πάρκον συννεοῖ τὴν ἀνατολικὴν βλάστησιν μετὰ τής πλουσίας χλωρίδος τῶν τροπικῶν, ένῳ πανταχόθεν κελαρύζουσι ρύακες, ρέοντες ὑπὸ τοὺς κλάδους καὶ ἀκούεται ὁ θρηνώδης ψίθυρος ὕδατος διαυγοῦς, κρυσταλλίνου, καταπίπτοντος ἐν δεξαμεναῖς ἐκ πορφυρίτου λίθου.

Μικρὸς ἑλληνικὸς ναός, ρόδιος καὶ λευκός, προκύπτει τοῦ πρασίνου περιβάλλοντος. Κατὰ τὸ τελευταίον αὐτῆς ταξείδιον, τῷ 1896, ή αυτοκράτειρα, κεκαλυμμένη διὰ κρεπίων, διήρχετο ἐκεῖσε ἄφωνος καὶ μόνῃ ἐφ' ὄλας ἡμέρας. Μικρογραφικὸς λιμὴν, ὃν φωτίζει μικρογραφικὸς ἐπίσης φάρος, ἐπιτρέπει νὰ προσορμισθῇ τις ἀκριδῶς κάτωθεν τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ ν' ἀνέλθῃ ἐν τῇ ἐπαύλει διὰ κλίμακος ἐξ ἐρυθροῦ μαρμάρου, ἐσφηνωμένης μέσῳ βράχου. Ἐνταῦθα ὑπάρχει δεῦτερος μικρὸς ναός, ὅστις περιείχε μνημεῖον ἀνεγερθὲν ὑπὸ τής 'Ελισάβετ εἰς τὸν Ἑρρίκον

Χάινε, τὸν εὐνοούμενον αὐτῆς ποιητὴν. Ὅτε κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1896 ή αυτοκράτειρα τής Αυστρίας κατέλειπε τὸ 'Αχιλλεῖον, ἔσχε τὸ προαίσθημα ὅτι δὲν θά τὸ ἐπανέδλεπε πλέον.

Ἐδάκρυσε καὶ εἶπεν :

— Ὡς ἐπιθυμεῖ τις νὰ ὑπανδρεύσῃ κόρην προσφιλή, ζῶν ἔτι, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τῇ ἐξησφάλισε μέλλον εὐτυχές, ὤφειλε καὶ νὰ πωλῇ πρὸ τοῦ θανάτου του τὰς προσφιλεῖς αὐτῷ οἰκίας, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τοῖς δίδει ἄξιον διάδοχον.

Ἡ 'Ελισάβετ ἔπεσεν ὑπὸ τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Λουκέζι πρὶν ή εὖρη — ἐκλογή δύσκολος — τὸν λίαν ἐπιθυμητὸν τοῦτον διάδοχον ἄλλὰ μικρὸν μετὰ τὴν δολοφονίαν ή εὐχή τής ἐξεπληρώθη. Γουλιέλμος ὁ Β' ἀπέδῃ κύριος τοῦ 'Αχιλλείου. Οὗτος ἐφείσθη τῶν ἐσωτερικῶν διευθετήσεων, ὡς καὶ τής ὠραίας διατάξεως τῶν κήπων, ἐξ ὧν δὲ τῶν ἀγαλμάτων δὲν ἐξώρισεν ή ἐν καὶ μόνον, τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρρίκου Χάινε, μὴ εὐνοούμενου, ὡς ἐξυμνήσαντος μεγάλως τὴν Γαλλίαν καὶ οὐχὶ ἀρκούντως τὴν Γερμανίαν. Παρὰ τὸν « τρωμμένον 'Αχιλλέα, ὅστις θνήσκει προσδλέπων τὴν θάλασσαν » ἀνάβαθρόν τι θέλει διαμείνῃ λοιπὸν κενὸν ἐν τινι τῶν ναύσκων.

Ἐκεῖ ή ἀρωματώδης πνοή τῶν ρόδων μεθῦει, δὲν ἀκούεται δ' ἐκεῖσε ὁ θόρυβος τής ζωῆς, διότι τραγικὴ σκιά πλανᾶται εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ήτις, ὡς ὁ ήρώς, ὁ δῶσας τὸ ἀθάνατον ὄνομά του εἰς τὴν ἔπαυλιν, ὑπὸ τοῦ ἐχθρικοῦ βέλους, ἐν τῇ βασιλικῇ πορφύρᾳ τῇ βαφείσῃ μᾶλλον ἐρυθρᾷ ὑπὸ τοῦ αἵματος, ἐγνώρισε τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν.

Ὁ Γουλιέλμος ήσθάνθη ὅτι ὤφειλε νὰ ἐξίλεωθῇ διὰ τὴν σκληρὰν πῶς πρᾶξιν του ἀπέναντι τής τραγικῆς σκιάς καὶ ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ ἐν τῇ θέσει τοῦ Ἑρρίκου Χάινε, ἐν τῷ ναύσκῳ, τὸ ἄγαλμα αὐτῆς τής αυτοκρατείας καὶ τὸ ἀπέστειλε. Πόσον στοιχίζει τοῦτο; εἶναι ἄξιον ἐκείνου, ὅπερ ἐγλυψεν ὁ καλλιτέχνης Ἑρμαν Κλότς διὰ τὸν ναὸν τής Αἰωνίου Λατρείας; τὸ ἀγνοοῦμεν. Ὁ γλύπτης εἶχε πολλὰ πρότυπα νὰ συμβουλευθῇ καὶ ήρκει αὐτῷ ὅπως ἀνεύρη δαψιλεῖς πηγᾶς ἐμπνεύσεως, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἀναμνηστικὸν μουσεῖον, τὸ ἰδρυθὲν ἐσχάτως ἐπὶ τοῦ λόφου τής Βουδαπέστης. Διατί, θά εἶπη τις τὸ μουσεῖον τοῦτο ἀνηγέρθη ἐν Βουδαπέστη καὶ οὐχὶ ἐν Βιέννῃ; διότι οἱ ἰδρυταὶ αὐτοῦ ἀνεμνήσθησαν τής προτιμήσεως, ήν ή τλήμων βασίλισσα — καίτοι Βαυαρὶς τὴν καταγωγὴν — ἔσχε πάντοτε διὰ τὴν Οὐγγαρίαν.

Ἡ 'Ελισάβετ κατέβαλε μακρὰν καὶ κοπιώδη προσπάθειαν, ἵνα γνωρίσῃ κατὰ βάθος τὴν γλώσσαν, τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν οὐγγρικὴν φιλολογίαν καὶ ἀντημεῖφθη ἐκ τούτου. Οἱ Οὐγγροὶ ἐλάτρευον τὴν ἀνασσαν ταύτην, ήτις ἐλάλει τοσοῦτον καλῶς τὴν γλώσσάν των καὶ ἔφερε μετὰ τόσης χάριτος τὸ ἐθνικὸν αὐτῶν ένδυμα· οἱ λάτρεις τῶν ὠραίων ἵππων καὶ οἱ ἵππεις ἐθαύμαζον τὴν ἀκαταπόνητον ταύτην

ἵπποδαμάστριαν, ήν ἀπεκάλουν *Κυρίαν Ὁρφέα*, ἐν' ἀποδείξῳσι μέχρι ποίου σημείου ἐγίνωσκε νὰ κάμπτη ὑπὸ τὴν θέλησίν τής τοὺς μᾶλλον πεφημισμένους διὰ τὸ ἀδάμαστον αὐτῶν ἵππους. Ἀνεμιμνήσκοντο ὅτι, ἀπαντῶσα εἰς πρόποσιν, ἐγεγερθεῖσαν ὑπὸ Γουλιέλμου τοῦ Β' κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς Βουδαπέστην, αὐτῇ εἶχε τηλεγραφῆσῃ : « Τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἐξεφράσθησαν πρὸς τὸν προσφιλέστατον ἡμῶν ἀνακτα καὶ τὴν ἀγαπητὴν μας πατρίδα, προξενοῦσιν ἄπειρον ήδονὴν εἰς καρδίαν, ήτις αἰσθάνεται ἐαυτὴν ἀληθῶς οὐγγρικὴν ».

Εἶτα δὲ μὴ ἐν τῷ λόφῳ τούτῳ τής Βουδαπέστης ή 'Ελισάβετ δὲν εἶχεν ἀπωλέσῃ τὴν πρωτότοκον θυγατέρα τής κατὰ τὸ 1857; ἐκεῖσε μὴ δὲν εἶχεν αὐτῇ καταφύγη κατὰ τὸν μετὰ τής Πρωσίας πόλεμον; ἐκεῖσε μὴ δὲν ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον, κατὰ τὸ 1868, τὴν ἀρχιδούκισσαν Μαρίαν Βαλερίαν; ἐκεῖσε ἐν τέλει κατὰ τὸ 1896 δὲν προήδρευσε τῶν ἑορτῶν τής χιλιετηρίδος τής Οὐγγαρίας καὶ ἐν μέσῳ τῶν ένθουσιωδῶν ἔλγεν ὠγομάσθη παρὰ τοῦ προέδρου τής Βουλῆς « ἄγγελος φύλαξ τοῦ Οὐγγρικοῦ ἔθνους »;

Τὸ μουσεῖον κατέχει λίαν ἀξιοπερίεργον σειρὰν τῶν εἰκόνων τής, ἀπὸ τής ἐποχῆς τής παιδικῆς τής ἡλικίας, ὅτε ήτο ή μικρὰ *Σισσῆ* μέχρι τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἀπέδῃ διὰ παντός « ή πλανωμένη αυτοκράτειρα ». Βλέπει τις ἐκεῖσε μικρὰν φωτογραφίαν ἐρασιτέχνου, ληφθεῖσαν ἐν ἀγνοίᾳ τής κατὰ τινὰ ὁδὸν τής Γενεύης, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Λουκέζι καὶ ήτις δεικνύει ὅτι οὐδὲν ἀπώλεσε τής κομψότητός τής. Ἡ 'Ελισάβετ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς βαθεῖς καὶ τὰς ὀφρῦς σχεδὸν εὐθείας, αἵτινες προσέδιδον εἰς τὸ βλέμμα ἑκφρασίαν τινὰ γενναιοψυχίας : « Βαδίζω πάντοτε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πεπρωμένου μου, ἔλεγεν εἰς τὸν τής ἑλληνικῆς γλώσσης καθηγητὴν τής Χρηστομάνου· γνωρίζω ὅτι οὐδὲν δύναται νὰ μ' ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ τὸ συναντήσω τὴν ἡμέραν, καθ' ήν ὀφείλω νὰ τὸ συναντήσω. . . » Φεῦ! δυστυχῆς γυνή! Εἶχε τὴν κόμην μέλαιναν, ἐστραμμένην εἰς θαυμασίους πλακάμους καὶ τὸ ἄνω χεῖλος προεξέχον· τοῦτο ήτο τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ προσώπου τής, ένδεικνῶν τὸ ἀποφασιστικὸν πνεῦμά τής, τοσοῦτον ἀξιοσημείωτον ἐν αὐτῇ.

Βλέπει τις ὁμοίως ἐν τῷ ἀναμνηστικῷ μουσεῖῳ μικρὰν τηβενίδα ἐκ μαύρης μετάξης, κεκοσμημένην διὰ τριχάπτου. Ἐπὶ τής ἀριστερᾶς πλευρᾶς διακρίνεται ή σχισμὴ τοῦ ἐγχειριδίου, ὅπερ διέτρησεν αὐτὴν, τὴν 10^{ην} Σεπτεμβρίου τοῦ 1898, εἰς Γενεύην. . .

Γουλιέλμος ὁ Β' φημίζεται ὡς ἀνὴρ καλαίσθητος. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἐν τῇ ἐκλογῇ ταύτῃ θά ἐπιτύχῃ ὅπως κοσμήσῃ διὰ τελειότερου ἔργου τὸ 'Αχιλλεῖον, ὅπερ ἀγαπᾷ καὶ εἰς ὃ τὰς ἡμέρας ταύτας κατέρχεται.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ γαλλικὸν θέατρον, καὶ μετ' αὐτοῦ ἡ μουσική, ἤρχισε στρεφόμενον πρὸς ἑλληνικὰς ὑποθέσεις, αἱ ὁποῖαι μέγα συγκεντρῶνουν τὸ ἐνδιαφέρον. Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν ἡ Ὀπερα τοῦ Μόντε Κάρλο ἔδωκε τὴν πρώτην νέου ἔργου τοῦ διασήμου Καμὶλ Σαὶν Σαέν, φέροντος τὸν τίτλον «Διηάνειρα».

Ὡς ἐκ τοῦ ὀνόματος γίνεται εὐθὺς γνωστὸν, ἡ ὑπόθεσις τοῦ μελοδράματος περιστρέφεται περὶ τὸν μῦθον τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ἔρωτα αὐτοῦ πρὸς τὴν αἰχμάλωτον Ἴδλην καὶ τὸν σκληρὸν θάνατόν του. Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου στηρίζονται αἱ **Τραχινίαι** τοῦ Σοφοκλέους καὶ ὁ **Ἡρακλῆς ἐπὶ τῆς Οἴτης** τοῦ Σενέκα.

Τὸ λιμπρέτο, τὸ ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Σαὶν Σαέν, ἔχει γραφῆ εἰς ρυθμικὸν πεζὸν λόγον, ἀκολουθεῖ δὲ σχεδὸν κατὰ γράμμα τὸν ἀρχαῖον μῦθον. Ἐν τῇ πρώτῃ πράξει εὐρισκόμεθα εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, οἱ Ἡρακλεῖδαι ψάλλουσι τὰ κατορθώματα καὶ τοὺς ἄθλους τοῦ Ἡρακλέους, ταυτοχρόνως δὲ θρηνοῦσι τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς ὠραίας Ἴδλης, κόρης τοῦ Εὐρύτου, φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἡ Ἴδλη δὲν φαντάζεται ἀκόμη ὅτι ἐκίνησε τὸν ἔρωτα τοῦ νικητοῦ τῆς, τὸ μανθάνει δὲ διὰ τοῦ Φιλοκτῆτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέθεσεν ὁ Ἡρακλῆς νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν ἔρωτα αὐτόν. Ἄλλ' ἡ Ἴδλη δὲν ἀγαπᾷ τὸν Ἡρακλέα, ἀλλὰ τὸν ἀπεσταλμένον του, ὁ δὲ Φιλοκτῆτης φαίνεται συμμεριζόμενος τὸ αἶσθημα. Ἡ Διηάνειρα ἐν τῷ μεταξὺ καλεῖ τὸν Ἡρακλέα διὰ τῆς μαγίσσης Φοινίκης νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν συζυγικὴν ἐστίαν, ὅταν δὲ μανθάνῃ ὅτι ἐγκατελείφθη, ἐπικαλεῖται τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν.

Ἡ δευτέρα πράξις ἐκτυλίσσεται εἰς τὸν γυναικωνίτην, εἰς ὃν ἡ Ἴδλη εἶναι αἰχμάλωτος μετὰ τὰς συντρόφους τῆς. Κλαίει τὴν τύχην τῆς. Ἴδου φθάνει ἡ Διηάνειρα, ἡ ὁποία τῆς ἐκδηλώνει τὸ μῖσος καὶ τὴν ὀργὴν τῆς. Κατὰ τὴν συνδιάλεξιν τῶν δύο γυναικῶν εἰσέρχεται ὁ Ἡρακλῆς καὶ διατάσσει τὴν Διηάνειραν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Καλυδῶνα. Παρὰ τοὺς ἐξορκισμοὺς τῆς Διηανείρας, ὁ Ἡρακλῆς μένει ἀνένδοτος.

Κατὰ τὴν τρίτην πράξιν ἡ Διηάνειρα ἀρνεῖται τὴν βοήθειαν τῆς μαγίσσης Φοινίκης καὶ καταφεύγει εἰς τὸν χιτῶνα, τὸν ὁποῖον εἶχε βαπτίσει μετὰ τὸ αἷμα τοῦ Νέσου. Ἡ τελευταία πράξις εἶναι ἀφιερωμένη εἰς παιᾶνας καὶ χοροὺς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους κατ' αὐτὴν ἡ Ἴδλη φέρει τὸν χιτῶνα, τὸν ὁποῖον ἡ Διηάνειρα ἔστειλεν ὡς δῶρον. Ὁ Ἡρακλῆς τὸν φορεῖ καὶ ἐπέρχεται ὁ σκληρὸς θάνατος.

¶

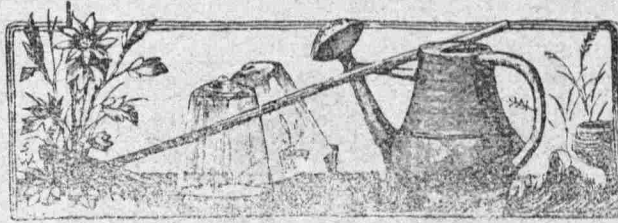
Τὸ λιμπρέτο εἶναι πολὺ παθητικὸν καὶ μόνον οἱ ἔρωτες τοῦ Φιλοκτῆτου καὶ τῆς Ἴδλης δίδουσι παρεμπιπτόντως κάποιον φῶς εἰς τοὺς σκοτεινοὺς καὶ πενθίμους ἐκείνους ἤχους. Ἡ μουσική εἴμπορεῖ νὰ εἴπῃ τις ὅτι εἶναι πολὺ κλασικὴ καὶ ἀκολουθεῖ τὴν παράδοσιν. Οἱ χοροὶ παραδείγματος χάριν εἶναι δίφωνοι καὶ ἐνίοτε μονόφωνοι. Οὐχ ἦττον οἱ ἐκφραστικοὶ φθόγγοι εἶναι διαυγέστατοι καὶ φωτεινότατοι.

Πολλὰ μέρη τοῦ ὅλου μελοδράματος συνήρπασαν τὸ πυκνὸν ἀκροατήριον. Ἡ μεγαλοπρεπὴς δὲ εἰσόδος τοῦ Ἡρακλέους, ὁ μονόλογος τοῦ Φιλοκτῆτου, ἡ τρυφερὰ σκηνὴ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἴδλης, ὁ μονόλογός τῆς ἐν τῇ δευτέρῃ πράξει, τὸ πρῶτον δυο τῆς Διηανείρας καὶ τῆς Ἴδλης εἶναι συνθέσεις πλήρεις ἐμπνεύσεως καὶ δυνάμεως.

¶

Παρὰ τὴν μουσικὴν, πολὺς λόγος γίνεται εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ διὰ τοὺς χορούς. Ὁ Ρῶσος χορευτῆς Nijinsky, μετὰ τὴν παραίτησίν του ἀπὸ τοῦ τσαρικοῦ θεάτρου, θὰ ἐπιχειρήσῃ ταξείδιον εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, ἡ δὲ Regina Badet κατενθουσίασε μετὰ τοὺς χορούς τῆς, χωρὶς βέβαια νὰ παραλείψωμεν ὅτι ἤγειρε καὶ περὶ αὐτὴν πολλὰς συζητήσεις διὰ τὸ ὑπερβολικῶς ἐξωμον τῶν ἐσθῆτων τῆς.

ΦΛΟΙΣΒΟΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΜΑΣ

4. Τὸ Ἡράνθεμον.

Ὁ Ἡράνθεμον (γαλλ. Primevère, κοινῶς Προίμουλα, ἐκ τοῦ λατινικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος Primula) εἶναι ἐκ τῶν πρώτων τῆς πρωΐμου ἀνοίξεως ἀνθέων καὶ διὰ τοῦτο ἀφιερωμένον εἰς τὴν βασίλισσαν τῶν θεῶν καὶ θεᾶν τοῦ ἔαρος Ἥραν. Τὰ ὠραία αὐτοῦ κίτρινα, λευκὰ ἢ καὶ ἰόχροα ἀνθη, ἐμφανιζόμενα εἰς τοὺς ὑγροὺς καὶ δασώδεις τόπους, ὡς προάγγελοι τρόπον τινὰ τῆς γλυκυτάτης ἀνοίξεως, ἐχρησίμευσαν εἰς τοὺς λαοὺς τῶν βορείων ἰδίως κλιμάτων, ὅπου ἀφθονώτερον φύονται, ὡς ἀφορμὴ παραδόξων ὀνομασιῶν, προερχομένων ἐκ τῆς προλήψεως τοῦ λαοῦ, φρονοῦντος ὅτι τὸ φυτὸν τοῦτο, ἀνθούν τὸσον πρωΐμως, ἔχει μυστηριώδεις ιδιότητας. Διὰ τοῦτο οἱ Γερμανοὶ, οἱ ὁποῖοι ἀποκαλοῦσιν αὐτὸ κοινῶς Primel, ἐκ τοῦ λατινικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, ἐσημάτισαν καὶ τὸ περιέργον αὐτοῦ ὄνομα Himmelschluessel, ἦτοι κλεῖδα τοῦ οὐρανοῦ, ἢ ὅπως εἰς τὸ Τυρόλον τῆς Αὐστρίας ἀποκαλεῖται Peterschluessel, κλεῖδα τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἴδου δὲ ἡ περὶ αὐτοῦ παράδοσις: Κακοῦργοί τινες καὶ μοχθηροὶ ἄνθρωποι ἔλαβον ἀποτύπωμα τῆς κλειδὸς τοῦ οὐρανοῦ διὰ νὰ σχηματίσωσιν ἀντίκλειδα. Καὶ ὁ μὲν κλειδοῦχος τοῦ Παραδείσου Ἅγιος Πέτρος, ἀντιληφθεὶς τὸ πρᾶγμα, ἔλαβε τὸ ἀποτύπωμα καὶ τὴν κλεῖδα, ἀποστείλας ἐπὶ τούτῳ Ἄγγελον, ἀλλ' εἰς τὸν τόπον, ὅπου κατεσκευάσθη τὸ ἀποτύπωμα, ἐβλάστησε τὸ φυτὸν τοῦτο, τοῦ ὁποῖου τὰ ἀνθη ὁμοιάζουσιν ὀλίγον πρὸς τὰ ἀρχαῖα σχήματα κλειδιῶν, ἐξ οὗ προήλθε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Κλειδολούλουδον.

Τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς σημασίας τοῦ ὀνόματος, τὸ ἀνοίγειν, διατηρεῖται καὶ σήμερον ἐτι ἀκμαῖον παρὰ τῷ λαῷ, καθ' ὅτι πιστεύεται ὅτι διὰ νὰ εὖρη τις κεκοιμημένους θησαυροὺς, δὲν ἔχει παρὰ νὰ κοιμηθῇ ἡσύχως παρὰ τὸ μέρος, ὅπου φύεται τὸ ἄνθος τοῦτο, φῶν ἐννοεῖται αὐτὸ ἐπιτοῦ πύλου του.

Ἄλλὰ μήπως καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ λαῷ δὲν ὑπάρχουσι πολυπληθεῖς τοιαῦται παραδόσεις καὶ προλήψεις; Ἐναφέρω μίαν μόνην, σχετιζομένην πολὺ πρὸς τὴν Γερμανικὴν παράδοσιν. Κατὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ μακαρίτου Θ. Ὁρφανίδου (Γεωπονικὰ τόμ. Α', σελ. 63), ἡ γραῖα αὐτοῦ ὑπηρέτρια, ἐκ Σαλαμίνο, βλέπουσα αὐτὸν νὰ συλλέγῃ ἄνθη, ἠρώτα ἂν μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχῃ καὶ τὸ Σιδηρόχορτον, καὶ ἂν ἡ δύναμις αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ εἶναι τὸσον θαυμασία, ὅσον φημίξεται. Περιέργως νὰ μάθῃ ὁ εὐφρέστατος φυτολόγος τί εἶναι αὐτὸ τὸ Σιδηρόχορτον καὶ ποίαν δύναμιν ἀποδίδουσιν εἰς αὐτό, εἶπεν, ὅτι τὸ ἔχει καὶ ἡ δύναμις του εἶναι θαυμασία, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναται νὰ δώσῃ αὐτὸ εἰς κανένα, διότι εἶναι ἀπηγορευμένον εἰς αὐτόν. Καὶ κατ' ἀρχὰς προσέφερεν αὐτῷ ἡ ὑπηρέτρια 20,000 δραχμάς· ἐπειδὴ δὲ ἠρηνήθη ἐκ δευτέρου, εἶπεν εἰς αὐτόν, ὅτι ἐὰν ἔδιδε τὸ Σιδηρόχορτον, θὰ ἠδύνατο νὰ μεθέξῃ τῶν μεγάλων ὠφελιμάτων μιᾶς εταιρίας, ἡ ὁποία ἐγίνωσκε μέγα μυστικόν. Ἴδου δὲ ἐν συντομίᾳ τί ἔμαθεν ἐκ τινος κωμικωτάτης συνεδρίας ἐκ 12 προσώπων, ἐν οἷς 2 ἀμαξηλάται, τρεῖς ὑπηρέτριαι, 2 μάγειροι πρεσβειῶν καὶ 2 τροφοί, ὅπως χαριέστατα ἀφηγεῖται ὁ δεινὸς ἐκείνος τοῦ καλάμου χειριστῆς:

«Τὸ Σιδηρόχορτον, τὸ ἀνύπαρκτον αὐτὸ καὶ μυθῶδες φυτὸν, ἔχει τὴν μαγικὴν ἐνέργειαν νὰ θραύῃ πᾶν κλεῖθρον καὶ πᾶν σιδηροῦν χρηματοκιβώτιον, μόλις τὸ ἐγγίσῃ τις δι' αὐτοῦ. Ἐζητεῖτο δὲ ἰδίως τὸ Σιδηρόχορτον, διὰ νὰ γίνῃ ἡ κατοχὴ μεγάλου τινὸς θησαυροῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ περιγραφή ἔχει οὕτω: Ἐν τινι ὑπογείῳ, τοῦ ὁποῖου τὴν μεγάλην καὶ σιδηρᾶν πύλην δύναται ν' ἀνοίξῃ ὁ τυχὼν καὶ νὰ εἰσέλθῃ, κείνται εἰς σωροὺς μεγάλους καὶ ἀναριθμήτους χρυσᾶ νομίσματα, ἐλάσματα χρυσοῦ βαρύτερα, μαργαρίται καὶ ἀδάμαντες· ὅταν ὁ εἰσελθὼν θελήσῃ νὰ λάβῃ ἔστω καὶ τὸ μικρότερον τεμάχιον, ἡ σιδηρᾶ θύρα κλείεται μετὰ πατάγου, τὸν αἰχμαλωτίζει καὶ δὲν ἀνοίγει, παρὰ μόνον, ὅταν ἀφεθῇ τὸ παρ' αὐτοῦ κρατούμενον κειμήλιον. Ἐναγινώσκειται δ' ἐπὶ τῆς θύρας μεγάλοις γραμμασιν ἡ ἀκόλουθος ἐπιγραφή: Ὁ θησαυρὸς οὗτος γίνεται κτήμα μόνον ἐκείνου, ὅστις φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ Σιδηρόχορτον». Ἐξ ἀνακρίσεών του, γράφει ὁ Ὁρφανίδης, ἀνεκάλυψεν ὅτι τὸν μῦθον αὐτὸν ἔπλασε Βούλγαρος ἀγύρτης, Μάρπα-Χατζῆς, ὅστις ἐφορολόγει τὰς ὑπηρετριάς τῶν Ἀθηνῶν. Βραδύτερον ἡ περὶ Σιδηρόχορτου ἰδέα ἐγενικεύθη μετὰ τῶν προλήψεων τοῦ λαοῦ.

Ἡ καλλιέργεια τοῦ φυτοῦ τούτου εἶναι ἀπλουστάτη: Ὁ σπόρος αὐτοῦ φυτεύεται κατὰ τὰ τέλη Φεβρουαρίου ἢ ἀρχὰς Μαρτίου ἐντὸς πρασιῶν ἢ γαστρῶν ἐντὸς κοινῆς κοπρογῆς, καλύπτομεν αὐτὸν μετρίως διὰ ξηρῶν χόρτων καὶ διατηροῦμεν τὸ χῶμα ἀρκούντως ὑγρὸν, ὅποτε τὰ νεαρὰ φυτὰ βλαστάνουσιν ἐντὸς 14 ἡμερῶν. Ἀφ' οὗ αὐξήσωσιν ἀρκετὰ, χωρίζομεν αὐτὰ εἰς ἀποστάσεις 25 ἑκατοστομέτρων ἐντὸς τῶν πρασιῶν καὶ τὰ μεταφυτεύομεν. Ἄμα τελείως ἀναπτυχθῶσι, δυνάμεθα νὰ πολλαπλασιάσωμεν αὐτὰ, χωρίζοντες καταλλήλως.

Ν. ΒΟΥΡΟΣ

Καθηγητὴς ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῆ.

Η ΠΑΝΩΛΗΣ ΕΝ ΜΑΝΤΖΟΥΡΙΑ

ΔΕΝ είχαν έπουλωθή ακόμη αι πληγαί εκ του πρό εξαετίας Ρωσο-Ίαπωνικού πολέμου, όποτε νέον πλήγμα, χειρότερον του πρώτου, νέα μάστιξ, επέπρωτο να αποδεκατίση την δυστυχή ταύτην χώραν. Η πανώλης εν Μαντζουρία λαμβάνει διαστάσεις, οί δε ασκληπιάδαι δέν ηδυνήθησαν δια της επιστήμης να φέρωσιν ευάρεστόν τι αποτέλεσμα. Η επιδημία και άρχας ένεφανίσθη εις Faudjian, προάστειον του κινεζικού Kharbine. Το μόλυσμα προσέβαλε κυνηγούς ακαθάρτους, ήδη δε μεταδίδεται μετά καταπληκτικής ταχύτητος. Η πόλις αυτή όμοιάζει με νεκρόπολιν. Και αυτό το Kharbine προσεβλήθη καθώς και όλα τα μέρη τα ευρισκόμενα εις απόστασιν διακοσίων μιλίων. Οί Κινέζοι, ίνα αποφύγωσι το μίασμα, απέμακρύνθησαν της πόλεως και ούτω μετέδωσαν αυτό εις ευρύτεραν έκτασιν. Οί νεκροί είναι αναρίθμητοι· άνω των χιλίων αποθνήσκουσι καθ' έκαστην. Είς το Faudjian το θέαμα είναι σπαραξικάρδιον. Τόσα πολλά πτώματα ύπάρχουσιν, ώστε αναγκάζονται να ραντίζωσιν αυτά με πετρέλαιον και να τα καίωσιν εν μέση όδῳ. Οί κάτοικοι κρύπτουσι τους νεκρούς, εκ φόβου μήπως φωραθῶσιν ως μεμολυσμένοι και απομονωθῶσι. Την νύκτα λοιπόν ρίπτουσι τα πτώματα εις τας όδους, την δε πρωίαν οί δρόμοι είναι κεκαλυμμένοι. Τινές μάλιστα, ευθύς ως παρουσιάσωσιν επί του προσώπου συμπτώματα της νόσου, διώκονται υπό των οικείων των και κακήν κακώς αποσύρονται εις τινα γωνίαν, όπου οίκοις τελευτῶσιν. Η νόσος είναι κερανοβόλος. Πολλοί μάλιστα πίπτουσι καθ' όδον χωρίς προηγουμένως να δείξωσι συμπτώματα της ασθeneίας. Η λύμφος του Hafkin ως και η δάμαλις του δόκτορος Versiy ούδέν φέρουσιν αποτέλεσμα. Και αυτό το ψήχος δέν δύναται να φρονέυση το μικρόβιον. Το μόνον προς προφυλάξιν μέσον είναι η προσωπίς, την όποιαν φέρουσιν όλοι οί ευρωπαίοι και οί Ίάπωνες, οί όποιοι υπηρετουσιν εν τοις σιδηροδρόμοις η εν τη αστυνομία. Αποτελείται δε η προσωπίς από ύφασμα, το όποιον είναι πολν πυκνόν κατά το στόμα και την ρίνα, καλύπτει δε όλόκληρον το πρόσωπον και έχει μόνον δύο όπας δια τους όφθαλμούς. Τοιούτου προσωπέιου έκαμον χρῆσιν άλλοτε κατά τον 18ον αιώνα, ότε η φοβερὰ πανώλης ένεφανίσθη εν Μασσαλία.

Δυστυχῶς όμως την ταχειαν μετάδοσιν του μόλυσματος επιτείνει και η άμάθεια της κατωτέρας κανωνικής τάξεως των Κινέζων. Αγροίκοι και φανατικοί οί άνθρωποι του όχλου ουδεμίαν προσοχήν δίδουσιν εις τας συμβουλάς και τα προς θεράπειαν μέσα, άτινα υποδεικνύουσιν οί προς τουτο εις Κίναν αφιχθέντες ιατροί και νοσοκόμοι, τούναντίον δε μάλιστα υπαιτίους της εκ της νόσου προερχομένης φθοράς θεωροῦσιν αυτούς τούτους τους ξένους. Επειδή η άσβεστος είναι μικροβιοκτόνος, διετάχθη υπό του υγειονομικού συμβουλίου να άσβεστονώνται αι όδοι και αι μεμολυσμένοι οικίαι, άλλ' οί Κινέζοι νομί-

ζουσιν "ότι" το τοιούτον γίνεται επί βλάβη αυτών καθόσον εκλαμβάνουσιν ως δηλητήριο την κάθαρσιν ταύτην, γενομένην υπό των Ίαπωνων προς καταστροφήν αυτών και κατοχήν της Μαντζουρίας.

Και ως να μη ήρχουν αι τόσαι δυσχέρειαι, ήλθε να προστεθῆ και η απληστία των τυχοδιωκτών, οί όποιοι αφαιροῦσι τα ένδύματα και κόπτουσι την κόμην των κεφαλών των πτωμάτων, όπως πωλήσωσιν αυτά. Ούτε ίερόν, ούτε όσιον έχουσι τα καθάρματα ταύτα, με κίνδυνον μάλιστα της ίδιας ζωής των φέρουσι τα πτώματα κεκλεισμένα εντός σάκκων εις απόκεντρα μέρη, όπως εκτελέσωσι το βδελυρόν αυτών έργον. Τα κάρρα και αι άμαξαι, αι όποιοι χρησιμεύουσιν ως φορεία δια τους νεκρούς και άσθενείς, μετά τινα χρόνον χρησιμοποιοῦνται υπό των μεταναστών. Δέν βλέπει τις παρα πτώματα ήμφαγωμένα υπό κυνών

Κινέζος ιατρός.

η συσσωρευμένα φύρδην-μίγδην επί των παγωμένων ποταμών. Εύκόλως λοιπόν δύναται τις να συμπεράνη πόσον ταχέως μεταδίδεται το μίασμα. Είς τας πόλεις Χου-χάν, Μουκδένην και Βλαδιβοστόκ πάσα ζωή και κίνησις έπαυσεν. Η ευρωπαϊκή παροιμία των πόλεων Tien-Tsin και Πεκίνου, πρό του έπαπειλούντος αυτήν κινδύνου, εν τάχει έγκατέλειπεν αυτάς.

Η προς τους άσθενείς άφοσίωσις των ιατρών, οίτινες πανταχόθεν έτρεξαν όπως εκ του σύνεγγυς εξετάσωσι την ασθeneian, είναι παραδειγματική. Δύο Γάλλοι μάλιστα έγένοντο θύματα της άφοσίωσέως των ταύτης: οί δόκτορες Jackson και Mesny.

(Έκ του Γαλλικού)

υπό ΝΙΚΟΛΗΟΥ Δ. ΚΟΪΔΟΥ

(εκ Δεδεάγας)

ΤΡΟΠΟΣ ΑΠΑΛΛΑΓΗΣ

στορία εκ του πραγματικού. Ο ήλιος ήτο πολν ύψηλά, όταν άνοιξε τα μάτια του άπ' τον βαθν τον ύπνον ό Άρχάδιος Πονηρόπουλος. Έχασμουρήθη, έτανύσθη και μία πλήμυρα από άναμνήσεις ήλθε στον νοῦν του — κάτι φοβερόν και άπαίσιον. Ποιό όμως ήτον αυτό το τρομερόν πράγμα, ακόμη δέν μπορούσε να το συλλάβη. Το μυαλό του έσταμάτησεν. Άπ' το πολν κρασί, που είχε πιει χθές βράδυ, είναι σε κακά χάλια.

— Γιάννη, δώσε με ένα ποτηράκι κονιάκ! έφώναξε. Και αφού το ήπие, το μυαλό του σαν να έγινε καθαρότερο, ήρχισε να αισθάνεται τον έαυτόν του καλύτερα.

— Άς σκεφθῶ τώρα! Για να ιδούμε, που ήμουν χθές το βράδυ; ... Μα που ήμουν; ... Ά, το θυμήθηκα! Είς του Άγαθοπούλου... Άλλά τί συνέβη εκεί;

Έξαφνα έλαμψε κάτι τι σαν άστραπή μέσα στο κεφάλι του και έφωτίσθη ό σκοτισμένος νοῦς του. Έπιασε το κεφάλι του με τα δύο του χέρια και έφώναξεν άπελπισμένος :

— Και τώρα τί θα κάμω; Τί ήτον αυτό που έκαμα;

Και ήρχισε να θυμάται ένα προς ένα, όσα συνέβησαν χθές το βράδυ. Είχεν επισκεφθῆ την οικογένειαν Άγαθοπούλου εις το έξοχικόν τους σπίτι. Το φεγγάρι έλαμπε στον ουρανόν και εις ένα θάμνον, κοντά στο σπίτι, έτραγουδούσε τ' άηδόνι. Ο άέρας ήτο γεμάτος μυρωδιές... Ένα αίσθημα που ποτε άλλοτε δέν ήσθάνθη, έκαμνε την καρδιά του να κτυπᾷ δυνατώτερα. Κάτι τον έσκουντοῦσε να φωνάξη η να γελάση, να άγκαλιάση η να φιλήση. Ητο μιὰ νύκτα άπ' εκείνας, που οί έρωτευμένοι έξομολογοῦνται τον έρωτά τους, που οί μεθυσμένοι κλαίουں και κατηγοροῦν τον έαυτό τους.

Ο Πονηρόπουλος όλα τα θυμήθηκε. Είχε βγῆ να κάμη ένα γυρο με την Λήδα, την κόρη του Άγαθοπούλου, μιὰ νέα είκοσι πέντε χρόνων, μικροκαμωμένη, ξανθή, που όλα τα πράγματα την έγοήτευαν και έπασχεν από αιώνιο συνάχι. Μέσα σ' εκείνη την μαγεία της γοητευτικής βραδειάς η καρδιά του Πονηροπούλου ήρχισε να λυώνη από έρωτα. Έσφιγγε το χέρι της Λήδας, την έλεγε γλυκά λογάκια στ' αυτή της και έρωτικούς στίχους και την έτραγουδούσε ρομαντικά τραγουδάκια.

Είς το δείπνον οί γονεΐς έφάνησαν εκτάκτως περιποιητικοί προς τον Πονηρόπουλον και η Λήδα δέν έλειπε να γεμίση έως τα χείλη το ποτηρί του, μόλις εκείνος το άδειάζεν.

Έπάνω άπ' τα δένδρα του κήπου έχαμογελοῦσε το φεγγάρι με τ' άργυρό του φῶς και από μακρυνά ήκούετο το τραγοῦδι του άηδονιού. Ένα αίσθημα άνάμικτο από γοητεία και ένθουσιασμόν είχε καταλάβει τον Πονη-

ρόπουλον. Πραγματικότης καὶ φαντασία εἰς τὰ μάτια του μετηλλάσσοντο, τὸ κεφάλι του ἀγάλια-ἀγάλια ἔκλινε περισσότερον πρὸς τὴν Λήδα· τὸ ὄχρον πρόσωπόν της καὶ τὰ ἀλλοίθωρα μάτια της τῷ ἐφαίνοντο ἀληθινὸν θαῦμα ὠραιότητος.

Μετὰ τὸ φαγὶ ὁ Πονηρόπουλος εὐρέθη μόνος μαζὺ μὲ τὴν Λήδα εἰς τὸν κῆπον. Ἐπείσεν εἰς τὰ γόνατα, τῆς ὠμολόγησεν ὅτι τὴν ἀγαπᾷ καὶ ζητεῖ τὸ χέρι της. Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμήν παρουσιάσθησαν ὁ πατέρας καὶ ἡ μαμὰ Ἀγαθόπουλοι, τοὺς ἐνηγαλίσθησαν μὲ περιπάθειαν καὶ συνεχάρησαν καὶ τοὺς δύο.

— Καὶ τώρα τί νὰ κάμω; ἠρώτησεν ὁ Πονηρόπουλος τὸν ἑαυτὸν του, ὅταν ἐνεθυμήθη ὅλα τὰ διατρέξαντα. Νὰ πάρω τὴν Λήδα; Μὰ αὐτὸ εἶναι τρέλλα! Νὰ τὴν ἀφήσω πάλι; . . . Θὰ γίνῃ ἀληθινὸ σκάνδαλο! . . . Τί διάβολο νὰ κάμω λοιπόν;

Ὅσον καὶ ἂν ἐβασάνιζε τὸν νοῦν του, δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταλήξῃ εἰς κανὲν λογικὸν συμπέρασμα. Ὅταν ἡ ἀπελπισία του ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ἔξαφνα ἔβγαλε μία φωνή. Ἦυρε τὴν μόνην δυνατὴν λύσιν.

— Ναί, ἔτσι πρέπει νὰ κάμω! . . . Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη διέξοδος, αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος τρόπος ἀπαλλαγῆς.

Ὅταν κατόπιν ἦγε στὴν ἔπαυλιν τοῦ Ἀγαθοπούλου, ἔγινε δεκτὸς μὲ ἐκτάκτους περιποιήσεις. Ἡ χαρὰ τοῦ πατέρα καὶ τῆς μαμᾶς δὲν εἶχεν ὄρια, διὰ τὸ κατόρθωμα τῆς Λήδας, διότι ὁ Πονηρόπουλος ἔθεωρεῖτο ὡς ἕνας πλούσιος μεγαλοκτηματίας.

Μετὰ τὸ ἐξαίρετον πρόγευμα, ὁ Πονηρόπουλος συνώδευσε τὸν μέλλοντα πενθερόν του εἰς τὸ δωματίον του. Ἐκάθησαν καὶ οἱ δύο ἀντικρυστὰ ἐπάνω σὲ δύο πολυθρόνες καὶ ἀναψαν ἀπὸ ἕνα τσιγάρο.

— Κύριε Ἀγαθόπουλε, εἶπεν ὁ Πονηρόπουλος, ἤθελα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ μικρὰ χάρι. Πρόκειται γιὰ μιὰ πολὺ λεπτὴ ὑπόθεσι — καὶ — ἀλλ' ἐπὶ τέλος τώρα πλέον ἡμεῖς εἴμεθα συγγενεῖς. Ἐχω ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀπὸ ἑκατόν, ἀπάνω-κάτω, λίρας. . . Τὸ ποσὸν βέβαια δὲν εἶναι σπουδαῖον — ἀλλὰ. . .

— Ἐξακολουθεῖτε, παρακαλῶ.

— Σὲ κάθε ἀλλὴν περίστασιν δὲν θὰ ἐτολμοῦσα νὰ σᾶς ἐνοχλήσω. . . Σήμερα ὅμως εὐρίσκομαι εἰς πολὺ μεγάλην ἀμηχανίαν. . . ὅλα τὰ ἔσοδά μου αὐτῆς τῆς χρονιάς πρέπει νὰ κατατεθοῦν εἰς τὴν Τράπεζαν.

— Αὐτά, ποῦ λέγετε, δὲν σημαίνουν βέβαια, ὅτι τὰ κτήματά σας εἶναι βαρυνόμενα μὲ ὑποθήκας.

— Πῶς ὄχι; ἀπεκρίθη ὁ Πονηρόπουλος. Τί ἔπρεπε νὰ κάμω; Τὸ δυσάρεστον εἶναι ὅτι οἱ τόκοι, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ πληρώσω, εἶναι τόσον μεγάλοι, ὥστε μὲ ἀφαιροῦν ὅλον τὸ εἰσόδημά μου. Ἐκτὸς τούτου ἔχω καὶ μερικὰ χρέη, ἀλλὰ δὲν ἀξίζει νὰ γίνῃ λόγος γι' αὐτά· εἶναι κατὰ μικρὰ ποσά, ποῦ ἔχασα στὰ χαρτιά.

— Δὲν ἤξευρα, πῶς παίζεις καὶ χαρτιά.

— Δὲν ἠμπορεῖ νὰ τ' ἀποφύγῃ κανεὶς. . . Στὴν ἐρημιὰ ἐκείνη, ποῦ εἶναι τὰ κτήματά μου, εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμῃ κανεὶς ἀλλέως. Πιοτὸ καὶ χαρτιά εἶναι ἡ μόνη διασκέδασίς μας — δὲν ἔχομεν ἄλλο τίποτε, γιὰ νὰ σκοτώνωμε τὴν ὥρα.

— Ἀλλὰ. . .

— Αὐτὴ εἶναι ἡ θέσις μου, κύριε Ἀγαθό-

πουλε. Ἐλπίζω, ὅτι θὰ μὲ κάμετε τὴν χάριν νὰ μὲ εὐκολύνετε μὲ τὸ μικρὸ ποσό, ποῦ σᾶς ἐζήτησα.

— Νὰ σκεφθῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀγαθόπουλος.

Ὅταν ἐξήρχετο ἀπ' τὸ δωματίον τοῦ Ἀγαθοπούλου, ὁ Πονηρόπουλος συνήντησε τὴν μητέρα τῆς Λήδας. Μὲ πολλὴν χάριν ἐφίλησε τὸ χέρι τῆς μαμᾶς, τὴν ἀπέτεινε μερικὰ εὐγενῆ λόγια καὶ ἐνῶ ἐπροχωροῦσεν, ἐπάτησεν ἐξεπότηδες τὴν οὐρὰ τῆς Μπιζούκας, τοῦ ἀγαπημένου της σκυλιοῦ, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ ξεφωνίζῃ.

— Ἄ, τὸ βρωμόσκυλο! ἐφώναξεν, ὅπου καὶ ἂν πάγω χώνεται μέσα στὰ πόδια μου. Τί σιχαμερὸ ζῶο!

— Δὲν ἀγαπᾶτε, φαίνεται, τὰ σκυλιά, εἶπεν ἡ κυρία Ἀγαθοπούλου μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Τέτοια μικρὰ σκυλιά, σὰν αὐτό, δὲν μπορῶ νὰ τὰ ὑποφέρω. Μὲ τὰ μεγάλα σκυλιά ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Ἐκεῖ, εἰς τὰ κτήματά μου, ἔχω ὀλόκληρο σκυλοτροφεῖον: μανδρόσκυλα, σκύλους γιὰ λύκους, μπουλδόκ, λαγωνικά — κατὰ ζῶα μεγάλα σὰν μοσχάρια, σὰν θηρία, ποῦ μποροῦν καὶ ἕνα ζωντανὸ ἄνθρωπο νὰ φᾶν.

— Φοβερόν! ἀλλὰ τί τὰ θέλετε τέτοια ἄγρια ζῶα;

— Εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ τὰ ἔχομε. Ζῶμεν, βλέπετε, στὴν ἐρημιὰ. Δύο-τρεις ὥρες μακρὰ ἀπ' τὰ κτήματα ψυχὴ γεννητὴ δὲν φαίνεται. Ὅλο τὸ μέρος εἶναι γεμάτο ἀπὸ ληστὰς, καὶ δὲν περνᾷ ἑβδομάδα χωρὶς νὰ γίνῃ κανένα φονικό.

— Κύριε, ἐλέησον!

— Βέβαια! Πολλὲς φορὲς μάλιστα τὴν ἑβδομάδα γίνονται καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρες ληστεῖαι ἢ σκοτωμοί.

— Καὶ δὲν φοβᾶσθε, ποῦ κάθεσθε σὲ τέτοιο ἄγριο μέρος;

— Τί νὰ κάμω; Εἶμαι, βλέπετε, ὑποχρεωμένος νὰ κατοικῶ ἐκεῖ. Πέφτω στὸ κρεββάτι μὲ τὰ ροῦχα καὶ τὸ τουφέκι τὸ ἔχω πάντοτε κοντά μου γεμάτο.

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάγῃ, εἶπεν ἡ κυρία Ἀγαθοπούλου, ἐνῶ ἀπεμακρύνετο.

Εἰς τὸν ἐξώστην, ἐμπρὸς εἰς μίαν ζαρδινιέραν γεμάτην λουλούδια, ἐκάθητο ἡ Λήδα καὶ ἔβλεπε μὲ ἔκστασιν τὸν οὐρανόν· ὅταν εἶδε τὸν Ἀρκάδιον, ἐκάμυσε τὰ ἀλλοίθωρα μάτια της καὶ τὸ στόμα της, ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴν γυριστὴ μύτη της, ἔχαμογέλασε. Τὸν ἔδειξεν ἕνα κάθισμα, ποῦ ἦτο κοντὰ στὰ πόδια της.

— Κάθησε, Ἀρκάδιε.

Ὁ Πονηρόπουλος ἐκάθησεν, ἀφοῦ ἐφίλησε τὰ ἀσχημοκαμωμένα δάκτυλά της.

— Ὅλην τὴν νύκτα χθὲς δὲν ἔκλεισα μάτι, ἤρχισε νὰ λέγῃ.

— Ἦσουν ἄρρωστος;

— Ὁχι! σὲ ἐσυλλογιζόμην.

— Κόλακα!

— Καθόλου δὲν εἶναι κολακεία. Ἐσκεπτόμην τὴν εὐτυχισμένην ζωὴν ποῦ μᾶς περιμένει. Ἄμα στεφανωθούμε, θὰ πᾶμε εἰς τὰ κτήματά μου νὰ ζήσωμεν ἐκεῖ, μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἐξοχῆς, ζωὴ ἔρωτος καὶ εὐτυχίας. Θὰ σηκωνώμεθα ἐνωρίς. Ἐγὼ σηκώνομαι πάντοτε μαζὶ μὲ τὸν ἥλιο.

Ἡ Λήδα ἐστράβωσε τὰ μοῦτρα της.

— Ἄμα ξυπνήσωμεν, ἐγὼ θὰ πηγαίνω ἔξω εἰς τὰ χωράφια διὰ νὰ ἐπιβλέπω τοὺς ἐργάτας.

Ἐσὺ θ' ἀναλάβῃς τὴν φροντίδα τοῦ σπιτιοῦ. Θὰ ῥίπτῃς μιὰ ματιὰ εἰς τὸν σταῦλον ποῦ εἶναι οἱ ἀγελάδες· θὰ ῥίπτῃς φαγὶ στῆς ὄρνιθες καὶ τοὺς χοίρους, θὰ ἐξετάξῃς τοὺς λογαριασμούς καὶ θὰ κρατῆς ἐν τάξει τὰ βιβλία.

Τῆς Λήδας τὰ μοῦτρα ἀγάλια-ἀγάλια ἐμάκρυναν περισσότερον.

— Τὸ μεσημέρι θὰ ἔρχομαι κατασκοπισμένος καὶ κουρασμένος, ἀλλ' εὐτυχῆς καὶ εὐχαριστημένος. Θὰ τρώμε καὶ ὕστερα ἐγὼ θὰ πηγαίνω στὸν ἀχυρῶνα νὰ ἡσυχάσω ὀλίγον.

— Καὶ ἐκεῖ θὰ κοιμᾶσαι;

— Βέβαια. Ἡ ἐργασία τοῦ χωραφιοῦ κουράζει τὸν ἄνθρωπο· τὸ βράδυ θὰ μᾶς ἐπισκέπτονται οἱ γείτονές μας: ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ, ὁ παπᾶς, ὁ νεκροθάπτης, ἡ μαμμὴ, ὁ ψωμᾶς· θὰ παίζωμεν ὀλίγα χαρτιά καὶ ἔτσι θὰ περνᾷ ἡ εὐτυχισμένη ἡμέρα μας. Κατόπιν στὸ κρεββάτι.

Τῆς Λήδας τὰ μάτια ἦσαν γεμάτα δάκρυα.

— Καὶ ποῦ μένουν αἱ πνευματικαὶ ψυχαγωγίαι; ἠρώτησε μὲ τρέμουσαν φωνήν, ἡ μουσικὴ, τὰ τραγούδια;

Ὁ Πονηρόπουλος ἐκόντεψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὰ γέλια.

— Μουσικὴ; τραγούδια; πνευματικαὶ ψυχαγωγίαι; Φαίνεται, πῶς δὲν ἔχεις καθόλου ιδέαν ἀπ' τὴν ζωὴν τοῦ χωριοῦ. Ἡμεῖς μόνον κάθε τρεῖς μῆνας πέρνομεν ἐφημερίδας καὶ ὄχι πάλιν τακτικά.

Ἡ Λήδα ἤρχισε νὰ κλαίῃ στὰ γερά καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ σπῆτι.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ ὁ Πονηρόπουλος ἔλαβε τὸ ἐξῆς γράμμα:

« Ἀξιότιμε κύριε Πονηρόπουλε,

» Ἀφοῦ ἐσκέφθημεν ὠρίμως ἐγὼ καὶ ἡ » γυναῖκά μου, ἐσηματίσαμεν τὴν πεποίθησιν, » ὅτι δὲν εἴσθε ὁ ἄνθρωπος, ποῦ θὰ ἠμπορέσῃ » νὰ κάμῃ τὴν κόρη μας εὐτυχισμένη. Μὲ με- » γάλην μας λύπην εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ » ἀποποιηθῶμεν τὴν πρότασιν, τὴν ὁποῖαν » εἴχαμε τὴν τιμὴ νὰ μᾶς κάμετε.

» Διατελῶ μὲ πολλὴν ὑπόληψιν.

Ἀγαθόπουλος».

Γ. ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΣΤΗΝ ΠΕΝΝΑ ΜΟΥ

Ἐγραψ' ἡ πέννα μου πολλὰ
λυπητερά τραγούδια,
ἔψαλλε τ' ἄστρα, τὸν γυαλό,
τὸ κάλλος, τὰ λουλούδια.

Ὅμως κ' αὐτὴ ἐσώπασε
καὶ κεῖτ' ἀραχιασμένη
σὲ μιὰ γωνιά παράμερη,
βουβή, ξεψυχησμένη.

Νά! ἔτσι ὅλα ἔρχονται
κ' ὁ χρόνος μιὰ τὰ σβύνει,
ἀφοῦ τὰ ρίξῃ ἄψυχα
στὴ χωματένια κλίνῃ.

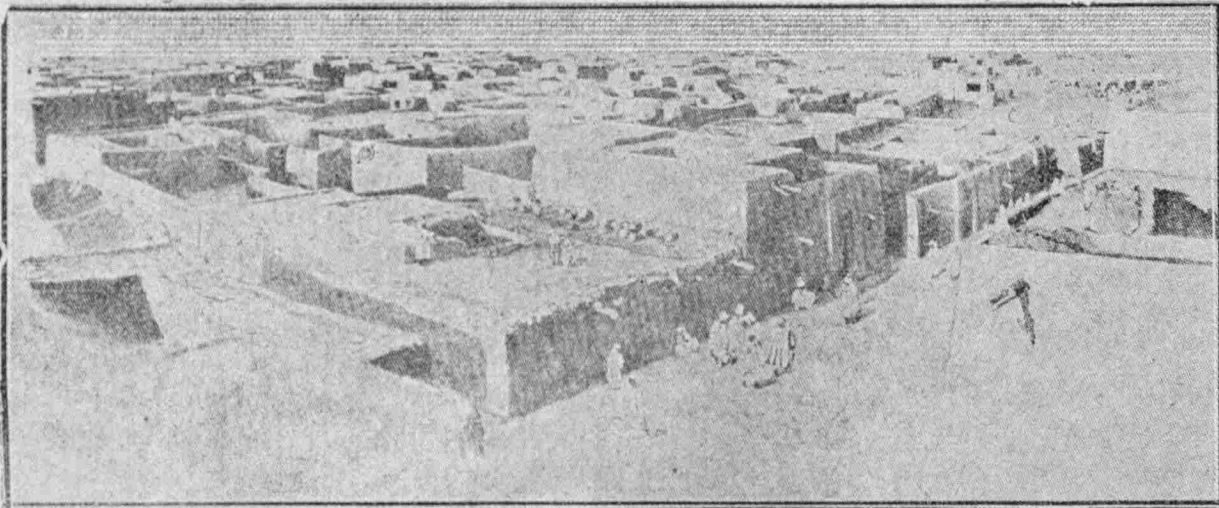
Ἄγκυρα ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

'Απ' Όλα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ, ΤΕΧΝΑΙ

— Είς τὸ προηγούμενον τεύχος ὠμιλήσαμεν περὶ Τομπουκτοῦ· τώρα παραθέτομεν μερικὰς ἐντυπώσεις εὐρωπαϊοῦ ταξειδιώτου μὲ τὰς σχετικὰς εἰκόνας. « Ἄλλοτε ὑπῆρχον οἰκίαι ἡρειπωμέναι, παρημελημέναι, ἀκάθαρτοι· τώρα τὰς εὕρισκω μεγάλας καὶ πολὺ καλοπεριποιημένας (ὡς ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν)· αἱ σκηναὶ τελείως ἐξέλιπον καὶ ἡ δίαιτα

τῶν κατοίκων ἐδελτιώθη πολὺ. Ἄλλα καὶ αἱ τρόποι τῶν μετεβλήθησαν ἀντὶ μορφῶν ψοφοδεῶν καὶ περιτρόμων, εὕρισκω γλυκείας μορφάς, περιέρχους καὶ μειδιώσας. Ὁ πολιτισμὸς ἤρχισε νὰ ἐπιδρᾷ πολὺ εὐεργετικῶς ἐπὶ τῶν κατοίκων τοῦ Τομπουκτοῦ».

— Τὰ ἀεροναυτικά ρεκόρ καταπίπτουν ὡς χάρτινοι παιδικοὶ πύργοι. Δὲν προφθάνομεν ν' ἀναγράψωμεν τὰ μὲν καὶ ἀμέσως προβάλλουσιν ἄλλα. Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν ὁ ἀεροπόρος Busson ἐπεχείρησεν ἀνάδασιν, ἔχων ἐπὶ τοῦ μονοπλάνου του τέσσαρα πρὸς-ωπα, διήνησε δὲ 50 χιλιομέτρα εἰς 31 λεπτὰ καὶ 23 1/2 δευτερόλεπτα, τὸ ὁποῖον ἀναλογεῖ πρὸς 95,582 μέτρα τὴν ὥραν.

— Κατόπιν νόμου κατηργήθη ὁ μεσημβρινὸς τῶν Παρισίων, ὁλόκληρος δὲ ἡ Γαλλία, ἡ ὁποία δι' αὐτοῦ ἐκανόνιζε τὴν ὥραν τῆς, ἀπὸ τῆς 11 Μαρτίου ὑπεβλήθη εἰς τὸν μεσημβρινὸν τῆς Greenwich. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ μεσημβρινὸς οὗτος καθυστερεῖ 9 λεπτὰ καὶ 21 δευτερόλεπτα, αἱ Γάλλοι, διὰ νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν ὥραν ἐκείνου, ἐσταμάτησαν τὰ ὠρολόγια των κατὰ τὸ ὀλιγόλεπτον αὐτὸ διάστημα. Ἐξῆσαν δηλαδὴ 9 1/2 σχεδὸν λεπτὰ... χάρισμα.

— Ἄλλὰ τί εἶναι ἡ Greenwich; Ἀριστεροσκοπεῖον κείμενον εἰς ἀπόστασιν 6—7 χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ Λονδίνου. Κεῖται ἐπὶ ὠραιστάτου λόφου, ὕψους 60 σχεδὸν μέτρων, ἐκ τοῦ ὁποίου, ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι διαυγής, δύναται τις νὰ ἴδῃ τὸ Λονδίνον καὶ τὸν Τάμεσιν. Τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο εἰδῶν οἰκοδομίας, τὰς μὲν νεωτέρας ἐκτισμένας καθ' ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνας πρὸς καλλιτέραν καὶ μεθοδι-

κωτέραν ἐργασίαν, τὰς δὲ παλαιότερας, αἵτινες ἔχουσιν ἐξωτερικῶς γραφικὴν θέσιν, μὲ τοὺς ὑψηλοὺς πύργους καὶ τὰς ἐπάλλξεις των. Θαυμάσιον εἶναι τὸ πάρχον, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦτο.

— Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀδυσώπητος· δὲν παρέρχεται ἔτος, καθ' ὃ νὰ μὴ μάθωμεν τὸν θάνατον ἐπιστήμονός τινος, ὁ ὁποῖος ἤσχολεῖτο εἰς πειράματα καὶ ἐρεύνας. Ἐσχάτως εἶχομεν τὸν θάνατον τοῦ Ἄγγλου ἱατροῦ Wilson, προελθόντα ἐκ τῶν ἀκτίνων X· ἀλλ' ἐκτὸς τῶν θανάτων, ἔχομεν πολὺ περισσοτέρους ἀκρωτηριασμοὺς ν' ἀριθμήσωμεν. Πολλὰ

προφυλακτικὰ μέτρα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν πρὸς ἀποσόδησιν τοιούτων δυστυχημάτων· ἄς εὐχηθῶμεν ὅτι ταῦτα θ' ἀραιωθῶσιν ἐπαισθητῶς.

— Νέα ἀπογραφή τῶν κατοίκων ἐγένετο πρὸ τινος ἐν Γαλλία. Αὐτὸ δὲν εἶναι σπου-

δαῖον, ὅσον τὰ μέσα καὶ τὰ μηχανήματα, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποίησαν δι' εὐκολίαν τῆς ταξινομήσεως τῶν δελτίων. Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν ἐτέθη εἰς χρῆσιν μηχανήμα, δι' αὐ τὰξιθετοῦνται καὶ ἀριθμοῦνται ταχύτατα τὰ δελτία. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν δεικνύει γωνίαν ἐκ τῶν ἀρχείων, ἐνθα ἔχουσι κατατεθῆ 80 ἑκατομ. δελτίων ἀτομικῶν, 60,000,000 οἰκογενειακῶν καὶ 40,000,000 δελτίων οἰκιῶν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πολὺς λόγος γίνεται ἐσχάτως διὰ τὸ νέον σύστημα τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ διὰ σωλήνων (tubes) πεπληρωμένων νέου τινὸς ἀερίου, «Νέου» καλουμένου. Τὸ «Νέον» εἶναι ἀέριον, τὸ ὁποῖον συνδυάζεται μετὰ τοῦ ἀέρος εἰς ἀναλογίαν 1:60000 λιτρῶν, ἀποτελεῖ δὲ μέρος τῆς σειρᾶς τῶν νεωστὶ ἀνακαλυφθέντων ἀερίων: ἀργοῦ, ἡλίου, νέου, κρυπτοῦ, ξένου, (argon, hélium, neon, krypton, xenon)—παραθέτομεν καὶ τοὺς γαλλικοὺς τίτλους των, ἵνα δεῖξωμεν ὅτι φέρουσι τελείως ἑλληνικὰ ὀνόματα— τὰ ὁποῖα ὀλίγον κατ' ὀλίγον προσετέθησαν εἰς τὸ ὄξυγονον καὶ τὸ ἄζωτον. Τὸ «Νέον», ἐγκεκλεισμένον εἰς ἀπολύτως καθαρὰν κατάστασιν, δίδει ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἠλεκτρικοῦ σπινθῆρος ἐν πολὺ λαμπρὸν χρυσεῖον χρῶμα, τὸ ὁποῖον καθίσταται ἰόχρουν, ἐλαττοῦται ὅμως ἂν τὸ ἐγκεκλεισμένον ἀέριον περιέχῃ ἔστω καὶ τὴν ἐλάχιστην ξένην ὑλήν. Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι πρέπει πρὸ παντὸς νὰ ἐπιτύχωμεν «Νέον» τελείως ἀπηλλαγμένον ἄλλων ἀερίων, καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐνέκησεν ὁ Georges Claude, ὁ γνωστὸς διὰ τὰς ἀνακαλύψεις του πρὸς παρασκευὴν ὑγροῦ ἀέρος καὶ ἄλλας. Προσόντα τοῦ φωτισμοῦ τούτου εἶναι ἡ οἰκονομία, διότι τὰ ἐξοδά του ἀνέρχονται εἰς τὸ ἥμισυ τῶν τοῦ συνήθους ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ.

★ Ἐχουσι πολλοὶ παρατηρήσει ὅτι μεταξὺ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ κινηματογράφου εἶναι καὶ τὸ τρομῶδες αὐτοῦ καὶ ἡ ἔλλειψις καθαρότητος. Ὁ Prozinski δι' ἀνακοινώσεώς του πρὸς τὴν Ἑταιρίαν τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν ἔρχεται νὰ ἄρῃ τὰ ἄτοπα ταῦτα, καὶ δὴ τοὺς κλονισμοὺς, οἵτινες προσέρχονται ἐκ τῆς χειρός, ἥτις χειρίζεται τὸ μηχανήμα πρὸς ἐκτύλιξιν τῶν ταινιῶν. Οἱ κλονισμοὶ οὗτοι μεταθέτουσι τὸν ὀπτικὸν ἄξονα τοῦ μηχανήματος καὶ παράγουσι κακὴν προσεπίθεσιν τῶν εἰκόνων. Πρέπει λοιπὸν νὰ καταστήσωμεν τὸν ἄξονα τοῦτον ἀπολύτως ἀκίνητον. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ Prozinski ἐφοδιάζει τὸ μηχανήμα του δι' ἐνὸς γυροσκοπείου. Ὡς γνωστόν, ὅταν ὁ δίσκος τοῦ γυροσκοπείου στρέφεται μετὰ μεγάλης ταχύτητος, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν ἐξαγάγῃ τις ἐκ τῆς τροχιάς του δι' ἀποτόμου δονήσεως. Ἄλλὰ τὸ γυροσκοπίον δὲν θὰ κατόρθωνε νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰς βραδείας κινήσεις ὡς ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἐκ τῆς στροφῆς τοῦ τροχοῦ· δι' αὐτὸ ὁ Prozinski προσθέτει εἰς τὸν κινηματογράφον τοῦ μικρὰν κινητήριον μηχανὴν διὰ πεπιεσμένον ἀέρος, ἥτις θέτει εἰς ταυτόχρονον κίνησιν καὶ τὸ γυροσκοπίον καὶ τὴν μηχανήν, δι' ἧς ἐκτυλίσσεται ἡ ταινία.

★ Σχετικῶς πρὸς τ' ἀνωτέρω, ἀναφέρομεν ὅτι σχεδὸν κατορθώθη νὰ τελειοποιηθῇ ὁ λαλὼν κινηματογράφος, ἥτοι ὁ συνδυασμὸς τοῦ κινηματογράφου πρὸς τὸ φωνόγραφον. Ἡ μεγάλη δυσχέρεια τοῦ συνδυασμοῦ τούτου εἶναι ὅτι πάντοτε προσέκοπτεν εἰς τὸν ἀκριβῆ συγχρονισμόν τῶν κινήσεων καὶ τῶν λόγων. Φαίνεται ὅμως ὅτι διὰ καταλλήλων μηχανημάτων, καὶ μάλιστα διὰ δύο πανομοίων ἠλεκτρικῶν moteurs, τὰ ὁποῖα νὰ δέχονται τὸ αὐτὸ ρεῦμα καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως καὶ ἡ δυσχέρεια αὕτη ἐνικήθη καὶ τοῦ λοιποῦ θὰ δυνάμεθα νὰ παρακολουθῶμεν τὴν παράστασιν τῆς Opera τῶν Παρισίων ἢ τῆς Βιέννης εἰς τὸ δωμάτιόν μας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΘΟΥΣΑΝ ΑΜΥΓΔΑΛΗΝ

ΗΣ ροδοστεφανωμένης και μυροβόλου ανοίξεως, σεμνή και χαριτόβρυτος πρόδρομος, ήνθισας και πάλιν, ὡ μρωμένη νύμφη ανθοπλημμυρισμένη αμυγδαλή.

Όραία ὅπως τὰ ρόδα και ἀγνή ὡς ἡ περιστερὰ και ἡ παρθενική καρδιά, ἐστόλισας με τήν πάλλευκον ἐσθῆτά σου τοὺς ξηροὺς και μαραμένους κήπους μας. Και με τὸν ἐρχομόν σου ἐσκόπισας παντοῦ τήν εὐθυμίαν και τήν χαράν, και με τὸ ἀνοιγμά σου ήνοιξας και τὰς καρδίας ὄλων μας, ὅτινες ὠχοὶ ἀπὸ τοὺς παγετοὺς και τὰ ψυχή του γέροντος Χειμῶνος μόλις σε διεκρίναμεν ἀνθήσασαν μεταξύ τῶν γυμνῶν εἰσέει δένδρων, ἐρούψαμεν τὰ χονδρὰ ἐνδύματα κ' ἐτρέξαμεν ὅλοι, ὡσαν μικρὰ παιδία, νὰ σε ἴδωμεν ἐκ τοῦ πλησίον, νὰ θαυμάσωμεν τήν εὐμορφίαν σου, νὰ ἀναπνεύσωμεν τὸ γλυκὺ ἄρωμα τῶν ἐρυθρολεύκων ἀνθέων σου.

Στεναγμὸς βαθὺς ἀνακουφίσεως ἐξήλθεν ἀπὸ τὰ στήθη μας και κάποια ἐνδόμυχος χαρὰ, κάποια ζωρότης, ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου μας. Ἐφυγε πλέον ὁ Χειμῶν και εἰς τὸν θρόνον του ἐρχεται τώρα νὰ καθήση ἡ χαριτωμένη και θαλερὰ κόρη του, ἡ Ἄνοιξις, ἐστεφανωμένη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων με τὰ εὐωδέστατα λουλούδια, με τὰ καλύτερα και ἐκλεκτότερα τριαντάφυλλα, και σύρουσα ὀπισθεν τοῦ ἀνθοπλέκτου ἄρματος της τὸ φλύαρον και λάλον ἐπιτελείων τῶν χελιδόνων, τῶν ἀηδόνων και τῶν ἄλλων καλλικελάδων πτηνῶν μόλις ἐπάτησεν εἰς τήν γῆν, ἀμέσως ήλλαξε τήν ὄψιν της με τὸ πρῶτόν της φύσημα, με τὸ πρῶτον τραγοῦδί της, ήνθισαν τὰ δένδρα, ἐπρασίνισαν οἱ ἀγροὶ και πρώτη σύ, αμυγδαλή, ἐσπενσας νὰ τήν ὑποδεχθῆς με τὸ ὠραιότερόν σου ἐνδυμα. ἐκείνη δέ, ὅπως σε εὐχαριστήση, τὰς μὲν μαγικὰς ἐαρινὰς νύκτας σε περιούει ἐν μέσῳ τῆς κοιμωμένης φύσεως με τὰς ἀργυρὰς ἀκτῖνας τῆς ὠραίας Φοίβης, ἐκάστην δέ πρωΐαν, ἀφοῦ σε δροσίση με τήν πρωϊνήν δρόσον, σε περιβάλλει ἔπειτα με τὰς χρυσὰς ἀκτῖνας τοῦ ήγαπημένου της Ἡλίου. Και εἶσαι ὠραία τότε, αμυγδαλή, ὅταν ὁ ξανθὸς Φοῖβος, μόλις χρυσίση ὀπίσω ἀπὸ τήν ράχιν τοῦ βουνοῦ, στεφανῶνῃ με ἓνα στέφανον ξανθόχρυσον τήν ἀνθισμένην κορυφήν σου, σὺ δέ, ἐντροπαλῆ ἀπὸ τὰς περιπτύξεις και τὰς ζηλοτυπίας του, χαμηλώνῃς τήν κεφαλὴν και κινεῖς δειλὰ-δειλὰ τοὺς κλάδους σου, ραντίζουσα με τὰ δροσερὰ σου ἀνθη τήν γῆν και κάποτε και τὸ κάλυμμα τοῦ νεαροῦ βοσκοῦ, ὅστις, εὐτυχῆς ἐκεῖ εἰς τήν ρίζαν σου, παίζει ἐπὶ τάπητος ἐξ ἀνθέων τήν φλογέραν του.

Εἶσαι τὸ σύμβολον, αμυγδαλή, τῆς νεότητος και φεῦ! ὅπως ἐκείνη ταχύτερος, πετᾶς και φεύγεις, και ἀφίνεις γυμνοὺς πάλιν τοὺς κλάδους εἰς τήν διάκρισιν τοῦ ἀγρίου Βορρᾶ πρασινίζεις, ἐνῶ ήσο ἀφράτη και πάλλευκος, ὠριμάζεις και κατόπιν φυλλορροεῖς. . . . ὅπως και ὁ ἄνθρωπος και τοὺς ἀνθισμένους τώρα κλάδους σου καλύπτει ψυχρὰ χιών, ὅπως τήν κεφαλὴν τοῦ γέροντος ἐπιστέφει ἡ πολιά κόμη

Σ.

Τὸ πρῶτον μείδιμα.

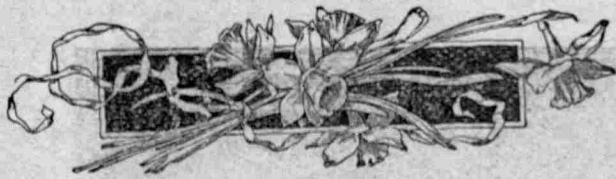
ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ο ΒΟΣΚΟΣ

Καῦμένε μου βοσκέ!
Μὲ τὸπλο σου στὸν ὄμο, στρατιώτης τώρα, περιπατεῖς πάντα στὸ ἴδιο μέρος, προστά στη σκοπιά σου, ἐνῶ μικρὸ χαμόγελο εἶνε περεχυμένο στὸ πρόσωπό σου. Καῦμένε μου βοσκέ!
Ὁ νοῦς σου τρέχει, πάει μακρὰ, πολὺ μακρὰ, ἐκεῖ ἐπάνω στὸ βουνό, πού ὀρφανεμένο τώρα χωρὶς ἐσένα ἴσως κ' ἐκεῖνο παραπονιέται. Καῦμένε μου βοσκέ!
Βλέπεις τριγύρω σου, ζυττάζεις, παρατηρεῖς. Τίποτε, οὔτε μιὰ γωνία με πρoσινάδα, οὔτε μισὸ παράθυρο μ' ἓνα λουλούδι, πού τόσο τ' ἀγαπᾶς! Καῦμένε μου βοσκέ!
Ἄλλὰ γιατί τὸ πρόσωπό σου ἀλλάζει ἔξα-

φνα; Γιατί, ἀντὶ μικρὸ χαμόγελο, τὸ πρόσωπό σου ἀστράφτει τώρα; Γιατί τὰ μάτια σου τὰ κουρασμένα βγάζουν φωτιές, λαμποκοποῦν; Τὸ τριαντάφυλλο ἄρᾳ γε, πού σου προσφέρει κόρη ροδαλή, ἢ τὰ χαριτωμένα μάτια της, σ' ἀλλάξανε με μιᾶς! Ποιὸ ἀπ' τὰ δυό, καῦμένε μου βοσκέ;
Μὰ τί σου λέγει τὸ λοιπὸν σταυτί;
Και γιατί φεύγει ἔτσι μονομιᾶς, τρεχάτη, πεταχτή; Τί σε εἶπε, καῦμένε μου βοσκέ;
Αὐτὸ αἰ; Δέχτηκε τὸ λοιπὸν ἡ γρηᾷ μάννα της; Ὡστε και σὺ θὰ μείνης μέσ' στὰ τεῖχη αὐτά, χωρὶς τήν πρoσινάδα και τὸν καθαρὸ ἀέρα; Ξέρεις πῶς θὰ εἶσαι πειὸ εὐτυχισμένος τώρα, καῦμένε μου βοσκέ;
Μία φωνὴ μοῦ ἀπεκρίθη ναί, και μία ἄλλη ὄχι.
Ποιὸ ἀπ' τῆς δυὸ νὰ ἔχη δίκαιο, καῦμένε μου βοσκέ;

Μ. ΣΚΟΤΛΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ

(Μυθιστορία πρωτότυπος)

Τὰ προηγούμενα.

Ὁ Θρασύβουλος Ζωκίδης ἠγάπησε παραφόρος τὴν Ἑλένην, κόρην τοῦ Ἰακώβου Δώρου καὶ σύζυγον τοῦ Ἰβάν Ρώκοβιτς, ἀνδρὸς φαύλου. Ἐκ τῶν σχέσεων τούτων ἐγεννήθη ὁ Εὐτύχιος. Ἡ Ἑλένη, αἰσθανθεῖσα τὰ σημεῖα τῆς μητρότητος καὶ ἀπεχθανομένη τὸν σύζυγον τῆς, ἐζήτησε παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς διαζύγιον. Ὁ Ἰακώβος Δώρος ὀργίζεται, φοβούμενος τὸ σκάνδαλον, καὶ πρὸς βολεῖ κατὰ τῆς θυγατρὸς του, ἣν πληγώνει εἰς τὸν βραχίονα. Ἡ Ἑλένη, θεραλευθεῖσα, φθάνει εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἔμενον ὁ Θρασύβουλος, μεθ' οὗ συνέζη μὴνάς τινας. Ἄλλ' ὁ θεῖος τοῦ Θρασύβουλου θὰ διήροχο μετ' ὀλίγον ἐκ Κων/πόλεως, ὁ νέος δέ, γνωρίζων ὅτι θὰ προκαλέσῃ τὴν ὀργὴν του, ἀπέκρυψε τὰς σχέσεις του. Ἄλλ' ὁ θεῖος εἰς Ὀδησσὸν ἔμαθε τὰ συμβάντα καὶ ἐπιστρέφει ὀργισμένος ἐναντίον τοῦ Θρασύβουλου, τὸν ὁποῖον ἐζήτησε ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τῆς Ἑλένης, ἐπειδὴ δ' ἐκεῖνος ἤρνοιτο, τὸν παῦει ἀπὸ τῆς θέσεώς του, τὸν ἀποδιώκει, ἐπιστρέφων δὲ εἰς Σμύρνην. Διακόπτει τὰς μετὰ τῆς ἀδελφῆς σχέσεις του. Ἡ μήτηρ τοῦ Θρασύβουλου μετὰ τὴν κόρην τῆς φθάνει εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου συναντᾶται μετὰ τὴν Ἑλένην, ἥτις, συγκινηθεῖσα ἐκ τῶν λόγων τῶν δύο γυναικῶν, ἀναλαμβάνει νὰ ἐπιναφέρῃ τὸν Θρασύβουλον εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ θεοῦ του. Προσκαλεῖ τὸν ἰατρὸν Φιλώτην, φίλον τοῦ Θρασύβουλου, καὶ πείθει αὐτὸν ὅτι, μὴ ἀγαπῶσα πλέον τὸν Θρασύβουλον, σκέπτεται νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ, προτρέπει δὲ τὸν ἰατρὸν νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

↑

— Ἦτο ποτὲ δυνατόν, ἐσκέπτετο, ἡ Ἑλένη νὰ ἀφήσῃ ἐκεῖνον, διὰ τὸν ὁποῖον ἀφῆκε καὶ πατέρα καὶ σύζυγον καὶ πλούτη;

Ἄλλά, σκεπτικιστὴς ὡς ἦτο, συνεπέρανεν :

— Αὐτὸ εἶναι τὸ αἰώνιον τέλος τῶν παραφόρων ἐρώτων . . .

Ἡ Ἑλένη, βλέπουσα ὅτι ὁ ἰατρὸς δὲν ἀπῆντα, ἤρχισε ν' ἀνησυχῆ.

— Ἀρνεῖσθε λοιπόν;

— Τί πρᾶγμα, κυρία;

— Νὰ προστατεύσετε τὸν Θρασύβουλον.

— Ὁχι, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Δέχεσθε λοιπόν. Μοῦ δίδετε τὸν λόγον σας; — Κυρία, σὰς δίδω τὸν λόγον μου ὅτι θὰ ἐνεργήσω καὶ ὡς φίλος καὶ ὡς ἰατρὸς.

— ὦ! σὰς εὐχαριστῶ πολὺ-πολύ, κύριε, μοῦ κάμνετε τὴν μεγαλειτέραν ἐκδούλευσιν.

Μεθ' ὃ σφίγγουσα τὴν χεῖρά του,

— Καὶ τώρα νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω . . . Ἴσως δὲν ἰδωθῶμεν ποτὲ . . . αὔριον τὸ πρῶτ' ἂν σὰς στείλω τὸ κλειδί τοῦ διαμερίσματος. Χαίρετε, κύριε.

Ὁ ἰατρὸς τὴν ἀπεχαιρέτησεν, ἐνῶ τὸ βλέμμα του, βαθύ, ἐξείαστικόν καὶ παρατεταμένον, ἐστήριζεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἑλένης.

— Παράξενον πρᾶγμα, ἐσκέπτετο κατερχόμενος τὴν κλίμακα. Καμμιά φορὰ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευον . . . Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησε σκεπτόμενος, ἴσως τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ γίνῃ ἀφορμὴ ὁ Θρασύβουλος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του . . .

Ὅταν ἡ Ἑλένη ἔμεινε μόνη καὶ εἶδε τὴν θύραν νὰ κλείεται ἀσφαλῶς ὀπισθεν τοῦ ἀναχωροῦντος ἰατροῦ, ἐξέφευγεν ἕνα βαθὺν στενάγμον καὶ κατέπεσεν ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος. Ἡ παρατεταμένη ἐκείνη ὑπόκρισις τὴν εἶχε καταπονήσει πολὺ.

Κ'. Ἡ νύξ τῆς ἀγωνίας.

Ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας τὰ πάντα ἔπρεπε νὰ συντελεσθῶσιν!

Ὅλαι αἱ θλιβεραὶ καὶ ἀποτρόπαιοι ἐνέργειαι διὰ μίαν τόσῃ σκληρὰν καταδίκην ἔπρεπε νὰ γίνουν ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ καταδίκου αὐτοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι ἐσυνείθισαν νὰ θαιμάζουσαν ὄσοις, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιστάσεως, ὑπεκύπτουσαν εἰς μίαν καταδίκην καὶ ἀφίνουσαν τὴν κεφαλὴν των νὰ πίπτῃ ὑπὸ τὴν σπάθην τοῦ δημίου ἢ ρωφῶσι μετὰ ἡδύπθειαν τὸ δηλητήριον.

Ἄλλ' ὅταν ταῦτα γίνωνται, εἴτε διότι ὁ καταδικασθεὶς πείθεται εἰς κάποιον γραπτὸν ἢ ἄγραφον νόμον, ὅταν ὑποβάλλεται εἰς τὴν τελευταίαν διὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς βασάνους μιᾶς φρικώδους ζωῆς, τότε ὁ θάνατος καὶ τὸ μαρτύριον χάνονται τὴν φοβερότητά των καὶ ὁ μάρτυς ὑποβιβάζεται κατὰ πολὺ.

Ἡ Ἑλένη δὲν ὁμοίωζεν ὅμως ποσῶς πρὸς τοιοῦτόν τινα μάρτυρα. Πειθομένη πρὸς νόμον, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς τῇ ἐπέβαλεν, ἀλλὰ τὸν ὁποῖον μόνη ἢ εὐγένεια τῆς ψυχῆς τῆς ἐξῆρξεν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ στηλοβάτου του, θυσιαζομένη εἰς τὸν βωμὸν τῆς αὐταπαρνησῆς χάριν τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης, πνίγουσα τὸν ἔρωτά της χάριν αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος, καταδικάζουσα ἑαυτὴν νὰ χάσῃ διὰ παντὸς τὸν Θρασύβουλον, ἀκριβῶς διότι τὸν ἠγάπα, ἔπρατε τὴν μεγαλειτέραν τῶν θυσιῶν, τοσοῦτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἡ ἰδία προετοίμασε τὸ κώνειον, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπιπε, καὶ ἔπλεξε τὸν ἀκάνθινον στέφανον, τὸν ὁποῖον θὰ περιεβάλλετο. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκαμε μετὰ τὴν μεγαλειτέραν ψυχικὴν γενναϊότητα, τὴν ὁποῖαν θὰ ἠδύνατο κανεῖς νὰ φαντασθῇ . . .

¶

Τὰς ὑπολοίπους ὥρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ σχολή τῃς εἰς τὰς πρώτας καὶ ἀπαραιτήτους ἐτοιμασίας. Ἐξῆλθε μόνη, ἐζήτησε διαβατήριον διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐπληροφόρηθη ὅτι τὴν ἐπομένην τὸ ἑλληνικὸν ἀτμόπλοιο «Πέλοψ» ἀνεχώρει διὰ Πειραιᾶ, ἔκαμε μικρὰς τινας ἀγοράς καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ διαμερίσμα τῆς καὶ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ ἐπιδίδεται εἰς τὸ χάρισμα τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἔπαιρνε μαζί της.

Πένθιμοι προετοιμασίαι . . . Ἄνευσε δύο ἢ τρεῖς ἐνδυμασίας της, ἄλλας τόσας τοῦ μικροῦ Εὐτυχίου, ἐν ἐνθύμιον τῆς πατρικῆς τῆς οἰκίας, μίαν φωτογραφίαν τοῦ Θρασύβουλου καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Ἐγέμισε μετὰ αὐτὰ δύο βαλίτσας, κατόπιν διέταξε τὴν ὑπηρετρίαν νὰ κοιμηθῇ· ἐκείνη δὲ ἀπεσύρθη εἰς τὸ μικρὸ σαλονάκι, ὅπου ἐκάθισε κοντὰ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Θρασύβουλου.

Ἐρριψε μίαν ματιὰν εἰς τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σαλονάκι, τὸ ἀπλοῦν αὐτὸ καὶ ἀπερίττον δωμάτιον, τὸ ὁποῖον τόσον εἶχεν ἀγαπήσει. Ὅλα τὰ πράγματά του, τὰ καθίσματα, αἱ εἰκόνες, τὰ πλαίσια, τὰ παραπετάσματα, ὅλα τέλος, ὅλα τῆς ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν χλωμά, κατηφῆ, λυπημένα, διότι δὲν θὰ τὴν ἔβλεπον . . .

Ἐφευγε γύρω τὸ βλέμμα της καὶ ὅταν τὸ κατεβίβασεν ἐνόησεν ὅτι εἰς τὰς παρειάς της ἐστάλαζον δύο δάκρυα.

ὦ! τὰ δάκρυα αὐτὰ τοῦ μαρτυρίου, τὰ ὁποῖα ἐξαγνίζουσαν τὰς ψυχὰς καὶ ἐξυποῦν τὰς καρδίας!

— Σὰς ἀφίνω . . . σὰς ἀφίνω, ἀγαπητά μου ἐπιπλα· σεῖς ποῦ ἐγνωρίζετε πόσον ἠγάπησα τὸν Θρασύβουλον μου, σεῖς ποῦ εἰσθε μάρτυρες τῶν τρυφερῶν μας σκηνῶν, σεῖς τώρα παρακολουθήσατε τὸ μαρτύριόν μου, τὸ μαρτύριον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑποβάλλομαι χάριν τῆς ἀγάπης του . . .

— Ἄλλ' ὄχι, ὄχι . . . ὅτι καὶ ἂν ἰδῆτε τώρα, μὴ, μὴ τοῦ εἰπῆτε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, τώρα τοῦλάχιστον. Δὲν θέλω νὰ μάθῃ τίποτε, δὲν θέλω

νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, δὲν θέλω νὰ τοῦ μαρτυρήσατε τὰς βασάνους ποῦ ὑποφέρω τώρα καὶ τὸ πνεῦμα ποῦ τοῦ ἐτοιμάζω.

— Ἴσως ἔλθῃ ἄλλοτε καιρὸς, ὅτε πειὰ ἡ Ἑλένη του θὰ εἶναι θαμμένη βαθεῖα κάτω ἀπὸ μίαν περὶ φρόνησιν φοβεράν, κάτω ἀπὸ ἕνα σωρὸν συχαμοῦ, μίσους καὶ ἀδιαφορίας, ἔταν πειὰ τὸ ὄνομά της δὲν θὰ προκαλῆ παρὰ ἐκρήξεις ὀργῆς καὶ δὲν θὰ σημαίνῃ τίποτε ἄλλο παρὰ ἀπιστίαν, ὃ, τότε πρὸς χάριν μου ἀνοίξετε τὸ στόμα σας καὶ σώσατέ με ἀπὸ μίαν συκοφαντίαν, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ ἢ ἰδία ἐπλεξα διὰ τὸν ἑαυτόν μου. Ναί, τότε εἰπέτε του ὅτι ἡ Ἑλένη του τὸν ἀφῆκε, διότι . . . τὸν ἠγάπα . . .

— Ἴσως δὲν μ' ἐννοεῖτε σὰς βλέπω νὰ μοῦ ρίπτετε ἕνα παράξενον βλέμμα καὶ σὰς ἐννοῶ. Θέλετε, ἴσως, ἀφοῦ ἀγαπῶ τὸν Θρασύβουλον μου, νὰ τὸν κρατήσω κοντὰ μου, νὰ τὸν ἀποσπάσω ἀπὸ τὴν οἰκογενεῖάν του, νὰ τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ ὅλους, ὅσοι τὸν ἀγαποῦν ἢ τὸν ἔχουν ἀνάγκην, διὰ νὰ τὸν κατέχω μόνη μου . . . ἄχ! ἄχ! αὐτὸ ἴσως θὰ ἦτο τὸ ὠραιότερον, ἀλλὰ με αὐτὸ θὰ ἐδείκνυα τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἔχω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, τὸν ἐγωϊσμόν μου, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἴδῃ θύματα γύρω του διὰ νὰ ἰκανοποιηθῇ . . . Ναί, ἂν χρειάζεται κανὲν θῦμα . . . ἰδοὺ εἶμαι ἐγὼ . . .

Ἡ νευρική της ταραχὴ ἠῤῥησε· τὰ μάτια της εἰς τὸ φῶς τῆς λάμπας ἐφαίνοντο ὡς ὑγροὶ μεγάλοι πολύτιμοι λίθοι καὶ εἰς τὰ κατακόκκινα χεῖλη της ἀνενακλάτο ὁ πυρετός.

Ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο ἡ Ἑλένη μετὰ τὸ ἤρεμον καὶ γλυκὺ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἡ ὀχρότης καθίστα ἀκόμη συμπαθητικόν· ἦτο κάτι τι ὡς φάσμα, ὁμοίωζε πρὸς ἀλλόκοτον μορφήν. ἡ ὁποία μετὰ τὸ ἐγχειρίδιον γυμνὸν ἐτοιμάζεται νὰ φονεύσῃ . . .

Καὶ δὲν ἦτο ψεῦδος· ἡ Ἑλένη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἐτοίμη νὰ προβῇ εἰς φρικωδῶς ἀποτρόπαιον φόνον· θὰ ἐσκότονε τὴν ὑπόληψίν της, θὰ κατεσπίλωνε τὴν μνήμην της . . .

Καὶ ὅλα αὐτὰ μετὰ ἐν τεμάχιον χάρτου καὶ μετὰ μίαν γραφίδα . . .

¶

«Κύριε Θρασύβουλε Ζωκίδη,

Δὲν εἶχα τὴν τόλμην διὰ νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, τώρα δὲ ποῦ εἶμαι μακρὰν εὐρίσκω τὴν εὐκαιρίαν. Ἀπὸ καιρὸν δὲν ἦσο ἐκεῖνος ποῦ ἠγάπων. Κάποιος ἄλλος εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον μου καὶ τὸν ἠγάπησα. Σὺ δὲν ἐνόησες τίποτε· ἐν τούτοις δὲν θέλω νὰ σὲ ἀπατῶ περισσύτερον. Φεύγω αὔριον μαζί του. Λησμονήσέ με, ἀφοῦ πρὸ πολλοῦ σ' ἐλησμονήσα.

Ἑλένη».

Ἐγραψε τὰς γραμμὰς ἐπάνω ἐπὶ ἐνὸς μικροῦ φύλλου χάρτου, καὶ ὅταν τὰς ἀνέγνωσε, κάποιον πικρὸν μειδίαμα ἐχαράχθη εἰς τὰ χεῖλη της.

Τὴν παράξενον ποῦ εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά!

— Μ' αὐτὸ, ἐσκέφθη, μετὰ ὅσα θὰ τοῦ εἰπῆ ὁ Ἀλεξάνδρος καὶ ἡ μητέρα του θὰ πεισθῇ. Εἶμαι βεβαία. Εἰς τὴν καρδίαν του θὰ κυριαρχήσῃ τὸ μῖσος καὶ ἡ λήθη θὰ ἔλθῃ πολὺ γρήγορα καὶ ἔτσι ἡ Ἑλένη . . .

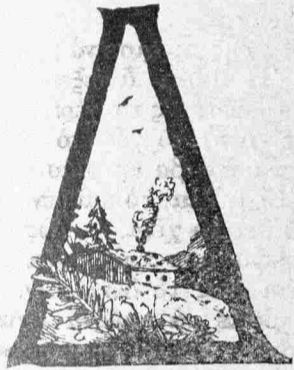
— Ἄλλὰ δὲν εἶναι δίκαιον· ὄχι! δὲν εἶναι σωστόν· ἡ καυμένη ἡ Ἑλένη εἰμπορεῖ νὰ πεθάνῃ κόπου χωρὶς νὰ ἴδῃ πειὰ τὸν Θρασύβουλον της, χωρὶς νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ μιὰ στιγμὴ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποῖαν μόνον αὐτὴ εἰξεύρει.

— Τόση μεγάλη σκληρότης γιὰ μέ, ποῦ τόσον τὸν ἠγάπησα, εἶναι πάρα πολὺ.

Ἡ δυστυχὴς Ἑλένη ἤρχισε τώρα νὰ συλλογιζέται καὶ τὴν μνήμην της. Ἐκείνη, ἡ ὁποία δὲν ἐφρόντισε διὰ τίποτε ἄλλο, ἤρχισε νὰ τρέμῃ, ὅταν ἀνελογίσθη ὅτι θὰ ἦτο ποτε δυνατόν νὰ νομισθῇ ὡς ἄπιστος, ὡς προδοτὴς τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο καθ' ἡμέραν ν' αὐξάνῃ ἐντὸς της, καὶ δι' αὐτὸ ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖας καὶ θλιβεράς σκέψεις.

(ἀκολουθεῖ)

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

ιά μίαν στιγμήν ἡ κεφαλὴ ἐκλινε πρὸς τὸ στήθος του, ἀλλὰ τὴν ἀνήγειρεν εἰς θύς.

— Εἶναι δεκατέσσαρα χρόνια τώρα, ἡ γυναῖκά μου ἐξοῦσεν ἀκόμη. Ἦμην τότε κηπουρὸς τοῦ πρίγκητος Μουράτ καὶ ἐξοῦσα μενεύτιχαις. Ἐναβράδου εἶχαμε καθήσει κοντὰ στὴν πόρτα ἡ γυναῖκά μου ἐκράτει εἰς τὰ χέρια της τὴν κόρην μας, ἕνα μωρὸ ἑνὸς χρόνου . . .

διότι τότε εἶχα μὴν κόρην. Ἐξαφνα πυροβολισμοὶ ἤκούσθησαν σὲ ὀλίγην ἀπόστασιν καὶ κατόπιν βιαστικὰ βήματα. Εἰς ἄνθρωπος αἰμόφυτος εἶχε φανῆ φέρων ἕνα παιδί τῆς ἰδίας ἡλικίας μὲ τὸ ἰδικό μας.

— Εἶσαι ὁ Ἄλῃ Ρεμέχ; μου λέγει.

— Μάλιστα, τοῦ ἀπῆντησα ἐκκλητικὸς, δισάχ ἔλμ σουλτάν.

— Ὁ τίτλος ποῦ δίδουν εἰς τοὺς ἐπιδόξους διὰ δόχους, παρετήρησε μία ἀπὸ τὰς νεάνιδας.

— Μάλιστα, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι, ἀπῆντησεν ὁ Ἄλῃς, διότι αὐτὸς ἦτο υἱὸς τοῦ Μουράτ τοῦ Ε', ὁ ὁποῖος ἦτο φυλακισμένος εἰς ἕν διαμέρισμα τοῦ Γιλδίτ.

Ἄλλὰ κινῶν τὴν κεφαλὴν, ὡς διὰ ν' ἀποδιώξῃ τὴν συγκίνησιν του, ὁ Ρεμέχ ἐπανάλαβε τὴν διήγησιν.

— Ἀφοῦ εἶσαι ἐκεῖνος ποῦ ζητῶ, πάρε το, κρύψε το καὶ ἀνάθρεψέ το ὡς κόρην σου.

Μοῦ ἔδωκε τὸ βρέφος.

— Ἄλλὰ σεῖς, ὑψηλότατε;

— Ἐγὼ ἐχάθηκα . . . δολοφόνου τοῦ Γέρβα. τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς μου Χαμίτ νομίζει πιστὸν, μὲ κνηγοῦν. θέλει νὰ ἐξολοθρευθῇ τὴν γενεάν τοῦ Μουράτ. Σῶσε λοιπὸν σὺ τὴν κόρην μου.

Πρὶν εἰμπορέσω ν' ἀπαντήσω, ὁ πρίγκηψ ἔτρεξεν εἰς τὸ δάσος. Μερικὰ λεπτὰ κατόπιν ἤκουσα κλάδους νὰ πιάζονται, ἴππειτα . . . τίποτε. Θί ἐπ'στευα ὅτι ὠνευρομένην ἂν τὸ μωρὸ ἐκεῖνο, ὁ ἀπόγονος τοῦ Μουράτ, δὲν ἦτο εἰς τὰ γόνατά μου. Τὴν ἐπαύριον τὸ πτωχὸν τοῦ πρίγκηπος Γιάχ Ἀχμέτ εὐρέθη γεμάτο ἀπὸ πληγὰς. Πολλοὶ κατάσκοποι μᾶς περιεργυρίζαν, ἀλλὰ αἱ γεννήσεις καὶ οἱ θάνατοι εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ μικροὺς δὲν πολυεξετάζονται. Ἡ γυναῖκά μου, ὅταν ἠρωτήθη ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, ἐδήλωσεν ὅτι τὴν βραδειάν ἐκεῖνην εἶχε ἀκούσει πυροβολισμοὺς, τοὺς ὁποῖους ἐνόμισεν ὅτι ἔρχοντο μερικοὶ κνηγοί . . . Διὰ τὰ δύο παιδιά δὲν μᾶς ἠρώτησαν. Ἡ γυναῖκά μου τὰ ἐφόρεσε τὰ ἴδια ρούχα καὶ ἔτσι ὠμοῦνίζετε κάπως μεταξὺ σας. Κάμποσα χρόνια κατόπιν ἡ γυναῖκά μου ἀπέθανεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς μοῦ ἐπέτρεψε νὰ φιλάξω σὺν καὶ ὑγιὴ τὴν ἐγγονὴν τοῦ πολυσεβάστου μου Παδισάχ.

Ἐσιώπησε τὸ βλέμμα του ἐστησίχθη ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ἐπιφανείας, ὅπου ἡ σελήνη ἀντηνάκλα τὰς ἀργυρᾶς ἀκτῖνάς της, ὅτε μία παραπονετικὴ φωνὴ τὸν ἔκαμε νὰ σκιρτήσῃ:

— Πότε θὰ τελειώσῃ αὐτό;

Παρετήρησεν ἐκεῖνην ποῦ ἠρώτησε.

— Διατί μοῦ κάμνεις ἀτὴν τὴν ἐρώτησιν τῆς ἀνυπομονησίας;

— Μὴ μὲ μαλόνεις, πατέρα; ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ. Δὲν ἀνυπομονῶ, ἀλλὰ λυποῦμαι τὴν στιγμήν ποῦ θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ μυστηριώδης ἱστορία, ἡ κόρη σου θὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας σου καὶ θὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὰ φιλιὰ σου, τὰ ὁποῖα τόσον εἶχε στερηθῆ.

— Ποῖος σοῦ λέγει ὅτι σὺ εἶσαι ἡ κόρη μου;

— Κανείς· ἀλλὰ σ' ἀγαπῶ τόσον, πατέρα, ὥστε μοῦ φαίνεται . . .

ἀγάπην στὸν πατέρα μας, ὅπως τοῖςλάχιστον φανερόνεις μ' αὐτὰ ποῦ εἶπες.

Ἡ πρώτη ἐνιγκαλίσθη τὴν ἀδελφὴν της.

— Ὁχι, ὄχι, ἀγαπημένη μου, μὴ τὸ πιστεύεις. Ἄλλὰ εἴτε εἶμαι κόρη τοῦ Ἄλῃ εἴτε τοῦ Μουράτ, θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ ἐναγκαλισθῶμεν ἐκεῖνον ποῦ τόσον εἶναι ἀφρωσιωμένος εἰς ἡμᾶς. Ἄλλως τε, κάθε φορὰ μᾶς ἐπαναλαμβάνει: «Ἐγὼ ταπεινὸς δούλος τοῦ Μουράτ δὲν εἰμπορῶ νὰ θύσω τὰ χεῖλη μου εἰς τὸ μέτωπον τῆς δεσποίνης μου· δι' αὐτὸ δὲν θὰ φιλήσω ποτὲ οὔτε τὴν κόρην μου, διότι αἱ θωπειαί μου θὰ ἐφανέρονον τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἔχω καθήκον νὰ φυλάξω μόνος». Ἄλλ' ὅμως ἡ δεσποῖνα θὰ εἶχε δικαίωμα νὰ τοῦ εἴπῃ: «Ἐγγενέστερος ἀπὸ ὅλους εἶναι ὁ πλέον ἐνάρατος. Σὺ ἐθυσίασες τὸ πᾶν καὶ αὐτὴν τὴν πατρικὴν τρυφερότητα χάριν τῆς ἀφοσιώσεώς σου πρὸς τὸν κύριόν σου· δι' αὐτὸ ἐναγκαλίσθητι καὶ τὰ δύο σου παιδιά, διότι ὁ ὠραιότερος τίτλος τῆς δεσποίνης σου εἶναι νὰ ὀνομάζεται κόρη σου».

Δάκρυ ἔρρευσε βραδέως εἰς τὰς παρειὰς τοῦ γέροντος καὶ ἐχάθη εἰς τὴν λευκὴν γενεάδα του.

— Παιδιά, ἐπανάλαβε μὲ συγκίνησιν, εἶναι ἀργά. Πρέπει νὰ ἡσυχάσετε ἀλλὰ πρῶτον πρέπει νὰ

— Ἀφοῦ εἶσαι ἐκεῖνος ποῦ ζητῶ, πάρε το, κρύψε το καὶ ἀνάθρεψέ το ὡς κόρην σου.

δώσετε τὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὴν ἀπόγονον τοῦ Μουράτ. Εἰς τὰς φλέβας μᾶς ἐκ τῶν δύο σας τρέχει αἷμα εὐγενὲς καὶ πολῦτιμον. Ἄς γονατίσῃ λοιπὸν κάθε μία πρὸς τῆς ἄλλης καὶ ἐγὼ θὰ γονατίσω ἐμπρὸς εἰς τὰς δύο.

Τὰ κοράσια ἐμειδίασαν ἐλαφρὰ καὶ ἐκλιναν τὰ γόνατα. Ὁ γέρον τὰς ἐμμήθη βραδέως, διότι αἱ κνημαὶ του ἀπὸ τὴν ἡλικίαν εἶχον χάσει τὴν εὐκαμψίαν των. Ἐπειτα καὶ οἱ τρεῖς προέφερον ὡς μυστικὴν προσευχὴν τοὺς λόγους αὐτοὺς:

«Βασίλισσα, αὐτοκράτειρά μας, γονατίζω πρὸ σοῦ. Νὰ χάσω τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ ἂν παραβῶ τὸ καθήκον μου».

Καὶ παρετήρησεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον μ' ἐν βλέμμα μαρτύρων. Ὁ μὲν πατήρ, διότι κατεδίκασε τὸν ἑαυτὸν του νὰ μὴ φανῇ ὅτι εἶναι πατήρ, καὶ τὰ κοράσια, διότι συγκατένευον νὰ θεωρῶνται ξένα εἰς τὸ ταπεινὸν ἐκεῖνο σπῖτι τοῦ ἀγρότου.

Τέλος ὁ Ἄλῃς ἐσηκώθη ὄχι χωρὶς κόπον καὶ μὲ φωνὴν ἀόριστον:

— Παιδιά, πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε, εἶπε.

Τὰ κοράσια ἐκλιναν εὐπειθῶς τὸ καθαρὸν μέτωπον των καὶ διηρθύνθησαν πρὸς μίαν μικρὰν κλιμακα. Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου αὐτὴ ἐστρέφετο, ἐσταμάτησαν, περιέβαλον τὸν γέροντα μὲ βλέμματα πλήρη σεβασμοῦ καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν ἀνάβασίν των.

Μετὰ μίαν στιγμήν ἐν μυστηριώδεις φροῦ φροῦ ἤκούσθη, ἴππειτα ὁ κρότος δύο θυρῶν κλειομένων καὶ ἴππειτα οὐδὲν ἄλλο . . . Ὁ Ἄλῃ Ρεμέχ ἦτο μόνος.

Ε'. Ἀπὸ τὸν Γενὶ Μαχαλέ.

— Εἶναι ἐννέα ἀκριβῶς καὶ δὲν βλέπω κανένα, κύριε Μαλαρία.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀγαπητέ μου Ρενώ. Ἄλλ' ἔσο ἤσυχος, ὅπου εἶναι καὶ ἔρχονται ὁ Γέρβας εἶναι ἀρκετὰ τακτικὸς στῆς δουλειαὶς του.

Καὶ ἀρκετὰ σκληρὸς ὅμως.

Σιῶπα, ἀνόητε. Ἡ νύξ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔχει αὐτὰ καὶ ἂν ἤθελα νὰ κάμω καμμίαν παρομοίωσιν ἀπὸ ἐκεῖνας ποῦ συνειθίζουσιν οἱ μυθιστοριογράφοι μας, θὰ ἔλεγον: Αὐτὰ ποῦ κρατοῦν ἐγχειρίδια.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἀντηλλάσσο το μεταξὺ τῶν δύο Γάλλων εἰς τὴν ἀπωτάτην γωνίαν τοῦ Γενὶ Μαχαλέ, εἰς τὸ μέρος τῆς συνεντεύξεως, τὴν ὁποίαν ὠρῖσεν ὁ Μουκτάρ.

Τὸ θέαμα ἐκεῖθεν ἦτο μεγαλοπρεπές, ἀλλ' οἱ νέοι δὲν ἐπρόσεχον πολὺ εἰς αὐτό, ἀπασχολημένοι περισσότερον ἀπὸ τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦ τὴν τυχὴ τοῦ ἔρριψε.

— Στάσου! ἐπανάλαβε ὁ ἱατρός, ἔρχονται ὄντως βήματα ἐλαφρὰ, αἰλουροειδῆ μᾶλλον, ἤκούσθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Μα σκιὰ ἐνεφανίσθη εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοὺς Γάλλους καὶ οἱ λόγοι αὐτοὶ ἐψιθυρίσθησαν:

— Χίτς χαιτρισίτς.

Ἦτο τὸ σημεῖον τῆς ἀναγνώσεως. Ὁ Ἄλκιβιάδης χωρὶς νὰ διστάσῃ ἀπῆντησεν:

— Χίτς καφασίτς.

Ἡ σκιὰ τότε ἐπλησίασε καὶ οἱ φίλοι ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσιν ἕνα νέον, φέροντα τὴν ἐπίσημον στολὴν τῶν θεραπόντων τοῦ Γιλδίτ.

— Ἀκολουθήσατέ με, λέγει πρὸς τοὺς ξένους. Οἱ Γάλλοι ὑπεκλίθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ βαδίζουσιν ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τοῦ ὀδηγοῦ των.

Ἐπροχώρησαν ὀλίγον καὶ ἐφθασαν πρὸς τὴν ἀποβάθραν. Ὁ θεράπων πάλιν διέταξε:

Καταβῆτε.

Οἱ νέοι ὑπήκουσαν, κατήλθον μερικὰς βαθμίδας, παρὰ τὰς ὁποίας ἐν πλοιάριον περιέμενεν. Εἰς τὸ πλοιάριον ἀρκετοὶ κοπηλάται ἦσαν παρατεταγμένοι καὶ ἐν τῷ μέσῳ κάποιος μὲ ὕψος σκεπτικόν,

— Ἐπιβιβάσθητε, ἐψιθύρισεν.

[ἀκολουθεῖ]

Edmondo de Amicis

Η ΚΑΡΜΕΛΑ

Κατά μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ

ὑπὸ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(οἱ νέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἐγὼ τὴν βλέπω, τὴν ἀκούω σὰν νὰ εἶναι ἑστὰ σὺγκάλα τῆς καὶ νὰ καταλαμβάνη ὅτι μοῦ λέγει καὶ σοῦ βεβαιῶ ὅτι ἐν ὄσῳ ἡ ἀπάτη ἐξακολουθεῖ, μοῦ κτυπᾷ ἡ καρδιά μου . . . ἀλλὰ σοῦ λέγω μοῦ κτυπᾷ σὰν νὰ ἤμιονα ἐρωτευμένος. Καὶ δοκιμάζω νὰ τὴν φωνάξω μὲ τὸ ὄνομά της, δὲν ἤξεύρω τὸ διατί . . . μὲ μιὰ ἰδέα . . . μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ μοῦ ἀπαντήσῃ κάτι τι, τὸ ὁποῖον θὰ μοῦ τὴν ἐπαρουσίαζε σὰν νὰ ἰατρούθηξε ἐξαφνικὰ . . . — Καρμέλα! — τῆς λέγω. Καὶ ἐκείνη: — Τί θέλεις; — Ἐοῦ δὲν εἶσαι τρελλή, δὲν ἀληθεύεις; — τὴν ἐρωτῶ. — Ἐγὼ τρελλή; — μοῦ ἀπαντᾷ καὶ μὲ κυττάζει μὲ ἕνα ὕψος ἐκπληκτικὸν ποῦ μὲ κάμνει νὰ τὸ πιστεύσω ὅτι δὲν εἶναι τρελλή. — Καρμέλα! — τότε τῆς φωνάζω, παραφερόμενος ἐξαφνα ἀπὸ μίαν ἐλπίδα. — Πές μου το ἀκόμη μίαν φορὰν, πές μου πῶς δὲν εἶσαι τρελλή! . . . — Τότε μὲ κυττάζει ὀλίγην ὥραν καὶ ἔπειτα ρίπτει ἕνα δυνατὸ γέλιο. — ὦ φίλε μου, πιστε σέ το, τότε, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ ἔσπανα τὸ κεφάλι μου ἔς τὸν τοῖχον. Ἡξεύρεις τὰ τί ἔκαμα ὅπως τὴν φέρω ἔς τὸ λογικὰ της; ἀλλὰ δὲν τὰ ἤξεύρεις ὅλα. Σχεδὸν κάθε βράδυ τὴν πέρνω ἐπάνω ἔς τὸ σπῆτι μου, τῆς ὁμιλῶ ὥρας ὀλοκλήρους, τῆς ἐπαίζω ὅλα τὰ τραγούδια ποῦ τῆς ἐτραγουδοῦσεν ὁ ἀγαπητικὸς της. ἐδοκίμασα νὰ τῆς εἰπῶ ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος μαζί της, καὶ νὰ τὴν γεμίσω μὲ χάδια καὶ νὰ προσποιούμαι ὅτι κλαίω καὶ πῶς ἀπελπίζομαι, καὶ νὰ μὲ κάμνῃ ὅτι θέλει, νὰ μὲ φιλή, νὰ μὲ ἀγκαλιάζῃ, νὰ μὲ χαϊδεύῃ σὰν παιδάκι . . . ἐδοκίμασα νὰ τῆς κάμνω καὶ ἐγὼ τὴν ἴδια, καὶ μὲ τί καρδιά τὸ κάμνω. ἀφίνω νὰ τὸ φαντασθῆς; δὲν ἤξεύρω νὰ πῶ ἂν ὅτι ἐδοκίμαζα ἦτο φορτικὴ, ἡ φόβος, ἡ ἐντροπή, ἡ καὶ τὰ τρία μαζί, σοῦ λέγω μόνον ὅτι ὅταν τὴν φιλοῦσα ἔτρεμα καὶ ἐκιτρινίζα σὰν νὰ φιλοῦσα νεκρὸν. Καὶ ἄλλοτε μοῦ ἐφαίνεται ὅτι κάμνω μίαν γενναίαν θυσίαν καὶ ὑπερφηανεύουμιονα γι' αὐτό, καὶ ἄλλοτε μοῦ ἐφαίνεται ὅτι κάμνω ἕνα νακούρημα καὶ ἔφριττα μῖνος μου . . . Ὑπέφερα ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς, ἀλλ' ὅλα μάτην. Καὶ ὅσον ἐπερίσσευεν ἡ ἀπελπισία μου, τόσο ἐπερίσσευε καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου ἡ φλόγα τοῦ κατηραμένου ἐκείνου πυρετοῦ . . . Δὲν μὲ πιάνει ὕπνος τὴν νύκτα, διότι αἰσθάνομαι ὅτι ἐκείνη εἶναι ζαρωμένη εἰς τὸ κατώφλι τῆς θύρας μου καὶ βασανιζόμενος πάντοτε ἀπ' αὐτὴν τὴν ἰδέαν, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἀκούσω ἀπὸ τὴν μίαν στιγμὴν ἕως τὴν ἄλλην νὰ κτυπᾷ τὸ παράθυρον, ὅτι θὰ ἰδῶ ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἐξώστην ἐκεῖνον τὸ ἀλλοίθωρον πρόσωπον νὰ καρφῶνῃ εἰς τὸ ἰδικόν μου ἐκεῖνα τὰ δύο μάτια τὰ ἀκίνητα καὶ χωρὶς βλέμμα! Ἄλλοτε μοῦ φαίνεται πῶς τὴν ἀκούω νὰ ἀναβαίνει τὰς βαθμίδας καὶ πηδᾷ καὶ κίθουμαι ἔς τὸ κρεβάτι, ἢ μοῦ φαίνεται πῶς ἀκούω κάτω ἔς τὴν ἀγορὰν ἕνα ἐξαφνικὸν τῆς γέλιο καὶ τὸ γέλιο ἐκεῖνο λές κ' εἶναι ἕνα χέρι ἀπὸ πάγον καὶ μοῦ πιάνει τὴν καρδιά, καὶ δὲν ἔχω θάρρος νὰ ἐβγῶ ἔς τὸ παράθυρον καὶ νὰ κυττάξω. Καὶ ἀρχίζω νὰ διαβάξω, νὰ γράφω, ἀλλὰ μὲ τὸν νοῦν πάντοτε εἰς ἐκείνην, πάντοτε λυπημένον, ἀνήσυχον, σχεδὸν φοβισμένον, δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τί. Καὶ ὁσάκις ἐρωτῶ τὸν ἑαυτὸν μου πότε θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἀγωνιώδης ζοή, καὶ πῶς θὰ τελειώσῃ καὶ τί σημαδία θ' ἀφήσῃ ἔς τὴν καρδίαν μου, δὲν τολμῶ νὰ ἀπαντήσω, τροχάζω τὴν ἀπάντησίν μου, καὶ ἀρπάζω τὰ μαλλιά μου . . . σὰν ἀπελπισμένος . . . ὦ φίλε μου! πές μου πῶς δὲν θὰ τρελλαθῶ καὶ ἐγὼ, διότι αἰσθάνομαι νὰ μοῦ γυρῆ τὸ κεφάλι καὶ νὰ μὴ ὑποφέρω πλέον αὐτὴν τὴν ζωὴν . . . νὰ μὴ ὑποφέρω, νὰ μὴ ὑποφέρω.

Καὶ ἀνοίξε τὸ χέρι του διὰ νὰ πιάσῃ τὸ χέρι τοῦ

ιατροῦ· αὐτὸς ἐπλησίασε πειὸ κοντὰ μὲ τὸ κάθισμα καὶ συγκεκινημένος ὅπως ἦτο, ὥστε νὰ μὴ εὐρίσκη λέξιν, τοῦ ἀκούμβησε τὰ χέρια εἰς τοὺς ὤμους, τὸν ἐκύτταξε μιὰ στιγμὴ καὶ τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλησεν.

Ὁ ἀξιωματικὸς τότε ἐσήκωσε διὰ μιᾶς τὸ κεφάλι καὶ ἐκύτταξε τὸν φίλον του μὲ κάτι μάτια, εἰς τὰ ὁποῖα λές καὶ ἐφαίνεται ἕνα χαμόγελο . . . — Ἐ! λοιπόν; — ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Καὶ ἂν ἐγίνετο καλὰ — ἀνεφώνησεν ὁ ἀξιωματικὸς μὲ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀφηνιδίως ἤμερσεν — ἂν ἐγίνετο ὅπως μιὰ φορὰ ἦτο, ἂν ἀνακτοῦσε τὸ λογικὸν καὶ τὴν καρδιά, ὅπως πρῶτα τὰ εἶχε, καὶ τὰ μάτια ἐκεῖνα ἔχοναν διὰ πάντα ἐκεῖνο τὸ ἄγριον βλέμμα καὶ ἐκεῖνο τὸ ἀκίνητον κύτταγμα ποῦ σὲ τρομάζει, καὶ τὸ στόμα ἐκεῖνο δὲν θὰ ἐγελούσε ποτέ του πλέον ἐκεῖνο τὸ γέλιο τὸ φοβερό, καὶ μίαν ἡμέραν μοῦ ἔλεγε μὲ τὰ λογικὰ της :

— Σὲ εὐχαριστῶ, σὲ εὐλογῶ, μὲ ἔσωσες, σὲ εὐγνωμονῶ, σὲ ἀγαπῶ . . . — καὶ νὰ κλάψῃ! Ἄν ἤμπορούσα νὰ τὴν ἰδῶ νὰ κλάψῃ, νὰ τὴν ἀκούσω νὰ πῇ λόγια λογικὰ, νὰ τὴν ἰδῶ νὰ ὑπάγῃ ἔς τὴν ἐκκλησίαν ν' ἀνάψῃ κηρὶ καὶ νὰ κοκκινίσῃ ὅπως πρῶτα, καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ δοκιμάζῃ καὶ πάλιν, ὡς εἰς δευτέραν παιδικὴν ἡλικίαν, ἀπὸ μίαν-μίαν ὅλας τὰς συγκινήσεις, τῶν ὁποίων ἔχασε κάθε αἰσθημα! . . . Καὶ ἂν θὰ ἤμπορούσα νὰ εἶπω ὅτι ἐγὼ τὴν ἄλλαξα ἔτσι, ὅτι ἐγὼ τὴν ἔκαμα νὰ ξαναζήσῃ, ὅτι τῆς ἔδωσα ὅλας τὰς ἐλπίδας, ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς νεότητος, ὅτι τὴν ἔδωσα καὶ πάλιν εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸν ἔρωτα . . . ὦ φίλε μου! — ἀνεφώνησεν ἀρπάζων

— Καρμέλα, ἐφώνησεν ὁ ἀξιωματικὸς ἀπὸ τὸ παράθυρον.

καὶ τὰ δύο του χέρια καὶ κυττάζων αὐτὸν μὲ μάτια ὕγρα — θὰ ἐνόμιζα ὅτι εἶμαι Θεός, ὅτι ἐδημιούργησα καὶ ἐγὼ κάτι τι, ὅτι ἐξουσιάζω δύο ψυχὰς, ὅτι ζῶ δύο ζωὰς, τὴν ἰδικὴν μου καὶ τὴν ἰδικὴν της, θὰ μοῦ ἐφαίνεται αὐτὴ ἰδικὸν μου πλάσμα, θὰ ἐπίστευα ὅτι ἡ τύχη μοῦ τὴν ἔστειλε καὶ θὰ τὴν ὠδηγοῦσα ἐμπρὸς εἰς τὴν μητέρα μου, σὰν νὰ ἦτο ἕνας ἄγγελος . . . ὦ! πιστεύω, θὰ ἐτρελλαινοῦμιονα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου· ὦ καὶ ἂν ἦτο ἀλήθεια! καὶ ἂν ἦτο ἀλήθεια! . . . Καὶ ἀφῆκε τὸ μέτωπόν του ἐπάνω ἔς τὰ χέρια καὶ ἐκλαυσε.

— Ἀγάπη μου! — ἠκούσθη νὰ φωνάξῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κάτω ἔς τὴν ἀγορὰν. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπήδησεν ἐπόνω καὶ εἶπεν ἀποφασιστικὰ εἰς τὸν ἰατρὸν :

— Ἀφῆσέ με μόνον.

Αὐτὸς τοῦ ἐσφιξε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε : — Θάρρος — καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ ὑπολογιστὸς ἔμεινε μερικὰ λεπτὰ ἀκίνητος εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, ἔπειτα ἐπῆγε εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ἦνοιξε, ἔκαμε ἕνα βῆμα ὀπίσω, καὶ ἐστάθη ἀποθαυμάζων τὸ ὄμοιον θέαμα, τὸ ὁποῖον ἀπλώνετο ἐμπρὸς του. Ἦτο μίαν νύκτα ξάστερη, παστρικά, χωρὶς ἀέρα, νύκτα ἐρωτικὴ. Ἐκεῖ ἐμπρὸς, ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά του, ὅλον τὸ κάτω μέρος τῆς χώρας, αἰ στέγαι, οἱ ἐρημικοὶ

δρόμοι, τὸ λιμάνι, ἡ ἀκρογιαλιά, εἰς τὴν ὁποίαν ἔρριπτε τόσον ἄσπρο φῶς τὸ φεγγάρι, ὥστε θὰ ἐξεχώριζες παστρικά ἂν ἐπερνοῦσε κανένα πρόσωπον τὴν ἡμέραν, καὶ παρακάτω ὁ γιालὸς γαλανός, γυαλί, λάδι, καὶ μακρὰ μακρὰ τὰ βουνὰ τῆς Σικελίας ὑψηλά, παστρικά, λές κ' ἦσαν ἐκεῖ κοντὰ σου, καὶ μίαν σιγὴ νεκρικὴ. — Θὰ ἀξιοθῶ καὶ ἐγὼ νὰ ἀπολαύσω αὐτὴν τὴν γλυκεῖαν ἡσυχίαν! ἐσυλλογίσθηκε ὁ ἀξιωματικὸς, τρέχων μὲ τὸ μάτι ἐπάνω εἰς ἐκεῖνον τὸν χωρὶς ἀκρογιαλιά γιालό, καὶ ἐβγῆκε μὲ πάλμους ἔς τὸ παράθυρον, καὶ ἐκύτταξε κάτω. Ἡ Καρμέλα ἐκάθητο ἐμπρὸς εἰς τὴν θύρα.

— Καρμέλα! ἐφώνησεν ὁ ἀξιωματικὸς.

— Ἀγάπη μου.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ;

— Τί κάμνω; . . . περιμένω τὸ ἤξεύρεις θαρρῶ.

Περιμένω νὰ μὲ φωνάξῃς ἐπάνω. Δὲν μὲ θέλεις ἀπόψε;

Καταβαίνω νὰ σ' ἀνοίξω.

Ἡ Καρμέλα ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὰ χέρια της καὶ νὰ πηδᾷ. Ἡ θύρα ἀνοίξε, καὶ ἐφάνηκε ὁ ἀξιωματικὸς μὲ τὸ φῶς ἔς τὸ χέρι. Ἡ Καρμέλα ἐμβῆκε, τοῦ ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὸ φῶς, ἐπέρασε ἐμπρὸς καὶ ἤρχισε νὰ ἀναβαίνει βιαστικὰ βιαστικὰ, ψιθυρίζουσα : — Ἐλα, ἔλα, τὸ καὶμένο . . . καὶ ἔπειτα γυρίζει καὶ τοῦ δίδει τὸ χέρι. — Δὸς τὸ χέρι ἔς τὴν μικρὴν σου, ὀμορφὸ μου παλληκάρι — καὶ τὸν ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι ἕως τὸ δωματίον.

Ἐκεῖ ὁ ἀξιωματικὸς τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ ἀντικρύ του, καὶ μὲ μίαν ὑπομονὴν ἀγίου ἤρχισε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὅλας τὰς δοκιμάς, ὅλας τὰς ἀσπείρας τῶν περασμένων ἡμερῶν, καὶ ἐσυλλογίζετο καινούργιας, καὶ τὰς ἐδοκίμαζε πολλὰς - πολλὰς φορὰς, πάντοτε μὲ περισσοτέραν προσεκτικὴν φροντίδα καὶ μὲ ζῆλον ζωηρότερον, προσποιούμενος ἔρωτα, ἀποστροφὴν, θυμὸν, λύπην ἀπελπισίαν, ἀλλὰ πάντα μάταια. Ἐκείνη τὸν ἤκουε καὶ τὸν ἐκύτταζε προσεκτικὰ καὶ ὅταν ἐτελείωνε τὸν ἐρωτοῦσε γελῶσα δυνατὰ : — Τί ἔχεις; — ἢ τοῦ ἔλεγε : — Τὸ καὶμένο . . . τὸ λυποῦμαι! — Καὶ τοῦ ἔπιανε καὶ τοῦ ἐφιλοῦσε τὰ χέρια μὲ τὴν ἐκφρασὴν τῆς βαθυτέρας λύπης.

— Καρμέλα! ἀνεφώνησε τελευταῖα ὁ ἀξιωματικὸς, διὰ νὰ κάμῃ μίαν δοκιμὴν.

— Τί θέλεις;

Ἐκεῖνος τῆς ἔκαμε χειρονομίαν νὰ πλησιάσῃ. Ἐκείνη ἐπλησίασεν ἀργὰ-ἀργὰ, κυττάζουσα αὐτὸν ἐρωτικὰ ἔς τὰ μάτια καὶ ἔπειτα διὰ μιᾶς ἔπεσεν εἰς τὸ στήθος του, τοῦ ἀγκάλιασε τὸν λαιμόν, ἀκούμβησε τὸ μάγουλό της ἐπάνω ἔς τὸ στόμα του, λέγουσα μὲ φωνὴν πνιγομένην : — Ἀγάπη μου! ἀγάπη μου! χίλιαις φοραῖς ἀγάπη μου . . . Ὁ πτωχὸς νέος, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἤξευρε ποῦ εἶχε τὸ κεφάλι, ἐπέρασε τὸ ἕνα του χέρι γύρω ἔς τὴν μέσην της καὶ κρατῶντας αὐτὴν ἔτσι ἔσκηψε ἀπὸ ὀλίγο ὀλίγο, καὶ ἐκείνη μαζί του, ὡς ποῦ τὴν ἐξάπλωσε, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ καταλάβῃ ἐπάνω ἔς τὸν καναπέ, κοντὰ ἔς τὸ τραπέζι . . . Ἡ Καρμέλα ἐπετάχθη διὰ μιᾶς ἐπάνω, ἐσοβάρησε τὸ πρόσωπόν της, ἐφάνηκε σὰν νὰ ἐσκέπτετο κάτι τι καὶ ἐπιθύρισε μὲ μίαν ἐλαφρὰν ἐκφρασὴν ἀηδίας :

— Τί κάμνεις;

Ὁ ἀξιωματικὸς διείδε μίαν σπῆδα ἐλπίδας καὶ ἔμεινε ἄφωνος, χωρὶς ἀναπνοήν, καὶ τὴν ἐκύτταξεν.

Ἡ Καρμέλα ἔμεινε σκεπτικὴ, ἢ τοῦ ἐφάνηκεν, ἀκόμη μίαν στιγμὴν, καὶ ἔπειτα χαμογελῶσα μὲ ἕνα τρόπον μοναδικόν, ὅπως ποτέ της δὲν εἶχε γελᾶσει ἕως τότε . . .

— Τί; εἴμεθα ἀνδρόγυνο τὰ δύο μας;

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐβγάλε μιὰ μισὴ φωνή, καὶ μὲ τὰ μάτια σηκωμένα ἔς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἄκραν τοῦ δακτύλου ἔς τὰ χεῖλη, ὠχρὸς, τρέμων, ἐσκέφθη μὲ στιγμὴν τὴν ἀπάντησιν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Καρμέλα ἐσήκωσε τὰ μάτια ἔς τὸν τοῖχον, εἶδε ἕνα πῖλον κυλινδρικὸν κρεμασμένον ἔς ἕνα καρφί, ἔρριψε ἕνα δυνατὸ γέλιο, τὸν ἀρπάζε, τὸν ἐκάρφωσε καὶ κοροϊδεύουσα καὶ φωνάζουσα ἤρχισε νὰ πηδᾷ μέσα ἔς τὸ δωματίον.

— Καρμέλα! ἐφώνησε λυπητερὰ ὁ ἀξιωματικὸς.

Ἐκε νῆ χειρότερα.

Καρμέλα! ἐφώνησεν ἄλλην μίαν φορὰν ὁ νέος καὶ ὤρμησε κατ' ἐπάνω της. Ἐκείνη ἐτρόμαξε καὶ ἐπῆρε δρόμον κάτω ἀπὸ τὴν κλίμακα, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴν ἦτο μέσ' ἔς τὴν μέση τῆς ἀγορᾶς, πάντοτε πηδῶσα, φωνάζουσα καὶ ξεκαρδισμένη ἔς τὰ γέλια.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐβγῆκεν εἰς τὸ παράθυρον. — Καρμέλα! ἐφώνησεν ἀκόμη μίαν φορὰν μὲ μίαν φωνὴν χαμηλὴν καὶ ἔπειτα ἐσκέπασε τὸ πρόσωπον μὲ τὰ χέρια καὶ ἔπεσε σὰν ἄψητο ψωμί ἐπάνω ἔς τὸ κάθισμα.

(ἀκολουθεῖ)

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἡ Ὁρθόδοξος Κοινότης Σταυροδρομίου ἐκήδευεν ἓνα εὐγενῆ καὶ ἐνάρετον πολίτην καὶ ἡ ἑλληνικὴ δημοσιογραφία ἓνα ἐντιμον χαρακτήρα καὶ ἓνα σπάνιον σκαπανέα τῆς.

Διότι πράγματι σπάνιος σκαπανεὺς τῆς δημοσιογραφίας ὑπῆρξεν ὁ **Σπυρίδων Σ. Καραγιαννίδης** καὶ τὸν τίτλον τοῦτον, τὸν ὁποῖον δὲν τῷ ἠογήθη ἢ ἀπροσωπώλητος κοινῇ γνώμη, εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι θὰ τοῦ τὸν ἀποδώσωσιν ἀκέραιον καὶ ἀναλλοιώτον οἱ συνάδελφοί του, τώρα, ὁπότε ἐκλείσῃ τοὺς κεκημηκότας ἐκ τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῶν βασάνων ὀφθαλμοῦς του.

Ὑπῆρξεν ἐντιμότερος εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν στάδιόν του, ἀπαράμιλλος διὰ τὴν σταθερότητα τῶν ἀρχῶν του καὶ ἀκάματος ὑποστηρικτῆς τῶν πεποιδήσεών του.

Εἶχε δηλ. ὅλας τὰς ἀρετάς, τὰς ὁποίας ἀρέσκειται νὰ ἐκτιμᾷ καὶ χειροκροτῇ μακρόθεν ἢ κοινωνία, χωρὶς νὰ ἔρχηται εἰς συναντίληψιν τοῦ ἐργάτου των.

Σιωπηρῶς συγκαταβαίνει νὰ τὰς ἀνέχηται, ἐνόσω δὲν τὴν βλάπτουν, καὶ ἐπιδεικνύει τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ τὸ μῖσος, ἅμα ὡς ἡ γνωριμία των καταστῆ ἐπικίνδυνος καὶ καυστικὴ εἰς αὐτήν.

Ἀπὸ τὸν κανόνα τοῦτον τὸν γενικὸν δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξαιρεθῇ ὁ ἀδαμάντινος χαρακτήρ τοῦ **Σπυρίδωνος Σ. Καραγιαννίδου**.

Ὑπέστη ὅλας τὰς πικρίας καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις, αἱ ὁποῖαι ἤρχοντο ὡς καρπὸς τῆς ἀδυσχεροῦς τιμίας συνειδήσεώς του καὶ ἔπινε μέχρι τρυγὸς τὸ ποτήριον τῆς χολῆς, ὅπερ τοῦ τῷ προσέφερον.

† ΣΠΥΡΙΔΩΝ Σ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ
Διευθυντῆς τῆς «*Νέας Ἐφημερίδος*».

Καὶ εἰς τὸν μακρὸν δόλιχον τῆς ἀκηλιδώτου δημοσιογραφίας του ἐδέχθη τὰ βέλη ὄλων καὶ ἐκείνων, δι' οὓς ὑπερεμάχησε, καὶ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἀναφανδὸν καὶ μὲ παρησίαν θαυμαστὴν εὐλόγως ἔψευγεν. Ὁ εὐσταθὴς ὁμως καὶ ἀκέραιος χαρακτήρ του ὑπέμεινε μὲ καρτερίαν τὰ μοιραῖα ἀποτελέσματα τῆς πολιτείας του καὶ ἐμειδία μὲ τὰς συμβουλὰς τῶν προτεινόντων ἀλλαγὴν προγράμματος.

Μὲ τοιαύτας συνθήκας δὲν εἶνε περιεργὸν πῶς διαρκῶς ἐπάλλαιε μὲ τὰς στερήσεις, οὐδὲ πῶς καὶ εἰς εὐτυχεστέρας ἐποχὰς δὲν εὐημέρησεν ἡ δημοσιογραφικὴ ἐπιχείρησις του.

Ἀπὸ τὴν πάλιν αὐτὴν τῆς αὐτοσυντηρησίας τοῦ χαρακτήρος του καὶ τῆς ἀλωβήτου διατηρήσεως τῶν ἀρχῶν του πολλάκις ἐξῆλθε νικητῆς ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὑπέκυψεν εἰς τὰς συνεπείας τῆς καὶ περὶ τὸ νεκρὸν σῶμά του προσῆλθον προχθῆς νὰ κλαύσωσι καὶ οἱ εὐαριθμοὶ πιστοὶ φίλοι του καὶ οἱ δειλοὶ θαυμασταί του.

Ὅμοιαν δημοσιογραφικὴν δύναμιν εἰκάζω νὰ μὴ πλάσωμεν εὐχερῶς καὶ ὁ ἄτυφος καὶ μετριόφρων **Καραγιαννίδης** δυσκόλως θὰ εὔρη τὸν διάδοχόν του.

Ἀυστηρὰ διδάγματα δημοσιογραφικῆς δράσεως περιέκλεισεν ὁ καλυφθεὶς τάφος τοῦ ἀλτροῦστοῦ δημοσιογράφου, οἱ συνάδελφοι δὲ καὶ οἱ ὀλίγοι ἐμπιστοὶ του δὲν πρέπει νὰ λησιμονήσωσι τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειαν τοῦ ἐπιμόνου καὶ κρατεροῦ ἐργάτου ἀδόξου καὶ κοπιώδους δράσεως.

ΠΕΡΙΝΘΙΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΜΟΝΟΠΩΛΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΠΝΩΝ

Τὸ ζήτημα τοῦ Μονοπωλείου τῶν Καπνῶν εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας.

Δὲν καθωρίσθη ἀκόμη ἀκριβῶς ἡ τύχη, ἣτις ἀναμένει τὴν Ἐταιρίαν ἅμα τῇ λήξει τοῦ προνομίου, τὸ ὁποῖον λήγει, ὡς γνωστόν, τῷ 1914.

Λέγεται ὅτι ὁ πρόεδρος τοῦ Δημοσίου Χρέους ἐπεφορτίσθη παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν νὰ διαπραγματευθῇ τὰς συμφωνίας, ὑφ' ἃς τὸ Δημόσιον Χρέος θὰ ἀνελάμβανε τὴν ἐποπτεῖαν τῶν καπνῶν, ἅμα τῇ λήξει τοῦ νῦν συμβολαίου. Ἐξ ἄλλου λέγεται ὅτι ἡ Ἐταιρία τοῦ Μονοπωλείου τῶν Καπνῶν, οὕσα βεβαία περὶ τῆς τύχης, ἣτις τὴν ἀναμένει κατὰ τὸ 1914, ἤρξατο διαπραγματευομένη μετὰ τῆς Ὁθωμανικῆς Κυβερνήσεως περὶ ἀμέσου παραχωρήσεως εἰς αὐτὴν τοῦ προνομίου.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας οἱ κάτοχοι τῶν μετοχῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ γνωρίσωσιν ἐν περιπτώσει ἐκκαθαρίσεως τὴν ἀξίαν τῶν τίτλων, οὓς ἔχουσι.

Συμφώνως τῷ συμβολαίῳ, ἐὰν τὸ Μονοπώλιον παραχωρηθῇ εἰς νέαν Ἐταιρίαν, αὕτη ὀφείλει νὰ ἀναλάβῃ ἅπαντα τὰ ὑπάρ-

χοντα τῆς προκατόχου μὲ ἐκπεσμόν 10 % ἐκτὸς τοῦ καπνοῦ.

Ἐὰν ὁμως τὸ Κράτος ἀποφασίσῃ νὰ ἐκμεταλλευθῇ μόνον τοῦ τὸ Μονοπώλιον, εἶναι ἐλεύθερον νὰ ἀναλάβῃ τὰ ὑπάρχοντα τῆς προκατόχου.

Εἶναι βεβαίως ἀδύνατον νὰ γνωρίσῃ τις ποῖον ἐκ τῶν δύο ἀνωτέρω θὰ συμβῇ ἐν περιπτώσει μὴ ἀνανεώσεως τοῦ προνομίου. Βέβαιον ἐν τούτοις θεωρεῖται ὅτι τὸ Κράτος θ' ἀναλάβῃ ὅλα τὰ ὑπάρχοντα τῆς Ἐταιρίας ὑπὸ ὄρους μὴ διαφέροντας ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἐτίθεντο ἐὰν ἡ ἀγορὰ ἐγίνετο παρ' ἄλλης Ἐταιρίας.

Ἐκποιουμένων ὄλων τῶν ὑπαρχόντων τῆς Ἐταιρίας μὲ ἐκπεσμόν 30 % καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς λογαριασμοὺς αὐτῆς κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1910, τὸ καθαρὸν ἐνεργητικὸν αὐτῆς θὰ ἀνέλθῃ εἰς Λ. Τ. 2.479.815 ἢ Φρ. 56.539.782, ἦτοι Φρ. 282 δι' ἐκάστην μετοχὴν.

Τὸ καθαρὸν κέρδος τοῦ 1909—1910 ἦτο Λ. Τ. 128.636.

Εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰ κέρδη, τὰ ὁποῖα θὰ ὑπάρξουν μέχρι τῆς λήξεως τοῦ προνομίου. Καὶ μολονότι αἱ εἰσπράξεις τοῦ 1910—1911 εἶναι ἀνώτεραι τοῦ προηγούμενου ἔτους, ἐν τούτοις θὰ ὑπολογίσωμεν καθαρὸν κέρδος ἴσον τῷ τοῦ 1909—1910, τοῦτο δὲ ὄχι μόνον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἀκόλουθα μέχρι τοῦ 1914.

Ἐπίσης θὰ παραδεχθῶμεν μέρος κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα ἴσον τῷ τοῦ παρελθόντος, ἦτοι Φρ. 20 δι' ἐκάστην μετοχὴν.

Ἐχομεν λοιπὸν νὰ προσθέσωμεν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ 1910, ὅπερ ἀντιπροσωπεύει Φρ. 282 δι' ἐκάστην μετοχὴν, Λ. Τ. 5 φορὰς 128.636, ἦτοι Λ. Τ. 643.180, ἢ Φρ. 14.664.500, ἦτοι Φρ. 73 δι' ἐκάστην μετοχὴν, ὥστε ἡ τιμὴ τῶν μετοχῶν ἀνέρχεται εἰς Φρ. 355.

Ἐὰν ὁμως τὰ ὑπάρχοντα τῆς Ἐταιρίας ἐκποιηθῶσι μὲ ἐκπεσμόν 50 %, τότε ἡ τιμὴ τῶν μετοχῶν θὰ κατέλθῃ κατὰ Φρ. 10, ἦτοι εἰς τὸ 345.

Οὕτω οἱ κάτοχοι τῶν μετοχῶν ἔχουσι τίτλους, ὧν ἡ ἀξία κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν θὰ εἶναι περὶ τὰ 350 Φρ. καὶ θὰ λαμβάνωσι μέχρι τοῦ 1914 τέσσαρα τοκομερίδια πρὸς 20 Φρ., ἦτοι 5 % ἐπὶ τοῦ δοθέντος χρήματος.

Ἡ τιμὴ τῶν μετοχῶν σήμερον εἶναι 375 Φρ. περίπου, τοῦτο μὲν, διότι ὑποτίθεται ὅτι τὰ ἀποτελέσματα μέχρι τοῦ 1914 θὰ εἶναι καλλίτερα τῶν προϋπολογισθέντων, τοῦτο δέ, διότι ἐλπίζεται ὅτι ἡ νῦν Ἐταιρία θὰ συμμετάσχη οὕτως ἢ ἄλλως εἰς τὴν μέλλουσαν ἐκμετάλλευσιν τοῦ Μονοπωλείου.

Α. Γ. Μ.

'Αχρίδα, Ν. Τζοβ. 'Ενεργ., ἐλήφθ., εὐχαρ. — 'Αμισόν, 'Αρ. Ποιμ. Πέμπομεν τὰ μόνα ὑπάρχοντα, λοιπὰ ἐξηνητήθησαν. — Αἶνον, Γ. Ν. Κλικ. 2 διευθύνσεις μεταβάλλ., ἐνεργ. ἐτέρους 3, εὐχ. — Αὐτόθι, Ι. Κουτ. Συμμορφώθημεν, ἀναμένομεν. — 'Αδριανούπολιν, 'Αθ. Δαν. 'Ενεργ., εὐχαρ. — Αὐτόθι, Κ. Σαλ. Δὲν ἦτο ὅ, τι ἐφαντάσθητε, συμμορφούμεθα. — 'Αργυρούπολιν, 'Ιωάν. 'Αβραμ. Τελευταία ἐλήφθη, ἐξιχνιάζομεν γεγονός, ὅπως κοί ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα εἶμεθα πρόθυμοι νὰ σᾶς ἰκανοποιήσωμεν, νέαν ἔγγρα. κατεχωρίσαμεν, 65 γρόσια διὰ ποίας ἔγγρα. ἀντιστοιχοῦσιν; — 'Ανω 'Αμισόν, Κ. Χ' Μαρκ. 'Ενεργ. 5 νέους, ἐλήφθ., στέλλομεν, εὐχαρ. — 'Αργυρούπολιν, Σ. Πηλ. Συμμορφούμεθα στέλλοντες ὑμῖν ἀνά 14 φύλλα. — 'Αμισόν, 'Εφ. Μαυρ. 'Ενεργ., ἐλάβομεν, σύμφωνοι, εὐχαρ. — Αὐτόθι, Α. Συμ. 'Αποστέλλομεν. — Αὐτόθι, Γ. Βαφ. Καθ' ἡμᾶς προτιμητέα ἢ εἰς δέμα ἀποστολῆ τῶν φύλλων δι' ἀσφάλειαν καὶ καθαριότητα, συμμορφ., εὐχαριστοῦμεν δι' αἰσθήματα. — Αὐτόθι, 'Ομ. Τζεγεν. 'Ελάβομεν τελευταίαν σας, τοῦ λοιποῦ θέλομεν πέμψαι εἰς διεῦθ. Γ. Κοσιδου δι' ὑμᾶς φύλλα 4, ὁμοίως καὶ λοιπὰ. — 'Αδριανούπολιν, Β. 'Αθ. Στέλλονται. — 'Αγκυραν, Σωτ. 'Αγγελίδην. 'Ελήφθησαν, εὐχαρ. — 'Αμισόν, 'Ηλ. Μαρ. 'Απρητήσαμεν ταχυδρ., θὰ λαμβάνετε ἀνά 23 φύλλα καὶ οὕτω διευθετεῖται τὸ πρᾶγμα. — Αὐτόθι, Ν. Πανάγ. 'Αδυνατοῦμεν ν' ἀποστέλωμεν πλήρεις σειρὰς ἀ' ἔξαμ., δι' αὐτὸ ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ 27 πέμποντες δι' ὑμῶν τὰ φύλλα τῶν παρ' ὑμῶν ἐγγραφέντων. — 'Αγκυραν, 'Αν. 'Αλτ., Δημ. Ραπτ. 'Ενεργ. Στέλλομεν. — 'Αττάλειαν, Ν. Οἰκ. 'Ανανεώσαμεν, εὐχαριστ. — 'Αδριανούπολιν, Χριστ. Μεζ. Πληροφοροῦμεν ὑμᾶς ὅτι ὁ κ. 'Αρ. Βουλκίδης ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀντιπρόσωπός μας αὐτόθι, παρ' οὗ θὰ λαμβάνετε τὰ φύλλα καὶ εἰς ὃν θὰ δώσετε τὸ τίμημα. — Αἶνον, Χρ. 'Αδ. Διευθύνου. εἰς Λάμψακον. — 'Αδριανούπολιν, 'Ηλ. Βασιλ. 'Ελάβομεν ὑπ' ὄψιν. — 'Αττάλειαν, Στ. Παπ. Εὐχαριστοῦμεν διὰ φροντίδας, ἐλάβομεν, 16ον στέλλομεν. — 'Αρβάνιον, Σ. 'Αναστ. Δελτ. ἐλήφθη, φύλλα πέμπομεν, συμφ. νέγ διευθ. μετὰ τῶν λοιπῶν δι' ὑμῶν ἔγγρα., εὐχαρ. δι' εὐχὰς καὶ φιλόφρονα; λόγους, πανοράματος δημοσίευσιν ἐπαναρχίσει προσεχῶς. — 'Αττάλειαν, Μιχ. Πάσ. 'Ελήφθη τίμ. ἀνανεώσεως 3 ἔγγρα., εὐχαρ., ἐκτός τῶν φύλλων τοῦ Α Κωνστ. πέμπομεν ἰδιαίτερος, λοιπὰ 7 πέμπονται δι' ὑμῶν εἰς 1 δέμα, περὶ τῆς ταχέως ἀποστολῆς τοῦ ὁποῦ σᾶς ὑποσχόμεθα. — 'Αδραμύτιον, Σωτ. Γ. Μουλφ. 'Ενεργ., στέλλ. — 'Αδριανούπολιν, 'Ιωάν. Χρηστομάνου. Δελτίον σας μετὰ 7 ἔγγρα. ἐλάβομεν, ἐν τούτοις ἀποταθῆτε ἡμ. ἀντιπρ. 'Αρ. Βουλκίδη, δι' οὗ θὰ λαμβάνετε φύλλα καὶ εἰς ὃν θὰ δώσετε τὸ τίμημα. — Αὐτόθι, Ι. Μανδζ., Κ. Μαργ., 'Ελ. 'Αμφοῶ καὶ Ε. Σάλ. 'Ενεργ., ἐλάβ., εὐχαρ. — Αὐτόθι, 'Ηλ. Βασιλ., 'Ενεργ. 3, ἐλάβ., εὐχαρ. — 'Αντιφέλλον, Π' Γ. Σιδ. Ταχυδρομ. ἀπαντ. — 'Ανω 'Αμισόν, Κ. Χ' Μαρκόπ. 'Εγκαίρως ἐλάβομεν, ἐνεργ., εὐχαρ. — 'Αμισόν, Στ. Θερ. 'Ενεργ., ἐλάβ., εὐχαρ. — Αὐτόθι, Α. 'Αρχιτ. 'Ενεργ. νέαν, ἐλάβ., εὐχαρ. — 'Ακ-σεχίρ, 'Ενεργ., ἐλάβ., εὐχαρ. — Αὐτόθι, Οἶκον. Π' Πρόδρο. 'Ενεργ. κ. Παπ. 'Ελάβ., εὐχ. — Αὐτόθι, 'Αρ. Καλπ. Ταχυδρομ. ἀπαντῶμεν. — Αἶνον, 'Αδ Χάρ. 'Ενεργ., εὐχαρ. — 'Αδραμύτιον, Κ. Τριαντ. 'Ενεργ., ἐλάβ., εὐχαρ. — 'Αλάτσαμ, Γ. 'Ιωανν. Εὐχαρ. διὰ συγγ. καὶ εὐχὰς, ἐνεργ. νέους, εὐχαριστοῦμεν.

Βαλὴ κερσε, Γρ. Πέτρ. Καὶ τὰ ἀποσταλ. 50 γρ. ἐλάβ., θὰ πρᾶξ. ὡς γράφετε, 2 ἡμερ. καὶ 25 ἐστάλη. — Βηρυττόν, Π. Κωνστ. 'Ημερ. 8 στέλλ., ἐνεργ. ἐκ νέου. — Βιζύην, Γ. Λουλ. 'Ελήφθ. συμμορφούμεθα. — Αὐτόθι, Κ. 'Αρχοντ. Στέλλομεν. — Αὐτόθι, Γ. Χατζ. 'Ενεργ. — Αὐτόθι, Πολ. Μιχ. Δελτάριον ἐλήφθη, συμμορφ. — Βουναρ χισάρ. 'Ανθ. Γαριβάλδ. Φύλλα στέλλομεν εἰς ὑμᾶς, εὐχ. — Βίγαν, Ν. Χ' Χρ. 'Ελήφθ. τίμ. ἀνανεώσεως καὶ 3 ἡμερ., εὐχαρ. — Βάλιαν, 'Ολ. Καν. 'Ελάβομεν συν/τικὴν 110 γρ., εὐχαρ. θερμῶς. — Βαϊβούρ, Ι. Παπ. Συμ. δελταρίφ πρᾶττομεν.

Γκιονέν, Δ. Νικ. Διεύθ. ἡλλάγη. — Αὐτόθι, 'Ιω. Δημ. 'Ενεργ., συμμορφ., εὐχαρ. θερμῶς. — Αὐτόθι, Ι. Δημ. 'Ελάβομ., εὐχαρ. — Γεῦγελι, Δημ. 'Ελλ. 'Ενεργ., ἐλάβ., εὐχαριστ., — Γκιουμουλτζιάν, Θεοφ.

Βασ. Αἰτ. στέλλ. — Γάγγρας, Δορ. 'Ελάβ., ἐνεργ., εὐχ. — Γενή-κιοῖ (Βαβᾶ-Ἐσκή), Π' 'Αντ. 'Ενεργ., εὐχ. θερμῶς. — Γιάλοβαν, Γ. Οἰκ. Συμμορφ. — Γκιμουλτζ. Αἰδ. Μιχ. Μετεβλήθη, στέλλομεν.

Δοξᾶτον, 'Ιω. Νάν. 5 ἡμερ. ἐκ νέου στέλλ., συμμ. ἐνεργ., εὐχαρ. — Δεδε-ἀγάτς, Γρ. Καρ. Ταχυδρ. ἀπαντῶμεν. — Δράμαν, Ν. καὶ Θ. 'Αγ. 'Ενεργ., συμμορφ., εὐχ. — Αὐτόθι, Γ. Ζουρδ. 'Ενεργ., εὐχ. — Αὐτόθι, Κωνστ. Σχ. Συμμορφ., στέλλ. — Δούτζε, 'Αλέξ. Δεκόπ. 'Ενεργ., εὐχαρ. — Διδυμότειχον, Γ. 'Απ. 'Ενεργ., ἐλάβ., εὐχαρ., δεχ. δημοσ. ὑπὸ ψευδ. ὀνομασίαν. — Δεδε-ἀγάτς, Δημ. Μπρίν. Εἰδοποιήθη ἡμ. ἀντιπρὸς. — Δράμαν, Κ. Σχ. 'Ημ. ἐστάλησαν, φύλλα πέμπομεν, ἐνεργ., 1 ἔγγρα. — Δαρδανέλλια, Ε. Καρεν. 'Ενεργ., ἐλήφθη, στέλλομεν. — Διδυμότειχον, Ζ. Πασχ., 'Αν. Τοι. 'Ενεργ., ἐλήφθη, εὐχ. — Δυρράχιον, Ε. Νουσ. Στέλλομεν τὰ ὑπάρχοντα, τίμημα ἀ' ἔξαμ. ἐλήφθη, ἀναμένομεν, εὐχαριστ. — Δαρδανέλλια, Γ. 'Εξ. 'Ενεργ., τίμημα ἐλήφθη. — Δεδε-ἀγάτς, Γ. Καραμυχ. 'Απαντ. ταχυδρ.

'Εσκή-σεχίρ, Θ. Τριαντ. 'Απὸ τῆς παραλαβῆς τῆς προηγ. ἐπιστολῆς ἠρχίσσαμεν ἀποστέλλ. ὑμῖν 12 φύλλα τακτικώτατα, μήπως ἐκάματε καὶ ἄλλας ἐγγραφὰς κατόπιν; ἡμερολ. ἐπίσης 5 ἐστάλησαν ταχ. ἐγκαίρως, ἀγνοοῦμεν τί νὰ ὑποθέσωμεν. — Αὐτόθι, Γ. Δ. Κοτζελ. Δελτίον 18 ἔγγρα. ἐλήφθη, πέμπομεν, εὐχαρ. — 'Ερπαᾶ, 'Αγ. Προδρ. 'Ενεργ., ἐλάβ., εὐχαρ.

Ζαλούφιον, Ι. Σηρ. Στέλλονται εἰς κ. Μ. Ταμ. — Ζηλιάχοβα, Α. Δεριτζ. Γρ. 25 ἐλήφθησαν, ἐν τούτοις ἐξαντηθέντων τῶν ἀπ' ὄρχης φύλλων πέμπομ. ὑμῖν ἀπὸ τοῦ 13 καὶ ἐξακολουθοῦμεν ἀποστολῆν. — Ζογγουλδάκ. Μπαλ. 'Ενεργ. Δ. 'Ιωαν., τίμημα ἐλήφθη, εὐχαρ.

'Ηράκλειαν, (Μαμαραῶ), Κ. Μπ., Α. Μιχ., 'Αλέξ. Θεοχ, Ζαφ. Εὐδ. 'Ενεργ., ἐλάβ., εὐχαρ. 'Ηράκλειον (Ἰκονίου), 'Αλ. Ριζ. 'Ενεργ. δεστ. 'Ελ., ἐλάβ., εὐχαρ. — Αὐτόθι, Μιυρομ. Τίμημα ἔγγρα. φῆς σας διὰ 6' ἔξαμην. καὶ ἐτησίαν Σ. Π. ἐλήφθη, εὐχαρ. — Αὐτόθι, 'Αναγν. Τίμ. ἐλήφθη, εὐχαρ.

Θεσσαλονίκη, Μαρ. Ζογί., Φυργ. 'Ενεργ., τίμημα ἐλήφθη, εὐχαρ. — Θισον, Σταμ. Συμμορφούμεθα. — Θεσσαλονίκη, Ν. Δ. Κοϊδην. Χρήματα ἐκ Δεδε-ἀγάτς πρὸς ἐξόφλησιν λ/μοῦ σας ἐλήφθησαν, εὐχαρ., 5 φύλλα πέμπομεν ὑμῖν, παρακαλοῦμεν πληροφορήσατε ἂν πρέπη νὰ ἐξακολουθήσωμεν ἀποστ. 15 φύλλων εἰς κ. Χαμπέρ. — Θάσον, Ι. Χαϊδ. Ράν. 'Ανεωώσαμεν. — Θεσσαλονίκη, Γ. Καλγαρ. Τίμημα ἔγγρα. ἐλήφθη, εὐχαρ. — Αὐτόθι, Γ. Τζιβ. 'Ενεργ. — Αὐτόθι, Δ. Βούτ. 'Αποστέλλομεν εἰς 1 δέμα δι' ὑμῶν. — Αὐτόθι, Βασ. Προδρ. Τίμημα ἐλήφθη, εὐχαρ. — Αὐτόθι, 'Αλ. 'Αλ. 'Απαντ. ταχυδρ. — Αὐτόθι, Β. Βεγκλ. Καὶ ὁμοσ. ἐστάλησαν.

'Ινέπολιν, 'Ιπ. Μαυρ. 'Αμφότερα στέλλονται. — Αὐτόθι, Π. Γραμ. 'Ελήφθη τίμημα 6' ἔξαμην., εὐχαρ. — 'Ισοβρον, Παπ. 'Επιστ. 20 Φεβρ. ἐλήφθη, συμφώνως καταλόγῳ ἀποστέλλομεν ὑμῖν εἰς δέμα 8 φύλλα, νῦν αὐξάνομεν ταῦτα κατὰ 3 ἔτι, παρακ. πληροφορήσατε ἂν εἶμεθα σύμφωνοι, ἡμερ. ἐστάλη, λοιποῦ εὐαρεστηθῆτε νὰ λαμβάνεται τὰ φύλλα τῶν ὑμ. ἐγγραφέντων ὅποτε τὸ δέμα θὰ φθάνη ταχέως, ἐπισκ. στέλλονται. — Αὐτόθι, Κ. Τατ. Χάριν ἀσφαλείας πέμπομεν δι' ὑμῶν τὸ δέμα τῆς 'Επιθεωρ. καὶ ἡμερ. μετὰ τὴν θερμὴν παράκλ. ὅπως τὸ ἐπιδίδετε, ἐπισκ. στέλλονται. — 'Ιωάννινα, Τ. 'Ιωανν. Στέλλονται, γρόσια 70. — 'Ιόπην, Ι. Κιπ. 'Ενεργ., στέλλομεν ἀμφοτέρω. — 'Ἰκόνιον, Ζ. Ζουρ. 'Απαντῶμεν ταχυδρομ. — 'Ιόπην, Γ. Γριβ. Στέλλεται. — 'Ιχσανιέ, 'Αρ. Κωνστ. Θὶ προσπαθήσωμεν ἢ «Μαγικὴ Νύμφη» δὲν ἔχει ἐκδοθῆ οὔτε ἑλληνιστί, οὔτε γαλλιστί εἰς τόμον, ἢ «Ἐρευνα» ἐκδίδεται ὡ: ἐβδομαδιαία ἐφημερίς ἐν 'Αθήναις, ἀποταθῆτε Γ. Κασδόνη, βιβλιοπωλ. «Ἐστίας» 'Αθήναι. — 'Ινέπολιν, Τ. Βιδ. Πάντοτε ἀναμένομεν.

Κάβζαν, Α. Κωνστ. Ταχυδρ. ἀπαντ. — Κορυτσάν, 'Ιωσ. Λαζ. 'Ενεργ., εὐχαρ. θερμῶς. — Καλίπολιν, 'Αρ. Βαφ. 'Ενεργ., εὐχαρ.

Λάμψακον, 'Αδ. Χαρδ. 'Ενεργ., εὐχαρ. Μοναστήριον, Δημ. Το. Εὐχαρ. θερμῶς δι' εὐγενῆ σας αἰσθῆμ. ἄτινα πολὺ μᾶς συγχινούσιν εἶναι ἡ μόνη ἀμοιβή ἣν ἐκ τῆς ἐκδόσεως προσδοκῶμεν, ἐνεργ., ταχυδρ. ἀπαντ. — Μυριόφυτον, Νικ. Ποιητ. 'Ενεργ. κ. Γαλαζ., ἐλάβ., εὐχαρ.

Νέαν 'Εφeson, Δημ. Μηλ. 'Απαντ. ταχυδρ. Οὐσάκιον, Γρ. Δημ. Αἰτ. φυλλ. στέλλονται ἐκ νέου, ὡσαύτως 4 ἡμερ., συμμορφ. — 'Ορτάκιοι Βιθυνίας, 'Ιωανν. 'Ενεργ., ἐλάβ., εὐχαρ., ἡμερολ. στέλλονται.

Προῦσαν, Δ. Κορ. 'Ενεργ., εὐχαρ., συμμορφ.

Σκομνέλον, Θεοφ. Φραγκ. 'Αποστολῆ φυλλαδ. ἐξακολ., ἡμερολ. στέλλ., ἀναμέν. φωτογρ.

Τσοῦμραν, Ν. Κουμ. 'Ενεργ., συμμορφ., ἡμερολ. στέλλ., εὐχαρ. θερμῶς. — Τσοῦν 'Αλή (Ἡρακλείου 'Ἰκονίου), Δ. Παπ. καὶ Μ. Τζ. 'Ενεργ., εὐχαρ.

Χαλκηδόνα, 'Αντ. Παπαδ. 'Ωραῖον τόμον ποιημ. ἐλάβ. — Χιλήν, 'Αν Οἶκον. 'Ενεργ., εὐχαρ. — Αὐτόθι, Δ. 'Αδσμ. Ταχ. ἀπαντ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗ : *Οἱ ἐπτὰ ἀστέρες τῆς ἀποκαλύψεως*. Μέγας, πλουσίως εἰκονογραφημένος τόμος, περιλαμβάνων ἱστορίαν, ἐρείπια, μνημεῖα καὶ σύγχρονον περιγραφὴν τῶν ἐπτὰ ἐκκλησιῶν τῆς Ἀσίας μετὰ 225 εἰκόνων. Ὁ γνωστός διὰ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἀρχαιολογικὰς μελέτας καὶ ὑψηλῆς τῆς θεολογίας κ. Γ. Λαμπάκης, ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἀναπτύσσει πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν ἐμβριθεῖα καὶ θαυμασίαν ποιητικὴν δύναμιν. Ἔργον τοῦ αὐτοῦ πρόσφατον εἶναι : «Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ», ἀπολογητικὴ μελέτη μετὰ τῆς ἱστορίας καὶ ὁμολογίας τῆς ἑορτῆς. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσιν ἀμφοτέρω τὰ ἔργα ἀποταθῆσαν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «'Απ' 'Ολα».

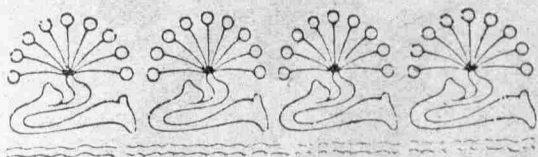
Ο ΣΤΑΥΡΟΣ : Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς πραγματεία θρησκευτικὴ, πολιτικὴ καὶ ἐποικοδομητικὴ, πολλὰ τὰ τερπνὰ καὶ ὠφέλιμα περιέχουσα. Τὸ ἔργον, ἐκδοθὲν δαπάνῃ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Νικολάου τῆς πύλης τοῦ Ρωμανοῦ (Τὸπ-Καποῦ), πωλεῖται πρὸς ὄφελος αὐτῆς. Ἡ ὕλη τοῦ βιβλίου καὶ ὁ σκοπός, δι' ὃν πωλεῖται, θὰ προτρέψωσι, δὲν ἀμφιβάλλομεν, πολλοὺς ὅπως τὸ ἀποκτήσωσι. Πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «'Απ' 'Ολα» ἀντὶ Γρ. 5. Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀποστέλλεται κατόπιν ἀποστολῆς Γρ. 5 εἰς γραμματόσημα.

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΝΙΝΔΑΓΚΙΟΥ : Περσικὸν παραμῦθι. Τοιοῦτον φέρει τίτλον τὸ πρῶτον τεῦχος τῆς ὠραίας Οἰκογενειακῆς Βιβλιοθήκης «τὰ Κόκκινα βιβλία». Τιμὴ ἐκάστου τεύχους παράδες 50.

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ : Εἰς κομψὸν τομίδιον ὁ κ. Ἀντώνιος Ε. Παπαδόπουλος ἐξέδωκε πρό τινος συλλογὴν λυρικῶν ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον. Εἰς τὰ πρωτόλεια ποιήματα ταῦτα ὁ νεαρός ποιητὴς ἔχει καταθέσει πολλὴν ἔμπνευσιν καὶ παραστατικὴν δύναμιν, πολλὰ ὑποσχομένων.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ : Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ ἡμέτερος φίλος καὶ συνάδελφος κ. Ἀντώνιος Παπαδόπουλος, ὁ γνωστότατος εὐθυμογράφος καὶ σατυρικὸς Ἄντ. Παπ., ἐκδίδει οὐμοριστικώτατον καὶ χαριτωμένον ἔργον, τὸ ὁποῖον θ' ἀποτελέσῃ ἀνάγνωσμα ὠραῖον, γοητευτικόν, ἀπολαυστικόν καὶ ξεκαρδιστικώτατον. Ἴδου τὰ περιεχόμενα τοῦ βιβλίου τούτου, εὐρισκομένου ἤδη ὑπὸ τὰ πιεστήρια : Ἀπὸ τὴν Ἀπολυταρχίαν. — Ἀπὸ τὴν χώραν τοῦ Μαλῆς (=τὴν Αἰζυπτον). — Ἀπὸ τὰ περασμένα καὶ μὴ ξεχασμένα. — Ἀπὸ τὴν κοινωνίαν. — Ἀπὸ τὴν ζωὴν (τὴν ξένην καὶ τὴν ἰδικὴν μας).

ΜΟΥΣΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ : Ἐν Μοναστηρίῳ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη συλλογὴ λυρικῶν ποιημάτων, ἀφιερωμένη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κ. Π. Ν. Κυριαζῆ εἰς τὴν ὀργῶσαν πρὸς μᾶθησιν ὁμογενῆ νεολαίαν. Τὰ περιλαμβανόμενα ἔργα εἶναι ἀξιανάγνωστα.

Η ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΒΡΑΚΑΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀναχωρήσεις. Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἀνεχώρησε διὰ τοῦ Ρουμανικοῦ τῆς γραμμῆς εἰς Κωνσταντῆζαν καὶ Βουκουρέστιον ὁ διοργανωτὴς τῆς εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκδρομῆς κ. Θωμᾶς Βαλαλάς, γνωστὸς εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἄπ' Ὀλα» ὡς γράφων ἐν αὐτῷ τὴν εὐθυμογραφικὴν στήλην ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Κολύβριον».

Ἀρραβῶνες — Δύο θαλεροὶ βλαστοὶ συνεδέθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, 6 Μαρτίου, ἐν Κουσκουντζουκίῳ διὰ τῶν δεσμῶν τῆς μνηστείας, ὁ εὐελπὶς νέος κ. Ἀνδρέας Κ. Ἰωαννίδης, υἱὸς τοῦ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Αὐτοκρ. Κυβερνήσεως ἀποβιώσαντος φαρμακοποιοῦ Κωστάκη ἐφέντη Ἰωαννίδου, καὶ ἡ σεμνὴ δεσποινὶς Ἀγγελικὴ Κ. Ἀποστολίδου, οἷς εὐχομαι ἀπὸ καρδίας καὶ τὴν διὰ τοῦ Ὑμεναίου ταχεῖαν αὐτῶν ἔνωσιν. — Π. Ν. Π.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Δράμας: Ἀσμένως ἀναγγέλλομεν τοὺς κατ' αὐτὰς τελεσθέντας ἀρραβῶνας τοῦ γνωστοῦ καὶ πολλῆς τῆς ὑπολήψεως ἀπολαύοντος κυρίου Κωνσταντίνου Ἀνθοπούλου, ὑπαλλήλου τοῦ Μονοπωλείου τῶν Καπνῶν, μετὰ τῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἀρίστης δεσποινίδος Κορρίνης Ἀθανασιάδου.

Τοῖς μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα ταχεῖαν καὶ αἰσίαν τὴν στέφιν διὰ τῶν λευκῶν τοῦ Ὑμεναίου ρόδων ὑπὸ χρυσοῦν καὶ αἶθριον ὄριζοντα ἀνεφέλου μέλλοντος. — Γ. Κ. Ζ.

Ἐκ Κίου: Τὸ προπαραελθὸν Σάββατον, ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων, ἐτελέσθη ἐν τῇ ἱερῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Ὁδηγητρίας τὸ ἐτησίως καθιερωθὲν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μεγάλου εὐεργέτου τῆς κοινότητος ἡμῶν Θεοδώρου Ζαφειρίδου, ἱερουργήσαντος τοῦ πεπνυμένου καὶ λαοφιλήτου μητροπολ. του σεβασμιωτάτου ἀγίου Νικαίας κ. Βασιλείου ἐν μέσῳ πολλοῦ συρροῆς κόσμου. — Ἀγγ. Γ. Βαρέ.

Ἐκ Σιατίσσης: Καὶ ἐφέτος, ὡς εἰθίσται, μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐν μεγάλῃ συρροῇ πλῆθους ἑωρτάσθησαν ἡ τε χαρμόσυνη ἡμέρα τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ αἱ τῶν γραμμάτων τελεταί, τῆς τε Ἀστικῆς Σχολῆς καὶ τοῦ Παρθεναγωγείου, παρόντος τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου ἡμῶν κ. Ἱεροθέου, τοῦ Μουδίου καὶ ἄλλων ἐπισήμων προσώπων. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ ἐλλόγιμος διευθυντὴς κ. Α. Μέγας, τονίσας ὅτι ὁ Ἑλληνισμός, ἔχων ἀναγεγραμμένας ἐν τῇ σημαίᾳ του τὰς ρήτρας «πίστις καὶ πατρις», προήχθη τοσοῦτον, ὥστε ἐγένετο διδάσκαλος τῆς οἰκουμένης. Τὸ τέλος τοῦ λόγου ἐκάλυψαν παταγῶδη χειροκροτήματα, οἱ δὲ μαθηταὶ ἔβαλον διάφορα ἐκλεκτὰ ἄσματα, ἐπίσης καὶ αἱ μαθήτριά καὶ ἀπήγγειλαν διάφορα ποιήματα καὶ διαλόγους. Τὴν τελετὴν ἐπεσφράγισεν ὁ βραχὺς, ἀλλὰ μεστὸς ἐννοιῶν λόγος τοῦ Μητροπολίτου, εἰς ὃν τουρκιστὶ ἀπήντησεν ὁ Μουδίου. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐγένετο ἡ κατάθεσις τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ Νηπιαγωγείου καὶ Φαρμακείου, κτιζομένων γενναίως ἀναλώμασι τοῦ μεγάλου τῆς Σιατίσσης εὐεργέτου Δ. Ἰωαννίδου, οὗτινος τὸν πανηγυρικὸν ἔπλεξεν ὁ γυμνασιάρχης κ. Ι. Παλίου. — Κ. Α. Κ.

Ἐξ Ὁρτάκιοι Ἀδριανουπόλεως: Πένθος βαρὺ καλύπτει σύμπασαν τὴν πόλιν μας ἀπὸ τῆς Κυριακῆς 20 Φεβρουαρίου. Θρηνοῦμεν προσφιλεῖ συμπολίτην, πατριώτην, ζηλωτὴν, τὸν Ζήσων Π. Λογιωτατίδην, ἱατρόν. Κάλλος νεανικόν, ἐξοχότης ἐπιστημονική, ἄκρατος πατριωτισμός, ἀπέπτησαν ὅπως αἰφνιδίως καὶ ἐστερήθημεν ἐκπληκτοὶ τοῦ φιλάτου ἱατροῦ, τοῦ διὰ τοῦ ἀδαμαντίνου χαρακτήρος του κατακτήσαντος τὰς καρδίας ὅλων μας ἀνεξαιρέτως. Ἀπομάσσαντες τὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλημμυροῦντα δάκρυά μας, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Ὑψιστος ἐπιπέη βάλαμον παραμυθίας εἰς τὴν δυστυχῆ μητέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς τοῦ μεταστάντος. — Θ. Φέσ.

Ἀμείλικτος πλέον ἔγεινεν ἡ σταυροφορία, τὴν ὁποίαν πανταχόθεν ἐκήρυξαν κατὰ τῆς γυναικείας βράκας τῆς μόδας.

Πουθενὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀρέσῃ, εἰς κανὲν μέρος δὲν κατωρθώθη νὰ σταθῇ.

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ εἰς τὰ χρονικά τῆς γυναικείας μόδας ποῦ παρουσιάζεται τοιοῦτος ἄγριος κατὰ τοῦ συρροῦ πόλεμος.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρω τὸ πῶς πρὸ ἡμερῶν τὴν ὑπεδέχθησαν ἐδῶ εἰς τὸ Σταυροδρόμι, οὔτε θέλω νὰ εἶπω διὰ τὸ σφύριγμα καὶ τὸ μαξιλάριον ποῦ ἔφαγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅταν πρὸ ἡμερῶν πρώτη ἡ δεσποινὶς Κολλυβᾶ, βαλμένη, καθὼς λέγεται, ἀπὸ τὰς πρώτας ἐκεῖ κυρίας, ἐδοκίμασε βρακοφόρος νὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν παράστασιν τῆς «Εὐθύμου Χήρας».

Ἀλλὰ, πῶς ἐξηγεῖται ὁ ἄγριος καταδιωγμὸς τῆς περιφήμου βράκας καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ πρώτα, τὰ πρώτιστα μαντεῖα, τῆς γυναικείας μόδας, τὴν Βιέννην, τὸ Λονδίνον, τοὺς Παρισίους, αὐτὸ τέλος τὸ Ὠτεῖλ, τὸ ὁποῖον πάντοτε κανονίζει ἢ μᾶλλον ἐπιβάλλει καὶ τὴν πλέον ἐκκεντρικὴν γυναικείαν μόδα;

Ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ εἶναι γεμάτα ἀπὸ περιγραφῆς καὶ εἰκόνας, ἄλλοτε τραγικὰς καὶ ἄλλοτε κωμικὰς τῶν διαφορῶν καταδιώξεων τῶν σαλβαδοφόρων κυριῶν καὶ δεσποινίδων.

Εἰς ἐν ἀπὸ αὐτὰ ἀναφέρεται ὅτι πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν Βιέννην καὶ εἰς ἀνώτερον Παρθεναγωγεῖον ἔγεινεν ὑπόπειρα ἐμφανίσεως τῆς μοδάτης βράκας.

Ἐπανάστασις ὅμως ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον, ἕως ὅτου ἔγεινεν ἀνάγκη ἢ διευθύντρια νὰ συστήσῃ εἰς τὴν πολυτάλαντον βρακοφόρον μαθήτριά, ὅτι, παρ' ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ἑκατομμυρίων καὶ τὴν ἄλλην ἰσχὺν τῆς οἰκογενείας τῆς, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον, εἰὰν δὲν ἀπηρενεῖτο τὴν βράκαν τῆς.

Ὅλα αὐτὰ σημαίνουν τὸ ἄφρευκτον ναύγιον τῆς περιέργου αὐτῆς μόδας καὶ τὸν ὀριστικὸν θάνατόν τῆς, ἐν αὐτῇ ἀκόμη τῇ γενέσει τῆς.

Καὶ ἐν τούτοις, αἱ κυρίαί τῆς πόλεώς μας κατὰ μέγα μέρος εἶναι ξετρελλαμέναι μὲ αὐτὴν καὶ ἔχουν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἀφεντικῶς θὰ τὴν ἐπιβάλλουν.

Κἄποια ἐξ αὐτῶν πρὸ ἡμερῶν μὲ ἔλεγε:

— Μὰ, εἶσθε περίεργοι, κύριοί μου, καὶ ἀρκετὰ ἀκατανόητοι. Μᾶς ἐπάλατε τόσα καὶ τόσα διὰ τὰ ἔξωμά μας, ταῖς οὐραῖς, τὰ ἀντραῖβ καὶ ὅ,τι τέλος ἐφορέσαμε γιὰ νὰ σᾶς φανώμεν ὡραιότεραι, κομψότεραι. Δι' ὅλα εἶχατε κἀτ' ἐπὶ τὸ φοβερόν, τὸ τρομακτικόν νὰ μᾶς ἀραδειάσετε.

Ὅτι δηλαδὴ ἐνδύομεθα ξετοίπωτα, ὅτι ἀφίνομεν ἀδιάκριτα νὰ φαίνωνται τὰ πόδια μας, ὅτι κοστίζουν πολὺ αἱ ἐνδυμασίαι μας καὶ χίλια δύο ἄλλα. Ἀλλ' ἰδοὺ τώρα ὅπως μᾶς θέλετε, μὲ φόρεμα καλογερικώτατα μέτροι τῶν ἀστραγάλων σκεπάζον τὸ σῶμά μας, μὲ φόρεμα, τὸ ὁποῖον σχεδὸν δὲν κοστίζει τίποτε καὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἐπανερχόμεθα τέλος εἰς τὴν δοξασμένην βράκαν τῆς προμάμης μας, τὴν ὁποίαν τόσας φορὰς διθυραμβικώτατα ἐξυμνήσατε,

προκειμένου τὰ κουρέλια τῆς μόδας, ὅπως συνηθίζετε νὰ ἀποκαλεῖτε κάθε καινούργιόν φόρεμά μας, νὰ συγκρίνετε μὲ τὴν προγονικὴν μας ἀπλότητα. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τὰ ἴδια. Γρύνα, ἀναποδιά, παράπονα, κατσούφες . . .

— Μὰ, κυρία . . .

— Τίποτε, σᾶς παρακαλῶ, δὲν σᾶς δικαιολογεῖ, ἀφήστε με νὰ ἐξακολουθήσω. Αὐτὰ σᾶς τὰ παράξενα καμώματα εἶναι σὰν νὰ μᾶς λέγουν: Μὴ μᾶς ἀκούετε τί λέγομεν, τί γράφομεν ἢ διὰ τί παραπονούμεθα. Ἡμεῖς σᾶς θέλομεν πάντοτε συλφίδας ἐπιδεικτικὰς, ἐρωτοτρόπους, χαριτωμένας. Μὰ, τότε, τί ἄλλο κάμνομεν καὶ ἡμεῖς; Πῶς;

Καὶ ἐπειδὴ παρετήρησα, ὅτι οἰαδήποτε τολμη μου πρὸς περαιτέρω συζήτησιν θὰ ἐπερίσσειε τὴν ἀρκετὰ ἐμφαντικὴν ἀγανάκτησιν τῆς σαλβαροφόρου κυρίας, ἐθεώρησα καλὸν νὰ περιορισθῶ εἰς ἀπλὴν καταφατικὴν κίνησιν τῆς κεφαλῆς καὶ . . . τίποτε περισσότερον.

Ὑποθέτω ὅτι καὶ ἄλλος εἰς τὴν δύσκολον ἐκείνην θέσιν μου εὐρισκόμενος δὲν θὰ εἶχε δευτέραν σκέψιν.

Β. Φ. ΒΕΝΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἐξακολουθεῖ ἀκόμη ἡ τρικυμία, τὴν ὁποίαν διήγειρε τὸ γλωσσικὸν ζήτημα καὶ ἡ ὁποία, ὡς φαίνεται, δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ κοπάσῃ πολὺ ταχέως.

Ὁ Μιστριώτης ἀγεται ἀπὸ τοῦ Ἄννα εἰς τὸν Καϊάφραν, κατηγορούμενος δι' ἔγεινεν ὄργανον τῶν κομμάτων πρὸς ἀνατροπὴν τῆς κυβερνήσεως. Λέγεται δι' καὶ εἰς ἄλλας περιοχάσεις, ἐπὶ Ἀηλιγιάννη, ὑπῆρξε τοιοῦτος.

Ὅπως ὁποῖοτε ἡ ἀνάκρισις θ' ἀποδείξῃ ἐὰν ὁ Μιστριώτης, ἐκτὸς τῆς ιδιότητός του ὡς καθηγητοῦ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἔχει καὶ ἄλλην ἰνὰ ιδιότητα. Ἐὰν δηλαδὴ εἶναι δύναμις, ὡς ἀπεδείχθη, ἡ δυναμίτις, τῆς ὁποίας γίνεται ἐκάστοτε χρῆσις διὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ ὑπευργείου.

Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ἐδημιούργησε χάος καὶ σύγχυσιν. Οἱ μὲν ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τῆς μαλλιαρικῆς, οἱ δὲ ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς, ἄλλοι ὑπὲρ τῆς ἀρχαίας καὶ ἄλλοι ὑπὲρ τῆς καθαρρευούσης καὶ τῆς γλώσσης τοῦ Εὐαγγελίου. Σωσιόν, βλέπετε, Βαβέλ.

Καὶ ἔχομεν τὰς ἀκολούθους σκηνάς: Εἰς κύριος εἰσέρχεται εἰς ξενοδοχεῖον τοῦ φαγητοῦ.

Εἶναι κεκηρυγμένος ὑπὲρ τῆς ἀρχαίας. Ὁ ὑπηρετὴς τῷ παρουσιάζει τὸν κατάλογον. Ὁ πελάτης μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν: — Ἄξον μοι, ὦ παῖ, οηπίας μελανείμονας. — Σούπα μελανή! — Σηπίας, φημί, μελανείμονας, ἄς ὑμεῖς οἱ χυδαῖζοντες σουπὲς γιαχνῆ καλεῖτε.

Ἐν ἄλλῳ ξενοδοχείῳ. Ὁ πελάτης εἶναι ὑπὲρ τῆς καθαρρευούσης. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ καταλόγου — Ποῦ, δός μοι μύακας πεφρυγμένους. — Ἐλα ἐδῶ ἐσὺ, Στυλιανέ, ποῦ ξεύρεις τὰ Κινέζικα, διὲ τί θέλει ὁ κύριος! — Κάθαμα, δὲν ὀμιλῶ τὴν Κινέζικην, ἀλλὰ τὴν καθαρρευούσαν. Δός μοι λοιπὸν μύδα τηγανητά.

Παρά τινι οικογενείᾳ.
 Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἀσθενοῦς ὑπὸ τοῦ
 ἱατροῦ.
 — Πῶς εὐρίσκειτε τὸν ἀσθενῆ μας, ἱατρέ ;
 Διατρέχει κίνδυνον ;
 — Ἀῖτη ἢ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον.
 — Εἰλικρινῶς μοὶ ὁμιλεῖτε, ἱατρέ ;
 — Ἀμὴν, λέγω σοι, δι οὐ μὴ γεύσῃται ἔτι
 θανάτου.
 — Καλέ, τί γλῶσσα εἶναι αὐτή, γιαιτρέ μου ;
 — Ὅναι ὑμῖν ! Ἡ γλῶσσα τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἐνατιολὴ λαμπρῶς ἡμέρας ὑποφώσκει καὶ
 μᾶς προσμειδιᾷ. Νέον δάνειον, 30 ὀλοιστρογ-
 γύλων ἑκατομμυρίων λιρῶν, μέλλει νὰ συνα-
 φθῇ, γαργαλίζον, σκανδαλίζον τοὺς πάντας.
 Δάνειον !

Τί ὠραία λέξις ! Τί ὄνομα γλυκὺ ! Πόσοι
 πόθοι, πόσα ὄνειρα θεμελιῶνται ἐπ' αὐτοῦ !
 Χαῖρε λοιπόν, δάνειον προσφιλέ, δάνειον
 ζωοδόχον καὶ ζωοπάροχον, δάνειον σωτήριον
 καὶ θαυματουργόν, ὃ δάνειον λύτρον λύτης
 καὶ πρόξενον χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως.

Εἶσαι μάννα οὐρανόπεμπτον, βροχὴ θεόπεμ-
 πτος, δροσίζουσα τοὺς καταξηραμένους λάρυγ-
 γας καὶ κάμνουσα νὰ κουνουρίζουν ἢ τσέπες.
 Σὲ προσαγορεύομεν καὶ σὲ χαιρετίζομεν, μο-
 λουόυ εἶσαι μακρὰν ἀκόμη. Σὲ κνηγοῦμεν,
 ἐνῶ σὺ μᾶς φεύγεις, ἀλλὰ θὰ κατορθώσωμεν
 ἐπὶ τέλους, χάρις εἰς τὴν ὠκυποδίαν μας, νὰ σὲ
 προφθάσωμεν.

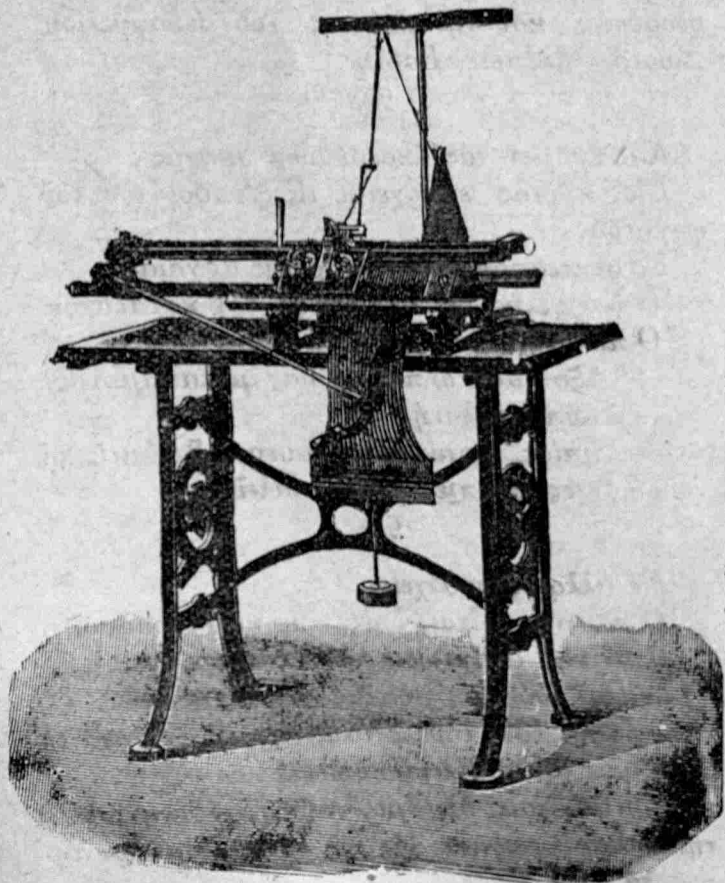
Ἐν κάρρον ἴσταιτο προχθὲς πρὸ τῆς μεγά-
 λης τῶν Πατριαρχείων θύρας, πατριαρχικοὶ δὲ
 κλητήρες κατεγίνοντο εἰς τὴν φόρτωσίν του,
 θείοντες ἐπ' αὐτοῦ διαφόρους πλήρεις καὶ
 ὀγκώδεις σάκκους τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Τὸ
 ταλαίπωρον κάρρον ἐσιτέναζεν ἐκ τοῦ βάρους.
 Ἐρωτήσαντες ἕνα τῶν φορτιονόντων αὐτὸ κλη-
 τήρων περὶ τοῦ περιεχομένου τῶν σάκκων,
 ἐλάβομεν τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν : — Εἶναι τα-
 κρία, ἀποστελλόμενα εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Μεταξὺ φίλων :
 — Δὲν πᾶς νὰ κουρεύεσαι μ' αὐτὰς τὰς
 ιδέας σου !
 — Καὶ ποῖος σὲ εἶπε πῶς εἶμαι μαλλιαρός ;

ΑΗΤ... ΠΑΠ... .

'Οποῖος θὰ εἶναι . . . ἂν θὰ γίνῃ.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
ΜΗΧΑΝΩΝ
ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ ΚΑΛΤΣΩΝ

καὶ διὰ φλανέλλας, τρικὰ,
 ἔσωφόρια, γκέτες, κὰς-νορσὲ
 καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῆς πλεκτικῆς.

Ἡ διδασκαλία παρέχεται δωρεὰν
 παρὰ τῆς κ. Ἀντιγόνης Βάβερ, ἀφιχθείσης
 ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἄπασαι αἱ Μηχαναὶ
 εὐρίσκονται εἰς τὰ γραφεῖα
 τοῦ κυρίου **I. G. ZELLICH**
(JEAN GRÉG. ZELLICH)
 Γαλατᾶ, Μπερεκὲτ Χάν, ἀριθμ. 10, 11
 ἔναντι τῆς Τραπεζῆς Deutsche Orientbank.

ΥΓΙΕΙΝΗ
 ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ

τοῦ διακεκριμένου τῆς πόλεως μας Ἱατροῦ
ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

Ἀπαραίτητος ὁδηγὸς πάσης ἐγκύου, διότι διὰ τῆς
 μελέτης αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἡ κανονικὴ πορεία
 τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ προλαμβάνονται πάντες οἱ
 ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ κίνδυνοι.

Πωλεῖται παρ' ἅπασιν τοῖς βιβλιοπώλαις τῆς πρω-
 τευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἀντὶ γρ. 5.

Ἐκδοτικὸς οἶκος Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου
 καὶ Σας.

N. Σαράδου

ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ

Τὸ μόνον
 ἐν χρήσει
 διδακτικὸν

τῶν **ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ** Βιβλίων.